

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FELIX

A NEW YORK PLAYERS NOVEL

LULU MOORE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**FELIX: BİR NEW YORK
OYUNCULARI
ROMANI**

LULU MOORE

İÇİNDEKİLER

FELIX

Film Müziği

Önsöz —

1. Molly.
2. Felix
3. Molly.
4. Felix
5. Felix
6. Molly.
7. Felix
8. Molly.
9. Felix
10. Molly.
11. Felix
12. Molly.
13. Felix
14. Molly.
15. Felix
16. Felix
17. Molly.

Sonsöz —

Tesekkür Yazar —

Hakkında ÇOK —

YAKINDA —

Salı Kulübü Ayrıca

yazan Lulu Moore —

FELIX

**BİR NEW YORK OYUNCULARI ROMANI:
DÖRDÜNCÜ KİTAP FELIX**

Lulu Moore tarafından

Telif hakkı© 2021 by Lulu Moore

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Resmi: Lori Jackson

Fotoğraf Michelle Lancaster @lanefotograph Model

Andy Murray

Kurgu: Katy Nielsen

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler, olaylar, yerler, olaylar ve markalar yazarın canlı hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Dengeyle m¼cadele eden herkes için.
Harikasınız, yeteneklisiniz ve yalnız değilsiniz.*

SOUNDTRACK

FELIX'IN ÇALMA LİSTESİNİ SPOTIFY'İMDA BULABİLİRSİNİZ
@LULUMOOREBOOKS

TAYLOR SWIFT - Love Story
WESLEE - Boy Like You GLASS
ANIMALS - Heat Waves
DAUGHTER - Youth
JOHN MEYER - Heartbreak Warfare
SNOW PATROL - Called Out In The Dark
LAURA MVULA - She
ED SHEERAN - Fotoğraf FRED
AGAIN - Ben
THE KID LAROI ft JUSTIN BIEBER - Stay
GUNS 'N' ROSES - Welcome to the Jungle

PROLOGUE

Sizi ne mutlu eder? Dünyayı döndüren nedir? Hayatınıza amaç veren nedir?

Üç ay önce buz, kazanmak, arkadaşlarım, çocuklarım, vaftiz çocuklarım derdim.

Ama şimdi? Onunla.

Karanlığın içinden ışık çıkar. Ve o da buydu - her şey karanlıkken gelen ışık.

Aradığımın farkında olmadığım ışık.

Mutlak en kötü zamanın mutlak en iyi zamanı.

Bulutumun üzerindeki gümüş astar.

Fırtınamdaki sakinlik.

Hayatımın aşkı.

Ama gerçek aşkın seyri hiçbir zaman pürüzsüz olmadı. Çünkü aşkın evrim geçirmesi gerekir.

Uyum sağlayın. Dirençli olun.

Ve aşkın hayatta kalabilmesi için, aşkın gerçekten zamana karşı koyabilmesi için, o iç burkan, yürek sızlatan, dünyayı döndüren, hayatta bir kez yaşanacak aşk olabilmesi için... Savaşması gerekir.

Ben de öyle yapacağım.

Varlık *sebebimin*, *varoluş* nedenimin o olduğunu anlamasını sağlayacağım.

Günüm onunla durur ve başlar.

Sadece o.

Ona zorluklardan daha güçlü olduğumuzu göstereceğim. Birbirimize sahip olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz.

Ve bu, onu benimle tekrar konuşturur konuşturmaz başlayacak.

Çünkü şu anda aşkımız Rus Ruleti'nden başka bir şey değil.

Parmağım tetikte ve hedef kalbimin üzerinde.

MOLLY

Ayaklarım beni öldürüyordu ve umutsuzca bir masaja ihtiyacım vardı. Bir de ayak masajına. Üç farklı hastada yedi saat süren rekonstrüktif diz ameliyatını yeni bitirmiştim ama neyse ki vardiyam bitmek üzereydi, böylece eve gidip güzel, sıcak bir banyoya girebilirdim.

Görevliler Salonunun kapısını iterek açtığımda, birkaç cerrahi meslektaşımın ayaklarını uzatmış, televizyonda reklam izlediklerini gördüm. Doğruca kahve makinesine yöneldim, ancak cezveyi boş buldum.

"Çocuklar, cidden, işiniz bittiğinde bunu yeniden doldurmak ne kadar zor?" Onlara doğru salladım.

Görmez
den
geldim.
Tipik.

"Kırılmış olmalı." Programımdaki en kibirli cerrahlardan biri olan Hunter Reyes, suç ortağı Jameson Bentley'e döndü.

İkili nadiren ayrı görülürdü, genellikle etraflarında egolarını gereğinden fazla okşayan bir grup hemşirelik öğrencisi ya da cerrahi stajyeri olurdu. Birbirlerinin egolarını o kadar okşarlardı ki başka kimsenin rahatsız olmasına gerek kalmazdı.

"Evet, elli dolarına bahse girerim ki dizim de bükülmüştür." Jameson onun elini sıktı ve bahse girdiklerini kabul etti.

Rangers'ın maçı tekrar televizyona gelirken ikisi de kalçalarına yaslanarak öne doğru oturdular, ancak oyun oynamak yerine takım yerinde değildi ve hepsinin tahtalara karşı durduğunu görebiliyordum.

Ekrana yapışmış, büyülenmiş bir halde ikisine baktım. "Neler oluyor?"

Tekrar maça baktım, Jasper, kardeşim ve Drew'un etrafta durduğunu görebiliyordum, takım doktorları çalışıyordu, sedyeyi birini buzdan çıkarmak için hazırlıyorlardı.

Bu iyi görünmüyordu.

Sinir enerjisi içimde bir kasırga gibi dönmeye başladı ve bunun ekranda oynayanların ameliyata yol açacağından emin olarak sahip olduğum bilgiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ya da belki de öyleydi. Ama normalde hissettiğim şekilde değil.

"Neler oluyor?"

Görmezden geldim. Tekrar.

Ekrana doğru yürüdüm ve onların görüşünü engelledim.

"BEYLER! OLUYOR?!"

Jameson etrafıma baktı. "Mol, yoldan çekil! Büyük bir kavga çıktı ve Cleverly, Devon Walls tarafından panolara çarptı. Onu kontrol ediyorlar ama durumu iyi değil."

Tam zamanında ve ceset kontrolünün ağır çekimini izledim.

Kolyemi çekiştirdim, kanım donarak izlerken tılsımı zincir boyunca gezdirdim.

Hunter yüzünü buruşturarak koltuğa yaslandı ve kollarını arkasına götürdü.

"Siktir. Evet, kesinlikle bir süre baygın kalacak."

Ekranı işaret ettim. "Felix mi? Bu Felix mi? Felix düştü mü?"

Bir ölüm perisi gibi feryat ediyor olabilirdim ama bana sadece kafalarının etrafında vızıldayan bir sineğe bakar gibi baktılar.

"Awww. Şu haline bak, ilk isimle hitap etmeye çalışıyorsun." Gözlerimi devirdim. "Felix mi o?"

Ama öyle olduğunu kendim görebiliyordum. Duvarda asılı olan telefona doğru koştum ve Acil Servis'i aradım. Burası, ödüllü spor cerrahisi programı nedeniyle New York'un tüm spor takımlarının tercih ettiği hastaneydi ve onu buraya getireceklerini biliyordum.

"Acil durum," diye cevap verdi biri.

"Merhaba, ben cerrahi bölümünden Doktor Molly Marks. Felix Cleverly getirilir getirilmez bana çağrı bırakabilir misiniz?"

"Evet, tabii. Sorun nedir?"

Televizyonun önündeki aptallara geri döndüm.

"Hunter, bir şey kırıldığını düşündüğünü söylemiştin, değil mi?" . Cevap vermedi. "Hunter?"

İç çekti ama bana doğru bakmadı. "Evet, sanırım."

"Muhtemelen bir şey kırıldı." Telefonun diğer ucundaki adamla teyit ettim.

Hat.

"Evet, elbette Doktor Marks. Bir yatak ." Telefonu kapattım ve hemşire istasyonunu aradım.

"Merhaba, ben Doktor Marks. Benim için OR İki'yi ayırtabilir misiniz lütfen? Bir saat içinde ihtiyacım olacak.

bir saat kadar."

"Evet, kesinlikle, Doktor Marks. Hasta kim?"

"Felix Cleverly, New York Rangers'dan. Henüz sakatlığını bilmiyorum."

"Sorun değil."

Odaya döndüğümde Hunter'ı kanepeye yaslanmış, bana buldum. "Molly, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ameliyata hazırlanmak, kulağa geliyordu?"

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır, . Vardiyan bitiyor." Evet, bu hastaneden yakın zamanda ayrılmamın hiçbir yolu yoktu.

Gözlerimi ona . "Hayır. Bu ameliyatı yapmak için kalıyorum."

Jameson, Hunter'ın yanında durmak için hareket etti, ikisi de korkutucu olduğunu düşündüklerini tahmin ettiğim bir bakışla beni sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Ama Cooper'la birlikte büyüdüğüm için beni korkutan çok az şey vardı.

"Molly, öylece gelip iyi ameliyatları alabileceğini sana düşündüren nedir?"

"Sizden daha iyi olduğum gerçeği dışında mı?" Kaşlarımı kaldırıp onlara bakarak bekledim. Dürüst olmak gerekirse, bir cevap beklemiyordum. "O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Kim?"

"Felix."

Hunter, kafasında uzun formda cebir yapmaya çalışan birinin ifadesine . "Ne?"

İşaret parmağımı çeneme vurdum. "Teknik olarak kardeşimin en iyi arkadaşı."

"Ne?"

Cooper, Drew ve Jasper'ın hâlâ sedyeeye kaldırılan Felix'in başında durdukları ekranı işaret ettim. "Benim kardeşim."

Başlarının benimle ekran arasında uyum içinde gidip gelmesini izledim.

"Cooper Marks senin kardeşin

mi?" Başımı salladım.

Jameson alnında bir kırışıklık belirmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Molly, birbirimizi on iki yıldır tanıyoruz. Bunu nasıl bilemeyiz?"

Omuz silktim. "Çünkü her zaman kafanızı kışınıza sokuyorsunuz ve yanınızdan her geçtiğinizde aptal stajyer hayran kulübünüzün One Direction seviyesindeki çılgınlıklarından bir şey duyabilmeniz şaşırtıcı. Şimdi, içinizden biri yardım etmek istiyorsa, gidip üstünü değiştirsin. Ama bu benim ameliyatım."

Kapıdan çıkıp soyunma odalarına doğru koşmadan önce cevaplarını beklemedim, yolda çamaşır dolabından yeni önlükler aldım. Bu gece için planladığım uzun banyo beklemek zorunda kalacaktı. Bunun yerine soyundum ve tazelenmek ve yorgunluğumu atmak için soğuk bir duşa girdim. Kurulandıktan sonra hızla giyindim ve Acil Servis'e doğru yola çıktım. Ameliyathaneden o kadar uzaktaydı ki ben oraya vardığımda ambulans Felix'in içinde olduğu halde yanaşmıştı.

Onunla birlikte gelen takım doktorları onu sedyeyle içeri taşıdılar, bacağı zaten bir destekle sabitlenmişti.

"Merhaba, ben Doktor Marks, Ortopedi Uzmanı." Yüzü acıyla buruşmuş olan Felix'e bakmadan önce onları selamladım. Saçlarını alnından uzaklaştırdım ve nemli tenini hissettim. "Lex, ben Molly."

Bana baktı, çok iyi tanıdığım serulean mavisi gözleri benimkilere odaklanmıştı ve açıkça acı doluydu. Gözbebekleri aşırı büyük değildi ve bunun için sessizce teşekkür ettim.

kafa travması geçirmesi pek olası değildi.

"Molly?" diye . "Sikeyim. Acıyor amına koyayım. Durdur şunu."

"Merak etme, yapacağım," diyerek sıkılı yumruğunu sıktım ve doktorlarına dönerek sedyenin yanında onun için tutulan yatağa doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

Onu tahtadan kaldırıp yatağa yatırdıklarında Felix yine homurdandı.

Perdeleri onun etrafına çektim.

"Tahtalara karşı sert bir şekilde kontrol edildi. Uyluk kemiğinde açık bir kırık var," diye cevap verdi takım doktorlarından biri.

Bir acil servis hemşiresi Felix'e serum takarken, bir diğeri onu yerinde tutan kayışları çözdü ve battaniyeleri vücudundan çekti. Hokey pantolonu önden kesilmişti ve kemiğinde derisini delen temiz bir yırtık görebiliyordum.

Çenemi sıktım. Onu bu şekilde kırmak için inanılmaz bir güç gerekirdi. "Hiç ağrı kesici aldı mı?"

"Sadece on cc morfin," diye yanıtladı diğerk doktoru.

"Tamam." Felix'in kalan giysilerini çıkarırken hemşireye döndüm. "Antibiyotik vermeye başlayın; başka yaraları olup olmadığını kontrol etmek için tomografi çekin, sonra da götürün. Zaten onun için hazırlanmış bir ameliyathane var. Ve o formanın eşyalarıyla birlikte bir çantaya konduğundan emin olun. Kimsenin onu hatıra olarak alabileceğini düşünmesini istemiyorum."

"Evet, Doktor Marks."

Doktorlara döndüm, "Yukarı çıkıp hazırlanmam gerekiyor. İsterseniz size bekleyebileceğiniz özel bir alan gösterebilirim."

"Teşekkür ederim ama arenaya geri dönmemiz gerekiyor. Ancak birkaç meslektaşımız yolda. Onlara haber verimiz."

"Tamam. Ameliyat katına gelmelerini söyle. Hemşire istasyonuna giderlerse nerede bekleyebilecekleri gösterilir."

"Harika, teşekkür ."

Ellerini uzattılar ve ben de sıktım.

"Merak etmeyin, burada emin ellerde. Onunla ben ilgileneceğim." Artık ameliyat önlüğüyle örtülü olan Felix'in üzerine eğildim. "Hey, ben yukarı çıkıp hazırlanacağım. Yukarıda görüşürüz, tamam mı? Bunu düzelteceğim."

Başını salladı, ağrı kesici ilaçları etkisini gösterdiğinden gözleri biraz daha kaymıştı. Yanağından öptüm ve onu hemşirelerin ellerine bıraktım, böylece onu tomografiye hazırlayabilecekler ve onu iyileştireceğim ameliyathaneye getirebileceklerdi.

Çünkü onu iyileştirirdim.

Koridora çıktım. Sinirsel enerji kasırgası bir kasırgaya dönüşmüş, içimi döndürüyordu. En yakın tuvalete daldım, diğerk kabinlerin boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra bir tanesinde durdum, kapıyı arkamdan ve klozete oturdum. Boğuk bir hıçkırık ve sıcak gözyaşları döktüm.

Kazayı ilk gördüğümünden beri yutkunuyordum, Felix'in yüzünün acıyla buruştuğunu ilk gördüğümünden beri.

Durdurmamı istediğinden beri.

Profesyonel bir hokey oyuncusunun kız kardeşi ve ortopedi cerrahı olarak, çoğu insanın payına düşen korkunç spor yaralanmaları, kırık kemikler ve ezilmiş eklemlerden daha fazlasını görmüştüm. Aslında, ne kadar kötü olursa o kadar iyi, insanları bir yapboz gibi bir araya getirebileceğimi bilerek geliştirdim. Ve bunun yarattığı adrenalin patlaması beni Six Flags'deki yeni rollercoaster'dan düşmekten daha çok etkiledi.

Ama bu? Felix mi?

Onu tekrar buza çıkarmaktan sorumlu olduğumu bilerek mi?

Bu sorumluluk ağırlığını hissettiriyor, kalbimi soğuk yumruğuyla kavırıyor ve sıkıyordu.

Ama Hunter ve Jameson'a en iyisinin ben olduğumu söylediğimde haklıydım, çünkü öyleydim. Hastane tarihindeki en genç kadın ortopedi cerrahıydım ve başka kimsenin ona dokunmasına izin vermeyecektim. Kapıyı açmadan önce biraz tuvalet kağıdı yırttım ve yüksek sesle burnumu sildim. Banyo hâlâ boştu ve aynanın önünde durup sertçe kendime baktım.

"Kendini topla Molly." Kendime baktım. "Lanet bir cerrah gibi davranmaya başla!"

Yüzüme biraz su döktüm, nefesim kesildi. İşe yaramıştı; kafam berraktı.

Ameliyat katına geri döndüğümde Jameson ve Hunter'ı hemşire istasyonunun yanında dururken buldum. Onlara ulaştığımda arkalarını döndüler.

"Peki, hanginiz bana katılacak?" Hunter, "O

ben oluyorum," diye cevap verdi.

"Pekâlâ." Tezgâhın üzerinden dosyaları inceleyen hemşireye doğru eğildim. "Hey, Betty, nasılsın?"

Gülümseyerek bana baktı. "Ben iyiyim, Molly. Getirdiğin kurabiyeler için teşekkür ederim. Çok güzellerdi."

Ona sıırttım. "Biliyorum, değil mi? Büyükbabam biz küçükken kardeşimle benim için yapardı. En iyileridir. Yakında senin için biraz daha getireceğim. Sadece OR Two için her şeyin hazır olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

"Evet, sizin için ayarlandı. Acil servis ekibi aradı ve hastanınızı tomografiye aldılar, ardından ameliyat öncesi hazırlık için hemen gelecek."

"Siz en , teşekkür ederim. Ranger'ların bazı doktorları yakında gelecek. Buraya geldiklerinde onları özel bir bekleme odasına gönderebilir misiniz lütfen?"

"Sorun değil," dedi bana bir çizelge uzatırken. "İşte evraklar."

Sayfalarca ameliyat ve sigorta belgelerini gözden geçirdim, gereken yerleri imzaladım ve işim bittiğinde geri verdim. "Teşekkürler, Betty."

Hunter'a baktım. "Hazır mısınız?"

"Evet, hadi gidelim." Ben uzaklaşırken o da beni takip etti. "Bunu yaparsan Jameson ne alacak?"

"James pediatrideki yeni hemşireyi randevuya götürüyor."

Dev bir yatak arabasını taşıyan bir hastabakıcıdan kaçarken ona baktım. "Stajyerler ve hemşirelerle yatmanın iş tanımında olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, bu sadece ek bir bonus." Kendi omzuyla omzumu dürttü. "Her neyse, neden bize kardeşinin kim olduğunu hiç söylemedin?"

Omuz silkтім. "Hiç saklamadım, buraya birçok kez geldi. Sadece seninle yatmak istemeyen hiç kimseye dikkat etmiyorsun."

"Bu doğru değil. Bir keresinde benimle yatmak istemiştin."

"Bir keresinde seninle yatmıştım." Elimi ameliyathaneye girmemizi sağlayan tarayıcı pedine koydum ve kapıları iterek geçtim.

"Bu sekiz yıl önceydi ve o zamandan beri bazı yeni hareketler öğrendim."

Aklıma Hunter'la birlikte ilk ameliyatımızı yaptığımız gece geldi, bir araba kazası kurbanıydı ve uzuvları tutmakla görevlendirilmişti. Aslında bir şey kesmemiş ya da tamir etmemişti ama yine de inanılmaz derecede havalıydı. Ve heyecanın ardından, kendimizi karmakarışık bir karmaşanın içinde bulmuştuk.

Ama hayattaki pek çok şey gibi bu da tekrarlanmaya değmezdi.

Vücudum sarsılırken limon da emmiş olabilirdim. "Onları hayran kulübüne sakla."

Yüksek sesle güldü.

Kapıların açıldığını duyarak döndük ve Felix'in yatağının tekerlekli sandalyeyle ameliyathaneye götürülüşünü izledik. Yatağın yanımızdan geçmesini engelledim ve Felix'in yüzüne baktım, gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu ama daha az delici değildi.

"Mol?"

"Hey."

Mükemmel alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Burada ne yapıyorsun?" "Seni iyileştirmeye gidiyorum."

"Tamam." Gözleri kapandı.

Geride durdum ve onu götürmelerini izledim. Ameliyat hemşirelerinden biri elinde büyük bir zarfla bize doğru yürüyordu.

"Bunlar Felix Cleverly'nin röntgenleri mi?"

"Evet Doktor," diye cevap verdi onları bana uzatırken.

Filmi çıkardım ve ışığa tuttum, Hunter da benimle birlikte baktı.

"Bu iyi bir şey. Gerçekten temiz bir kırık; bu basit bir onarım." Felix'in sol diz kapağındaki belli belirsiz bir izi işaret etmeden önce gözlerini kısarak daha da yaklaştı.

"Ama şuna bak."

Filmi yüzüme yaklaştırdım. Kemikte kılcal bir kırık vardı ama altında, dizini sabit tutmaya yardımcı olan ve uyluk kemiğini kalça kemiğine bağlayan Ön Çapraz Bağ veya ACL'de küçük bir yırtık olduğunu seçebiliyordum.

tibia. Bu neredeyse kırıktan daha kötüydü ve en az onun kadar acı vericiydi. Düzeltmek için kesinlikle ameliyat gerekecekti.

"Siktir, Hunt."

"Mol, bunu başka bir zaman halledebiliriz. Bir kamera getirip kontrol edeceğiz ve şimdilik stabilize edeceğiz. Zaten fazla hareket etmeyecek ve altı hafta kadar sonra düzgün bir şekilde tamir edebiliriz."

Haklı olması durumu daha da kolaylaştırmadı. "Evet, tamam."

"İyi olacak. , değiştirip hazırlanmamız gerek."

On beş dakika sonra paslanmaz çelikten dev lavaboların başında durmuş, ellerimizi, kollarımızı ve parmak aralarımızı tıbbi sabunla pespembe köpürerek iyice yıkarken, pencereden cerrahi ekiplerin Felix'i ameliyata hazır hale getirmesini izliyorduk.

Çoktan uyutulmuştu, anestezi uzmanı başının yanında oturmuş onu dikkatle izliyordu. Cerrahi hemşireleri ve asistanları Felix'in devasa vücudunu hazırlıyor, pozisyona getiriyor, sağ bacağını yana yatırıp yoldan kaldırıyorlardı ki biz de sol bacağı üzerinde çalışabilelim. Ameliyat örtülerinin altında bile onun ne kadar büyük olduğunu, kalçalarının ağırlığını, göğsünün genişliğini görebiliyordunuz ve masaya yatırdığım en büyük profesyonel sporculardan biriydi.

Statik röntgen makineleri sol bacağının her iki yanına yerleştirilmişti, ayrıca yukarıda da duruyordu, böylece kemiklerini gerçek zamanlı olarak sürekli izleyebiliyorduk, iyileşmelerine yardımcı olmak için metal çubuğu yerleştirirken ve sonra tekrar yerine vidalarken kırık parçaların düzgün hizalandığından emin oluyorduk. Yan tarafta, teknisyenin çekiçler, matkaplar, matkap uçları, neşterler ve metal tellerle alet tepsilerini hazırladığını görebiliyordum. Eğitimsiz bir göz için bunlar kolaylıkla Quentin Tarantino tarzı işkence aletleriyle karıştırılabilirdi ama bunların hepsi Felix'i mümkün olan en kısa sürede buza geri döndürmem için gerekliydi. Bir asistan röntgenlerini duvarda asılı ışık kutusuna sabitliyordu, yanında da sürekli ilerlemeyi izlemek için bir ekran vardı.

İki hemşire bize yardım etmek için içeri girdi, Hunter ve bana cerrahi maskeler önlüklerimizi bağladıktan sonra ellerimizi sokmamız için eldivenleri açtı.

"Sizin için hazırız, Doktorlar."

"Teşekkür . Hazır mısınız?" Hunter'a döndüm. "Hadi gidelim."

Kapılardan birlikte geçip odaya girdik, herkes sanki binlerce kez alıştırmaya yapmış gibi sözsüz bir şekilde yerlerine yerleşti.

Ki birçoğunda vardı.

Burası bir eğitim hastanesi olduğu için, her ameliyathanenin üstündeki galerilerde her seviyeden doktorun ameliyatları izlemesine izin veriyorduk. Bugün de farklı değildi; hatta zamankinden daha dolu görünüyordu. Hiç şüphesiz Felix'in

Kaza hastanenin etrafını sarmıştı, buradaki dedikodu treni patlamadaki bir uzay roketinin hızına rakipti.

Felix'i mümkün olduğunca az süre uyutabilmek için ameliyathanede asistan ve stajyerlerden oluşan iki ekip vardı ve her biri aynı anda prosedürün farklı aşamalarında çalışmak üzere görevlendirilmişti. Stajyerler çoğunlukla gözlemlemek ve öğrenmek için oradayken, asistanlar Felix'i izlemek, ben devasa bacağını delerken onu sabit tutmak veya ben yeni yaralar açarken yaralarını kapatmak için hazır olacaktı ve bunların hepsi askeri zamanlama ve hassasiyetle gerçekleştirilecekti.

Masanın etrafında yürüdüm ve tıp fakültesinden kalma batıl bir alışkanlıkla alet tepsisini incelemeye başladım, her birini kendi ekseni etrafında döndürdüm.

"Aman Tanrım, bilinçsiz Felix Cleverly bile çok seksi. Umalım da ameliyat sırasında çarşaf kazara kaymış olsun da altındaki ünlü vücuda bir göz atabilelim." Bir ses çok yüksek sesle fısıldadı.

"Dışarı."

İncelemekte olduğum matkap ucunu yere bıraktım ve stajyerlere baktım, kıpkırmızı kesildiği için konuşanı teşhis ettim, kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan durdu. Ben onun hareket etmesini beklerken tüm cerrahi personel bana bakıyordu, yüzümün görünen tek kısmı olan gözlerim öfkemi daha da belirginleştiriyordu.

"Yeterince açık konuşmadım mı? Ameliyathanemden çık." "Doktor Marks," diye kekeledi, "özür dilerim."

Hunter'ın ne hissettiğimi anlamak için yüzümü görmesine gerek yoktu ve bana olurdu çünkü düzenli olarak tartışsak da nefret ettiği bir şey varsa o da ameliyathanede saygısızlık ve itaatsizlikti.

"Doktor Marks'ı duydunuz. Dışarı. Hemen. Eğer hastalara saygı duymuyorsan, burada sana yer yok. Git ve ofisimde bekle."

Herkes, Hunter'ın şaka yapmadığını anlamadan önce tartışarak tereddüt etmesini ve hışımınla çıkıp gitmesini izledi. Bence film yıldızı gibi görünmesinin yanı sıra cazibesinin bir parçası da buydu. İşinde son derece iyiydi ve işini çok ciddiye alıyordu, ciddiye almayanlara da katlanmıyordu.

Hunter yüzünü bana döndü, sesi sakindi. "Tamam, Mol. Sıra sende."

Derin bir nefes aldım, odanın sakinliğini içime çektim ve Felix'e bakarak beşten geriye doğru saydım, onun yanında pozisyon aldım.

"Pekâlâ, müzik lütfen." Elimi uzattım. "Onluk bıçak."

Ameliyat hemşiresi, her zamanki gitar riff'i ile Welcome to the Jungle'ın imzam olan başlangıç melodisi çalınırken bana uzattı ve hiç tereddüt etmeden Felix'in uyluğundaki ilk kesiyi yapmak için zon yaptım.

İki buçuk saat sonra ameliyathaneden çıkarken maskemi ve önlüğümü tehlikeli atık kutusuna attım. Ellerimi tekrar yıkamak için muslukları açtım, cerrahi ekibin yaralarını pansuman etmesini ve onu post-op'a götürmeden önce temizlemesini izlerken gözümü kırpmadım.

onu kendine getireceklerdi. Titreyen ellerime baktım, sabun sürerken onları durdurmaya çalıştım ama yapamadım.

Hunter lavaboda bana katıldı. "İyi misin?"

Tırnaklarımı ovmaya, altlarını kazmaya odaklandım. "Evet, ben iyiyim."

Beyin ameliyatı falan yapmış değildim. Bu, ağaçtan düşmüş yedi yaşında bir çocuğun yaralanmasıydı ve düzinelerce kırık uyluk kemiğini onardığım gibi onu da onardım. Gözlerim kapalıyken bile yapabilirdim.

Ameliyat iyi geçmişti.

Hayır.

Harikaydı. Hatta mükemmeldi.

En iyi işim.

Dizini düzelttikten sonra, rehabilitasyonla birlikte tamamen iyileşmesi gerekiyordu. Zinde ve sağlıklıydı, kemikleri de güçlüydü. Çoğu insandan daha çabuk toparlanırdı.

Peki neden kaburgalarım organlarımı eziyormuş, ciğerlerim sıkışmış, kalbim ağırlaşmış gibi hissediyordum?

Hunter musluğu açtı ve yanımda sabunlanmaya başladı. "İyi bir ameliyattı, mükemmel bir iş çıkardın."

Diğer elimden başladım. "Teşekkür."

"Dizini iyileştireceğiz."

"Biliyorum."

Bana döndü. "Tekrar oynayacak. Gelecek sezon için onu geri alacağız."

"Biliyorum."

Omuzlarımdan tutarak beni sabunla kapladı ve yüzüme doğru döndürdü. "Molly, kendine gel, Tanrı aşkına."

Başımı kaldırıp ona baktım, gözleri hayal kırıklığıyla açılmıştı.

Derin ve ağır bir iç çektim. "Biliyorum. Biliyorum. Sadece..."

"Evet, bir arkadaşın üzerinde çalışmak zordur, bu yüzden bunu yapmaman gerekiyor," diyerek bana kaşlarını kaldırdı, "ama sen iyisin. Bu mükemmel bir ameliyattı ve harika bir iş çıkardın, bu yüzden içinde bulunduğun bu ruh halinden kurtul, çünkü bu sen değilsin. Sen bir cerrahsın; cerrah gibi davran."

Ellerini tekrar yıkamaya başladı ve ben de ameliyathaneden çıkıp hemşire istasyonuna gitmeden önce durulanıp kurulanmasını bekledim. Biz oraya doğru yürürken birkaçı masanın etrafında toplanmıştı. Hunter'ı gördüklerinde saçlarını düzelterken genç hemşireleri gözden kaçırmadım.

"O çok garip ve yapışkan."

Felix'in evraklarını tezgâhın üzerine koyarak hepsine baktım. "Kim o?"

"Oh, bu hafta Mercy'den gelen bir asistan." Betty bıraktığım çizelgeleri aldı. "Doktor Marks, Felix Cleverly'nin takım arkadaşları bekleme odasında."

Dört."

"Harika, teşekkür ederim. Hunter?" Yaptığı şeyi bırakmasını bekledim. "Gelip çocuklara haberleri vermek ister misin?"

Durduramadan gözlerinde heyecan parladı, soğukkanlılığı bir nanosaniye için kaydı. "Elbette, neden olmasın."

Felix'in kapısını iterek açtım, ışıklar kısılmıştı, kalp monitörünün yanıp sönmesi odayı aydınlatıyordu. Derin bir uykudaydı, hafifçe nefes alıyordu, serum tüplerinin birbirine dolanmasını engellemek için kolunu uzatmıştı. Yanına gittim ve sesi kapattım, odaya sessizlik çöktü ve beraberinde ezici bir yorgunluk hissi getirdi. Yıllar süren eğitimim boyunca uykusuz hayatta kalmayı öğrenmiş, fırsat buldukça uykuyu yakalamıştım ama şu anda hissettiğimden yorgun hissettiğim bir zamanı hatırlayamıyordum, vücudumda onu ayakta tutacak adrenalin kalmamıştı. Yatağının yanına bir sandalye çektim, onu izledim, göğsünün inip kalkmasını seyrettim. Bilinçsizce kolyemle oynamaya başladım, tılsımı ileri geri kaydırırken gözlerim sarkmaya başladı, nefes alış verişiyile büyüledim. Onları olabildiğince uzun süre açık tutmaya çalıştım ama bu imkansız hale geldi.

Saçlarımda gezinen parmakların hissiyle uyandım, başım yatağın üzerindeydi, kollarımda dinleniyor.

Öne doğru düşmüş
olmalıyım. Saat kaçtı?
Ne zamandır buradaydım?

"Molly?" Parmak uçlarım alnıma dokundu ve sarsılarak doğruldum. Felix'in gözleri açıktı ve bana bakıyordu.

"Hey," diye ayağa kalktım, bileğini tutup nabzını kontrol ettim, "Sana bir şey getireyim mi?"

"Sadece su," diye .

Yan tarafa döndüm ve bir fincan doldurup uzattım.

Çabucak yuttu ve yeniden doldurmam için bana geri verdi, o da geri devirdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol ediyordum. Yalnız uyanmanı istemedim."

Dudağının kenarı yumuşak bir gülümsemeyle ve göz kapakları kapandı. "Teşekkür ederim."

" ederim. Nasıl hissediyorsun?" "Lanet bir otobüs çarpmış gibi."

Morfin serumunu aldım ve eline tutuşturdum. "Al. Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın olduğunda bu düğmeye tıkla ve otomatik olarak uygulansın."

Xbox kumandasıymış gibi tıkladı ve beni güldürdü.

"Sadece bir kez yapman gerekiyor. Maksimum dozaja ulaştığınızda kesilir."

Başı yastığa düştü ve üzerine eğildim, küçük cep fenerimi çıkardım, ışığı bir gözünün üzerinde gezdirdikten sonra diğerine geçtim ve göz bebeklerinin tepki verip vermediğini kontrol ettim. Eli dışarı fırladı, bileğimi kavradı ve avucumu yanağına doğru tuttu. Bana baktı, bakışları ciddi ve araştırıcıydı; nefesini ılık bir yaz esintisi gibi tenimde hissedebiliyordum, tüylerim diken diken olmuştu.

"Çok güzelsin, Mol."

Serulean gözleri karanlık odada benimkilere kilitlenince kobalt rengine döndü ve diğer eli serbest kolumdan yukarı kayarak enseme dolanıp saçlarımı iterek etrafında dolanırken nefes bıraktım. Başını kaldırıp benimkini aşağı çekerek onunla buluşmamı sağladı ve aramızda bir saç teli kadar mesafe kalacak şekilde durdu.

"Dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissettireceğini hep merak etmişimdir."

Sözleri ağzıma bir fısıltı gibi geliyordu, yumuşak ve tüy gibi hafifti, sonra dudaklarını benimkine bastırdı, yavaşça dokunuşunu derinleştirdi ve benimkini çevreledi, dudakları beni ele geçirdi, duyularımı ve her türlü direnişimi hafifletti.

Dudakları aralandı ve dili benimkini yalayarak sessizce izin istedi, ben de ona açılarak girmesine izin verdim. O kadar yavaşça içeri girdi ki hayal mi görüyorum diye düşündüm, ta ki diğer eli bileğimi bırakıp yüzümü kavrayana, beni hareketsiz tutana, bağlantımızı yoğunlaştırana ve beni olabildiğince yaklaştırana kadar.

Dili benimkine doğru kaydı, nazıkçe okşadı, tembel bir duygusallıkla ağzımın etrafında dalgalandı, bu da beni karnımın derinliklerinden vurdu, alevler omurgamda kıvrılana kadar korları körükledi. El ve ayak parmaklarımı, gerçekliğimi, kendi bedenimde olmanın herhangi bir unsurunu artık hissedemeyinceye kadar beni öpmeye devam etti. Sonra öpücüğü yavaşladı ve yumuşak bir mırıltıyla elini , başı yastığa geri dönerken dudakları benimkinden ayrıldı.

"Siktir, inanılmazsın."

Gözleri kapalı kalana kadar yavaşça bana göz kırptı ve derin bir nefes alarak uykuya daldı.

Hayatımın son beş dakikasında neler olduğundan emin olamayarak geri çekildim. Parmaklarım dudaklarıma dokundu, saniyeler önce onun parmaklarının izi hâlâ tenimdeydi. Ve eğer aşağı bakarsam kalbimin göğsümden fırladığını görebileceğimi biliyordum.

Orada durmuş, tıpkı odasına ilk girdiğimde yaptığım gibi uyumasını izliyordum.

Çünkü kimseye söylemediğim bir sırrım var. Tek bir bile. Eskiden

Felix Cleverly'ye aşıkım.

Ve bu geceden sonra, o öpücükten sonra, eminim ki hala öyleyim.

FELIX

Kemiklerimin derinliklerinde bir ağrıyla uyandım; dokuların derinliklerinde, mitokondride, vücudumun hücrelerinde.

Her bir hücrem zonkluyordu.

Neredeyse duyabiliyordum.

Onun yerine sessizliği, ritmik ritmiyle hem kulaklarımı kanatıyor hem de beni rahatlatan sabit bir bip sesi bozdu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama göz kapaklarım sanki birbirine yapışmış gibiydi. Gözlerimi aralayabilecek kadar silmek için kolumu kaldırdığımda içimde ağır bir çekiştirme hissi oluştu.

Bulanık. Her şey bulanıktı. Lanet olsun. Hastanedeydim.

Bu bir rüya değildi.

Hafızamı yokladım.

Bir kaza geçirmiştım. Maç sırasında kontrol edildim ve beni sedyeyle çıkardılar. Ve buraya getirildim.

Molly.

Molly buradaydı. Buraya getirildiğimde onu görmüştüm.

Kapı açıldığında ona doğru baktım ve beyaz önlüklü uzun boylu bir adam içeri girdi. "Selam Felix. Kendini nasıl hissediyorsun? Ben Doktor Reyes."

Ona göz kırptım ve konuşmaya çalıştım ama boğazım çok kuruydu. Onun yerine öksürerek cevap verdim. Yatağımın yanındaki sürahiyi aldı ve bana biraz su doldurup uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, şeyi bir dikişte mideye indirdikten sonra daha fazlası için ona geri verdim.

Çekiştirme hissi tekrar içimde dalgalandı ve bunun dirseğimin kıvrımına sıkışmış olan koluma bağlı serumdan kaynaklandığını fark ettim.

"Rica ederim." Duvardaki tutucudan çizelgeyi aldı ve sayfaları çevirdi. "Sadece hayati değerlerinizi kontrol etmek istiyorum."

Bileğimi tuttu, gözlerimi açıp bir el feneri tutmadan önce nabzımı ölçtü.

Parlak. Ve sinir bozucuydu.

Gözlerimi kıstım ve birkaç kez gözlerimi kırıştırarak görüşümdeki lekeleri temizlemeye çalıştım.

"İyi görünüyorsun." Çizelgenin üzerine bir şeyler karaladı ve tekrar yerine koydu. "Dün geceki ameliyat çok iyi geçti. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Kötü bir darbe aldın. Tahtalara çarptığında sol bacağın bükülmüş ve bu da uyluk kemiğinin kırılmasına neden olmuş."

İlk defa bacağımda bir destek olduğunu fark ettim.

Hay sikeyim. Kırık bacak. Siktir. *Siktir.*

"Ancak iyi haber şu ki, Doktor Marks'ın da belirttiği gibi temiz bir kırılma oldu..." Doktor Marks? Ne oldu?

Doğrulamaya çalıştım ama . "Molly?"

Kaşları hafifçe kırıştı. "Evet, Molly. Doktor Marks senin..."

Beynim ne dediğini anlayamayacak kadar bulanıktı, çünkü sanki Molly'nin beni ameliyat ettiğini söylüyor gibiydi.

"Molly?"

"Evet."

Gözlerim kocaman açıldığında isteksiz göz kapaklarım açılmaya zorlandı. "Molly beni ameliyat mı etti?"

Başını salladı. "Evet, onun ameliyatıydı ve ben de yardım ettim." Hay sikeyim. Molly.

"Nerede o?"

"Üstünü değiştirmek için eve gitti ama daha sonra dönecek. Her neyse, dediğim gibi, Doktor Marks'ın düzelttiği temiz bir kırığınız vardı. Uyluk kemiğine titanyum bir çubuk yerleştirildi ve bunu yerine vidaladı. Çarpma aynı zamanda dizinizde hafif bir kırığa neden oldu, bunu sabitledik ve ACL'nizde küçük bir yırtık oluştu. Düzeltmek için tekrar girmemiz gerekecek ama şimdilik dinlenmende bir sakınca yok."

Başım tüm bu bilgilerle zonklamaya başladı, beynim kısa devre yapmak üzere olan bir bilgisayar gibi tütüyordu.

"Bu ne anlama geliyor? Tekrar oynayacak mıyım?"

"Evet, döneceksin. Kapsamlı bir rehabilitasyonla önümüzdeki sezon buza dönmemen için hiçbir neden yok."

Hay sikeyim! Neredeyse bir yıl .

İnledim.

"Ağrı seviyesi nasıl?" "Çok yüksek, Doktor."

"Morfinin dozunu senin için artıracam, ihtiyacın olursa bu düğmeye basman yeterli." Bana ucunda küçük bir kontrol kolu olan bir tüp uzattı.

İlaçları mümkün olan en kısa sürede almak için hızlıca arka arkaya bastım.

"Sadece bir kez basman gerekiyor."

Kaşlarımı çatarak göz kırptım. Sanırım bunu biliyordum. Bunu zaten nasıl biliyordum? Garip bir Deja-vu hissi yaşıyordum.

Damarlarımda bir sıcaklık dolaştı ve acı azaldıkça üzerime bir ağırlık çöktü.

Başımı yastığa daha da gömdüm ve gözlerimi kapattım.

"Hey, yine uyandı." Yine mi?

Odaklanana kadar gözlerimi kırptım. Drew ve Emerson yatağımın yanındaki sandalyede oturuyorlardı, Cooper ve Freddie ise odamın diğer tarafındaki kanepede ve kapının yanındaki yerde dev bir pelüş ayı vardı. Karşı konulmaz bir gerginlik göğsümü sıkıştırdı ve yutmak zorunda kalana kadar boğazımı zorladı.

"Hey, siz ne zamandır buradasınız?" Cooper homurdandı.

"Ne?"

Sırıttı. "Bugün her uyandığında bunu soruyorsun." "Öyle mi?"

"Evet. Sana oldukça güçlü ilaçlar vermişler."

Freddie kanepede ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Evet ve her ne kullanıyorsan, onu bebeğim olduğunda kullanmak istiyorum."

Cooper'ın karnını okşamasını izledim. Bugün oldukça iri görünüyordu ya da belki de çoğu insandan daha kısa olduğu için böyleydi. Emerson ayağa kalktı ve bana biraz su doldurup bardağı uzattı.

"Nasıl hissediyorsun? Sana başka bir şey getirebilir miyiz? Acıktınız mı? İstersen senin için atıştırılmalık bir şeyler getirdik."

Aç olduğumu düşünmüyordum ama atıştırılmalıkları asla geri çevirmezdim. Omuz silktilim. "Tabii, sende ne var?"

Drew kocaman bir çanta getirdi, yatağın üzerine oturup çantayı karıştırdı ve içinden bir avuç dolusu mısır gevreği, protein barları, şeker ve cips çıkardı. Evet, her zaman bir şeyler atıştırabilirim.

"Sağ ol dostum." Ondan mısır gevreği çubuklarından birini aldım ve açtım, aynı zamanda elimden çıkan garip bir musluğu fark ettim. Yumruğumu sıktım, musluk oldukça sert bir şekilde sıkışmıştı.

Huh.

Ağzıma bir mısır gevreği attım.

Drew bana . "Nasıl hissediyorsun?"

"Coop'un mermi disklerinden birinin ucundaymışım gibi. Sonra da bir Zamboni ile ezildim."

"Evet. Doktorlar sizinle konuşmaya geldi mi?"

" sanmıyorum." Alnım bir anıyla kırıştı. "Aslında, belki. Evet.

Molly nerede, onu gördün mü? Beni ameliyat ettiğini biliyor muydun?"

Drew'un kahkahasını bastırmaya çalışırken dudaklarının kıvrılmasını izledim.

"Ne? Bunu da mı söyledim?" "Evet."

"Açıkçası hatırlayamıyorum, o yüzden bana olan biten her şeyi hatırlatın."

Cooper kollarını başının üzerine uzattı, bacakları önünde uzadı ve sonra tekrar kanepeye yerleşti. "Öncelikle bu sabah daha iyi bir ruh halindeydin."

Onu görmezden geldim ve garip ağlama suratları olan üzgün palyaçolardan birine benzemeye başlayan Drew'a baktım.

İçini çekti. "Dün gece sert bir şekilde tahtalara çarpmışsın, uyluk kemiğin kırılmış, bu yüzden bacağına destek takıldı ve içinden titanyum bir çubuk geçirip yerine vidaladılar. Dizin darbeden dolayı kırılmış, bu yüzden onu sabitlemeleri gerekti ve ACL'nde küçük bir yırtık var. Bunu düzeltmek için birkaç ay içinde bir ameliyat daha olman gerekecek."

Midemle aynı anda ağzım da düştü. Beni sersemleten ilaçlara rağmen, endişe ve safranın etrafımda döndüğünü, neredeyse omurgama değene kadar göbek deliğimi emdiğini hissedebiliyordum.

"Ne oluyor lan?" Ellerimi saçlarımda gezdirip uçlarını çekiştirerek mırıldandım. "Dizim mi? Ne oluyor lan? Kim yaptı bunu?"

"Duvarlar," diye homurdandı Cooper kanepeden.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Ciddi misin?" Başını salladı.

"Doktorlar bir şey söyledi mi?"

Yavaşça başını salladı. "Evet, Koç ve takım doktorları bu sabah gelip onlarla görüştüler. Dokuz ay sahalardan uzak kalacaksın ama tamamen iyileşip gelecek sezona dönmemen için hiçbir neden olmadığını söylediler."

En azından bu da bir şeydi ama bacağımdaki zonklama, bir santimden fazla hareket edememem ve kariyerimin bir yıl boyunca askıya alınmasının yarattığı hayal kırıklığının balyoz gibi inmesine engel olamıyordum.

Drew beni kucakladı ve ben de omzunda hıçkırığa hıçkırığa

ağladım. "Çok üzgünüm, dostum. Çok üzgünüm."

Sesindeki duyguyu duyabiliyordum ve muhtemelen onu tekrar ağlatacağımı biliyordum, çünkü zaten hüngür hüngür ağlamamasına imkân yoktu. Freddie'nin kanepenin sınırlarından başladığını duydum ve hepimiz başlamadan önce gözyaşlarımın geri kalanını kokladım.

Coop hariç; o yapmaz.

Emerson banyodan elinde kullanmam için soğuk bir bezle Drew beni bıraktı ve ben de boştaki kolumu burnuma sürttüm. Daha dik oturmak için yatağa geri dönmeye çalıştım ama her kıpırdayışında bacağım sarsılıyor, vücudumun sol tarafına şiddetli ağrı şokları gönderiyor ve yüksek sesle inlememe neden oluyordu.

"İşte, bu yardımcı olacaktır." Drew yatağın üzerindeki bir düğmeye bastı ve sırt yavaşça yukarı kayarak beni de hareket ettirdi. "Biraz daha öne otur." Öyle yaptım ve arkamdaki yastığı kaydırıldı.

Sırtımı. "Daha iyi misin?"

"Evet, teşekkür . Oturamazken nasıl işeyeceğimi ben bile bilmiyorum."

Homurdandım.

"Dostum, kateterin var." Ona baktım. "Var mı?" Başını salladı.

Çarşafımı kaldırdım ve hastane önlüğümün altından bir tüpün çıktığını gördüm.

"Bu çok iğrenç."

"Evet."

Korkunç bir düşünce geldi. "Sence Molly mi koymuştur?"

"Tıbbi koşullar altında olsa bile kız kardeşimin aletine dokunması hakkında konuşmasak olur mu?"

Drew gülmeye başladı ve sesi daha da yükseldi, bu da beni harekete geçirdi ve domino taşları gibi hepsi düştü, önce Emerson, ardından Freddie ve sonra Cooper. Hepimiz gülüyorduk ve göğsümdeki gerginlik gevşedi.

"Ben gittikten sonra maçta ne oldu?"

"Drew, Walls'u iki kez dövdüğü için altı maç ceza aldı."

Şaşırmamış olmama rağmen kaşlarım kalktı. Drew istediğinde ölümcül olabiliyordu ve bunu görmezden gelmeyeceğini biliyordum. "Sen mi yaptın?"

Başını salladı. "Tabii ki yaptım. Ve şimdi aynaya her baktığında ve berbat yüzünü gördüğünde, nedenini hatırlayacak."

"Sağ ol dostum." Omzunu sıktım. "Yetkililer ne dedi?" "Koç otuz altı maç ceza aldığını söyledi."

Alçak sesle ılık çaldım. "Güzel, bunu hak ediyor. Eğer ben sezonun geri kalanında yoksam, o da sezonun büyük bir kısmında yok olmalı."

Cooper yavaşça başını salladı. "Evet."

Kapı açıldı ve olimpiyat güreşçisi gibi yapılı bir erkek hemşire pembe önlükler giyerek ve küçük bir tepsi taşıyarak içeri girdi. "Bay Cleverly, kanınızı almam gerekiyor."

Yanıma gelip tepsiyi yere bıraktı ve üzerinde bir şişe olan bir paketi açtı. Kolumu tuttu ve şişeyi elimden çıkan küçük musluğun ucuna vidaladı. Kanla dolmaya başlayınca arkamı döndüm.

Sadece Freddie ilgiyle izliyordu. "Diğer herkes nerede?"

"Molly onlara sendeleyerek gelmelerini söyledi, çünkü senin dinlenmeye ihtiyacın vardı. Jas daha erken geldi ama sen uyuyordun. Yarın tekrar gelecek. Huck da geleceğini söyledi."

"Molly nerede? Onu görmek istiyorum." Hemşireye döndüm. "Hey, Molly'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Dolu şişeyi çıkarıp mühürlerken başını salladı. "Molly kim? Onu tanımıyorum." Kaşlarım birbirine çatıldı. "Doktor Marks?"

"Oh, ameliyatta olacak. Ona bir mesaj iletmemi ister misiniz? Ya da bir şeye ihtiyacınız olursa Doktor Reyes'i arayabilirim?"

"Hayır, sadece Mol... Doktor Marks."

"Elbette, sorun değil." Panoyu duvardan aldı ve yerine koymadan önce içine bir şeyler yazdı. "Ekstra ağrı kesiciye ihtiyacın var mı? Nasıl hissediyorsunuz?"

Bacağımdaki zonklama şu anda katlanılabilir bir seviyedeydi. "Hayır, şimdi olmaz. Beni bayıltmaya devam ediyorlar."

Bir saniye beni inceledi. "Tamam, ama ihtiyacın varsa al. Sert adam olma, çünkü dinlenmek daha önemli."

"Ama o zaten sert adam." Coop kendi kendine kıkırdarken Drew'un sırtıttığını gördüm.

Hemşire dudaklarını büzdü ve hepimiz onun dışarı çıkışını izledik. Cooper hala gülüyordu.

"Güneş ışığı ve çiçek gibiydi. Ondan bir sünger banyosu aldığınızı hayal edin." "Yapmamayı tercih ederim. Molly neden gelmedi?"

"Hatırladı, sadece sen hatırlamıyorsun. Sonra da uyuyakaldın."

"Şu anda uyumuyorum."

"Geri dönecek. Hemşire Sunshine'ı duydun; ameliyatta. Onu neden bu kadar çok görmek istiyorsun?"

Omuz silktim, neden birdenbire onu görmek için bu kadar çaresiz olduğumu anlayamadım. "Bilmiyorum. Beni ameliyat etti; nasıl olduğumu görmesi onun için iyi olur."

"Seni görmeye geldi. Onunla konuştun ve sonra uyuyakaldın. Çok fazla uyuyorsun."

Ofladım, her şımarık ergenin gurur bir oflamaydı bu.

Dolgun kiraz dudakları bir sır gibi dudaklarıma değdi ve vücudumda bir ürperti dalgası yarattı. Sıcak karamel kadar davetkâr gözler beni esir aldı, ta ki dilim keşfedilmemiş toprakları keşfederken, okşarken, rahatlatırken, severken kendimi onlarda kaybedene kadar.

Taze çamaşır kokusu.

Hepsi yabancı ama aynı zamanda en tanıdık olanları. Beni çağırıyor.

Aidiyet.

Vücudum sıcaklıkla doldu, acım silindi, sanki sıcak bir banyoda yüzüyordum.

Kapı açıldı, beni aniden uykumdan ve rüyamdan kopardı.

Lanet olası garip rüyam. Üst üste ikinci gece. Gözümü görmemi sağlayacak en küçük dereceye kadar açtım ve kim olduğumu fark ettiğimde inledim.

"Günaydın, Felix." Doktor Reyes şimdiye kadar her gün yaptığı gibi bileğimi tuttu ve o lanet ışığı gözlerime tutmadan önce nabzımı kontrol etti. "Bugün nasıl hissediyorsun? Uykun iyi mi? Ağrı seviyen nasıl?"

"İyi. Molly nerede?"

Kaşlarını çattı. "Gelmedi mi? Kesinlikle buradaydı; gece vardiyasındaydı. Sen muhtemelen uyuyordun."

Dosyama bazı notlar karaladı ve her zaman yaptığı gibi yerine koydu. Groundhog Day gibi sürekli aynı şey.

"Hayır, onu görmedim."

Üç gün önce geçirdiğim kazadan sonra buraya getirildiğim ilk gecedan beri onu görmemiştim. Ya da ben onu gördüğümü hatırlamıyordum. Daha iyi bilmesem, benden kaçtığını düşünürdüm. Ve kesinlikle bütün gün uyumamıştım.

Yatağımın başucundaki masadan telefonumu aldım ve düzinelerce yeni mesaj arasında gezindim. Ama Molly'den beni görmeye ne zaman geleceği soruma yanıt veren tek bir mesaj bile yoktu.

"Uğramasını sağlarım. Dünkü fizyoterapin nasıldı? Hareket etmek nasıl hissettirdi? Bir bakalım."

Sinir bozucu. Sinir bozucuydu çünkü tam olarak hareket etmek diyebileceğim bir şey değildi. Seksenli yaşlarımdaymışım gibi, lanet bir yürüteçle bir salyangozun geçebileceği küçük adımlar. Vücudum kesinlikle öyleymiş gibi hissetmesine rağmen.

Daha önce olduğundan daha iyi idare ederek doğruldum. Çarşafımı kaldırdı ve dizimdeki ve uyluğumdaki bandajları açmaya başladı, ta ki derimin üzerine kötü bir batık gömlek gibi yayılmış kalın siyah ve mor morluklar görünene kadar. Şişliçe hafifçe bastırarak dikişleri inceledi.

"Evet, çok güzel. Kendi adıma söylemem gerekirse, bu iyi görünüyor. Çok iyi iş çıkarmışsınız; burada en az yara izi kalacak." Muayenesini bitirince bandaja baktı. "Hemşireyi çağırıp bunları yenileteceğim."

Dışarı çıktı ve neredeyse o sırada içeri girmekte olan Hemşire Sunshine'a çarpacaktı. "Hey, bu sabah bandajlarınızı değiştirebilir misiniz lütfen?"

"Tam da üzereydim, Doktor Reyes."

Aslında adının Marco olduğunu öğrendiğim Hemşire Sunshine kapıyı kapattı ve bana bir kahve uzattı. Ama herhangi bir kahve değil, hastanenin hemen köşesindeki en sevdiğim aldığım kahveyi.

Ondan aldım ve hemen yudumladım. "Ah, teşekkürler, dostum. Bu harika bir şey."

Hemşire Sunshine ve ben dün bir anlaşmaya varmıştık. Drew'un atıştırmalık çantası paraya dönüşmüştü. Bir kahve karşılığında dört kutu Milk Duds ve duş karşılığında son çıkan Xbox oyunu. Çünkü teknik olarak henüz izin verilmiyordu ama bacağımı su geçirmez bir sargıya sarmış ve oturabilmem için hazırlamıştı. Düşme ihtimalime karşı ben duş alırken banyoda kalmak zorunda kalmıştı ama yine de duş almayı başarmıştım. Bu bile başlı başına bir başarıydı, özellikle de maç öncesinden beri duş almadığım için. Ayrıca kateterimi de çıkarmıştı, bu da kendi başıma işeyebileceğim anlamına geliyordu.

Belli ki o benim yeni en iyi arkadaşımdı.

"Bugün nasılsın?"

"Tamam ama çok acıyor. Sürekli ağrıyor."

Eldivenlerini giydi ve gevşek sargıyı çıkarmaya başladı. "Evet, işe yarayacak, çünkü ağrı kesicilerinin gücü azaltıldı ve dün hareket ediyordun, yüzden şişlik artmış olacak, ama incek. Sadece hareket etmeye devam etmelisin."

Kesikleri ve dikişleri antiseptik mendillerle temizlemeye başlamasını izledim. "Evet, biliyorum, bu çok sinir bozucu."

"Hmmm, senin de pek sabırlı olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Kuru bir kahkaha attım, çünkü bu doğrudu. "Haklısın. Lafı , lütfen Molly'yi buraya getirebilir misin?"

"Onu hâlâ görmediniz mi? Geldi; adı çizelgede yazıyor."

Neden bilmiyorum ama bu beni daha da kötü bir ruh haline soktu. İçerideydi ama ben onu görmemiştim.

"Hayır."

Kapı açılıp başka bir erkek hemşire kahvaltımın içeri girdiğinde başımı kaldırdım, hemen ardından Drew geldi, takım eşofmanları ve kalın bir kışlık parka giymişti, Dodgers şapkasını kafasına indirmişti. Gelebildiği sürece her gün benimle burada olmuştu ve birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Hey, bu kadar erken ne yapıyorsun burada?"

"Birazdan antrenmana gitmem gerekiyor ama yolda uğrarım diye düşündüm." Elinde bir çanta vardı. "Sana biraz daha Milk Duds ve kahvaltı getirdim. Bir de kahve. Annem de sana kurabiye yaptı."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve minnettarlık gözyaşlarımın dökülmesini engelledim. "Oh bae. İşte bu yüzden sonsuza dek benimsin."

Diğer hemşire tepsiyi yatağımın yanındaki portatif masaya koyarken Marco kıkırdadı. "Hazır olduğunuzda kullanmanız için buraya bırakıyorum."

Dışarı çıkmadan önce ona döndüm. "Teşekkür ."

Marco sargılarımı değiştirmeyi bitirdi ve çarşafımı tekrar üzerime örttü. "İşte böyle, dostum. İyi görünüyorlar, iyi iyileşiyorlar. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, bütün gün buralardayım."

"Teşekkürler, yapacağım."

Bütün kirli sargı bezlerini toplayıp tehlikeli atık kutusuna attı ve dışarı çıktı. Drew yatağıma oturmak için yanıma geldi, masayı da yanına çekerek kucağıma oturdu. Getirdiği çantayı açarak bana bir simit ve krem peynir uzattı.

"Biliyorsunuz, servisinizde çok sayıda erkek hemşire var."

Simidimi ısırđım. Şimdi o bahsettiğine göre, bir tane bile kadın hemşire gördüğümü sanmıyorum. Ya da doktor. İlk geldiğim gece hariç. "Evet, sanırım. Bu garip mi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sana yardım eden sadece erkek hemşireler var gibi görünüyor, tek söylediğim bu."

Belki de fark etmemiştim çünkü kapım her açıldığında Molly'nin gelmesini umuyordum. Benim neyim vardı böyle?

"Dün geceki maç nasıldı? Daha kötüsü de olabilirdi."

Maçı odamdaki ekrandan izlemiş ve sonuna kadar uyanık kalmayı başarmıştım. Buffalo'yu evimizde ağırlamış ve dört sıfır yenilmiştik. Drew ve ben olmayınca Carter ve Dante'nin Coop'la birlikte ilk sıraya geçmesi gerekmiş ve büyük bir darbe almışlardı. Ama üçümüzün on yıldan uzun bir süredir üzerinde çalıştığımız bağlantıyı bir gecede asla kuramayacaklardı.

Başını geriye atıp güldü. "Öyle mi? Nasıl?" "Hadi ama. Olabileceğini biliyorsun."

Simidini bitirdi ve yağlı kâğıdı yırtıp odanın öbür ucundaki çöpe attı. Ellerini birbirine sürterek bana baktı. "Evet, sanırım. Sadece çok sinir bozucu. Keşke uzaklaştırma almasaydım, yine olsa yine yapardım. Senin de izinli olman kötü bir zamanlama oldu."

Bana sırtıttı.

"Biliyorum dostum, ama atlatmamız gereken dokuz ay var. Bir yolunu bulacağız. Buradan çıktıktan sonra onlarla çalışabiliriz; onlara biraz çizgi koçluğu yapabiliriz, çünkü sezonun geri kalanında onlarla oynayacaksın. Ve beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım olacak."

Elini yüzüne sürdü. "Lanet olsun. Ne bir durum."

Nasıl hissettiğini biliyordum, çünkü ben de hissediyordum. O kadar uzun süredir birlikte oynuyorduk ve üniversitedeki ilk günümüzden beri en iyi arkadaşlık ki, hayal kırıklığı, öfke ve suçluluk duygusunun neredeyse buhar gibi içinden yükseldiğini görebiliyordum. Takımımızı hayal kırıklığına uğrattığımızı hissediyordu. Ve yeni bir takımla oynamaya can atmadığını biliyordum.

"Her neyse, nasıl hissediyorsun? İyi uyuyor musun?"

"Evet, tamam, yani sürekli garip rüyalar görüyorum ama muhtemelen uyuşturucudur. Onun dışında iyiyim sanırım. Bacağım bugün daha çok ağrıyor ama doktor dün yürüdüğüm için olduğunu söyledi."

"Molly?"

"Hayır, onu hâlâ görmedim." İçimi çektim, düşüncelerim beni ele geçirmişti.

"Sanırım benden kaçıyor."

Drew bunu itiraf edebileceğim tek kişiydi. Birçok şeyi itiraf ettiğim tek kişiydi.

Kahvesini yudumladı. "Ne? Yok artık. Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum ama bir şeyler ters gidiyor, sanki onu üzmüşüm gibi. Ona mesaj attım ama cevap vermedi. Geldi ama sadece ben uyurken. Ve ben kesinlikle ilk günkü gibi uyumuyordum."

"Muhtemelen ameliyat falan olmuştur. Meşgul olduğunu biliyorsun. Eminim önemli bir şey değildir; ağrı kesiciler muhtemelen seninle dalga geçiyordur."

"Evet, umarım öyledir."

"Clevs, senden kaçması için hiçbir neden yok." Bunun duygularımı incitmeye başladığını itiraf etmek istemiyordum.

Yürütücü tekrar ileri ittim ve ona yetişmek için bir adım attım. Aldığım her darbe canımı çok acıtiyordu ve kabul etmek istemediğim kadar çok acıtiyordu. Dizimden. Kalçamda.

Neredeyse beynimde.

Marco . "dostum, düne göre daha iyi gidiyorsun. Zamanından üç dakika çaldık."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten ve bu bir önceki günden beş dakika daha hızlı ve ondan önceki günden yedi dakika daha hızlı, bu yüzden devam et yoksa kaybedeceksin."

Bir adım daha atarak inledim. Kafamı kaldırdığımda koridorun en ucundaki Wolf ve Freddie'yi seçebiliyordum. Ve Molly ile konuşuyorlardı.

Molly hala beni görmeye gelmemiştı. "Mol?"

Molly. MOLLY!"

Diğer yöne, soldaki bir koridora doğru yürüdüğünü ve bir kez daha görüş alanımdan çıktığını izledim. Ve koşup onu yakalayabileceğim gibi değildi.

"Siktir. Lanet olası yürüteç." Durdum ve kafamı Marco'ya çevirdim, o da bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Ki kaybetmişim. "Beni duydu, değil mi? Benden kaçıyor."

Omuz silkti. "Evet, bilmiyorum dostum."

"Marco, sana söylüyorum, beni duymamış olmasına imkan yok."

Hayır. Az önce seslendiğimi duymamış olmasına imkân yoktu. Başımı kaldırdığımda Wolfie ve Fred'in bana doğru yürüdüklerini gördüm, ikisinin de yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı, beni yataktan kalkmış görmekten memnun olduklarına şüphe yoktu. Wolf, Flossie'yi göğsüne bağlamıştı.

"Molly neden beni görmezden geliyor?"

Şaklamamla ikisi de durdu, yüzleri Marco'nunkine benzer bir ifadeye büründü ve Marco'nun onlara kaşlarını kaldırarak sessizce sormamaları için uyardığını görebiliyordum.

"Ne?" Hep bir ağızdan cevap verdiler. "Hiçbir şey," diye homurdandım.

Bunu söylemek bile aptalca geldi. Kendimi liseye geri dönmüş gibi hissettim. Ama artık beni kesinlikle görmezden geldiğinden emindim.

Freddie öne doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi görünüyorsun. Sağlam görünüyorsun. Seni ayakta görmek güzel."

"Evet ve gittikçe de hızlanıyor."

Gözleri önce Marco'ya, sonra tekrar bana kaydı ve beni değerlendirdi.

"Bu inanılmaz!" Wolfie kocaman gülümseyerek Flossie'yi bana doğru çevirdi.

"Gördün mü Floss?"

Vaftiz babanın ne kadar harika olduğuna bak."

Ona baktım, lacivert gözleri ardına kadar açık, guruldarken bana bakıyordu ve kötü ruh halim eriyip gitti. O insan Xanax'ı gibiydi.

Başını hafifçe okşadım. O kadar ki. "Selam, Floss."

Biraz daha homurdandı, sonra yüzünde en güzel gülümseme belirdi. Wolfie ve Freddie'ye baktım, gözlerim şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Gülümsedi."

"Evet, geçen gün başladı. Jas benden daha büyüklerini . O tam bir baba kızı."

Freddie karnını ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Hey, odana gidebilir miyiz? Oturmak istiyorum."

"Evet, hadi. Biraz zaman alabilir ama gidelim." Marco'ya döndüm. "Zamanlayıcıyı durdurdun değil mi? Bu gevezelik turda sayılmaz."

Kıkırdadı. "Evet, ama şimdi yeniden başlıyor, o yüzden acele et."

Yürütecisi hareket ettirdim ve hep birlikte adım attık, o kadar yavaş ki neredeyse geri geri gidiyorduk, ama sonunda oraya vardık. Freddie kanepede her zamanki yerine yerleşip karnını ovuştururken ben de yatağa varana kadar yürüteçle ilerlemeye devam ettim. Marco arkama birkaç yastık koyarak yatağa girmeme yardım etti.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler dostum." Wolfie'ye döndüm, "Vaftiz kızımı şimdi alabilir miyim lütfen?"

Marco çıkarken kapıyı arkasından kapattı. Wolfie bebek taşıyıcısının kayışlarını çözdü ve Flossie'yi kaldırıp kollarıma bıraktı. Tekrar kıkırdadı, kocaman gözleriyle bana bakıp tekrar gülümsedi. "Drew'a gülümsedi mi?"

"Hayır, sen gülümsediği ilk vaftiz babasıydın."

Ona sırtıttım. "Evet, öyleyim. Değil miyim? Çünkü ben en iyisiyim, değil mi?" Öyle olduğumu onaylarcasına gürlledi. Bunu biliyordum.

"Felix?"

Kendimi Flossie'den ayırıp bana bakan Freddie ve Wolf'a baktım.

"Evet?"

"Molly hakkında ne soruyordun?"

Omuzlarım düştü ve derin bir iç geçirdim. "Molly onu görmeye gelmedi. Ben."

Bunu söylerken bile, kulağa ne kadar hıyar gibi geldiğimi fark ettim. paylaştıkları kafa karışıklığı yüzünden daha da kötüleşti.

Wolfie sandalyeye oturdu. "Geldi. Dün buradaydı, hepimiz buradaydık, önceki gün ve ondan önceki gün de buradaydı."

"Uyuyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Molly'yi getirildiğimden beri görmedim ya da konuşmadım ve beni ameliyattan önce gördü. Ona mesaj attım ama cevap vermedi. Kesinlikle benden kaçıyor. Bunu biliyorum. Sadece nedenini bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim ve hayal kırıklığı içinde başımı yastığa koydum. Yorgundum, vücudum sürekli ağrıyordu, ağrı kesici ilaçlarım azaltılmıştı ve her uyandığımda kafamı karıştıran tuhaf rüyalar görmeye devam ettiğim için doğru düzgün uyuyamıyordum. Ve çünkü kırık bacağım ve berbat dizimden başka düşünecek hiçbir şeyim yoktu.

Flossie guruldadı.

"Gördün mü? Floss bana inanıyor."

Wolfie kaşlarını çattı. "Bunun sadece bir tesadüf olduğuna eminim. Bir sürü ameliyat geçirdi ve belki de o geldiğinde sen uyuyordun. Eminim burada olacaktır."

"Bu çok garip. Ameliyatımı o yaptı ve iyi olup olmadığımı kontrol etmeye gelmedi. Onun yerine şu peynir Reyes gelip duruyor. En iyi arkadaşlarımdan biri olduğundan ve şu anda onun çalıştığı yerde yirmi dört-yedi yaşadığımdan bahsetmiyorum bile. Kesinlikle benden kaçıyor."

Artık resmileşmişti. On beş yaşındaki bir kıza dönüşmüştüm.

"Felix, bu hiç mantıklı değil. Molly birinden kaçacak tipte bir insan değil. Eminim bir şey yoktur."

"Delirmiyorum," diye .

Wolfie gözlerini devirdi. "Viziteye falan çıktığını söyledi ama gidip müsait olup olmadığına bakmamı ister misin?"

Bunu düşündüm. Deli olduğumu düşünmesi riskini kesinlikle göze alırdım. Ama umurumda değildi, çünkü bu beni zaten çıldırtıyordu.

"Evet. Evet istiyorum."

"Tamam." Wolfie ayağa kalktı ve kapıdan çıktı.

"Felix, neler oluyor?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum." Uykuya dalmış olan Flossie'ye baktım. "İçimde bir his var ve bunu açıklayamıyorum."

"Geçen hafta çok şey yaşadınız, eminim hepsi bu kadardır."

"Belki." Sürekli bunun üzerinde durmak istemiyordum, bu sadece durumu daha da kötüleştiriyordu. "Her neyse, nasıl hissediyorsun?"

"Basket topu yutmuş gibiyim ama onun dışında iyiyim. Bu deplasman tatilini iple çekmiyorum ama en azından ailelerimiz burada."

Gelecek sezona kadar oynamayacağı düşüncesi bir hayal kırıklığı yarattı. "Evde olacağım, hiçbir yere gitmeyeceğim. Lütfen gel ve benimle takıl."

"Yapacağım. Seni ne zaman eve bırakacaklarını biliyor musun?"

"Sanırım yarından sonraki gün. Ne kadar iyi hareket ettiğimi değerlendirmeleri gerekiyor ama burada daha fazla kalmaya dayanabileceğimden emin değilim."

Kanepede ayaklarını sürüyerek yürüdü. O da benim gibi normal hareket etmekte zorlanıyordu. "Evet, anlıyorum. Kendi yatağına ihtiyacın var."

Evimde beni bekleyen dev yatağımı dűşündüm. Burada geçirdiğim beş geceden sonra, evimde kendi yatağımda olmak beni daha önce hiç hissetmediğim kadar mutlu ediyordu.

"İstiyorum."

Kapı açıldı ve içeri Wolf girdi, tek başına.

"Üzgünüm hayatım, çoktan ameliyata geri dönmüştü. İnsanlar çok fazla kemik kırıyor, değil mi?" Tekrar otururken omuzlarımlın çöktüğünü fark etti ve bunu yanlış yorumladı. "Orada iyi misin? Florence'ı geri götürmemi ister misin?"

Ona baktım, hâlâ uyuyordu. "Hayır, ben iyiyim. Onu tutmayı seviyorum."

"Seninle takılmak için sık sık geleceğiz. Çocuklarla seyahat etmemenin zor olacağını biliyoruz ama onlar yokken senin yanımda olmanı dört gözle bekliyoruz."

Büyürken hiç kardeşim olmamıştı, annem ve babam para kazanmanın bir çocuğa daha önemli olduğuna karar verdikten sonra büyükannem ve büyükbabam tarafından evlat edinilmiştim ve ikinci yaş günümü geçmeden beni bıraktıkları günden beri onları ne görmüş ne de onlardan haber almıştım. Büyükbabam hokeyi çok severdi ve beni de sevmem için yetiştirmişti. Bana ilk patenlerimi aldı, onları bağladı ve beni buzun üzerine itti, defalarca kıcımlın üstüne düşmemi izledi, kendi başıma yapabilene kadar her seferinde beni kaldırdı. Sonra hafta sonları büyükannem bizim için sandviç hazırlardı ve beni mezun olduğu okul olan Michigan State'te Spartalıları izlemeye götürürdü. Drew'la orada tanışmıştım ve Rangers'a birlikte seçilmiştik. Ve yeni bir aile bulmuştum; kardeşlerimi bulmuştum.

Sonra Wolf ve Freddie geldiğinde onlar da aileden biri oldular. Onlardan önce pek fazla kızla takılmamıştım, Molly'nin ders çalışmadığı zamanlar hariç, ama o da genellikle bize sinirlenip giderdi. Sadece güldürmeye çalışsam bile onu daha fazla kalmaya ikna edemezdim, çünkü onu güldürmeyi severdim. Ama Wolfie ve Fred birkaç yıldır buralardaydı ve bazı günler onların grubumuzun bir parçası olmadığı bir zamanı hatırlamak zor oluyordu. Önümüzdeki dokuz ayı katlanılabilir kılacak bir şey varsa o da onlardı.

Ama Molly konusunda ne yapacaktım ki?

O rüya. O lanet rüya.

Altı gecedir. Altı lanet gecedir bunu yaşıyordum.

Altı gecedir onu dilimin ucunda hissediyor, tadına bakıyor, dokunuyordum. Altı gecedir o temiz çamaşır kokusunu kokluyor, o kiraz dudakları hissediyor, o sıcak karamel gözleri görüyordum.

Parmak uçlarıml o kadar yumuşak bir tende geziniyordu ki hissediliyordu. Somuttu.

Ve bu bir rüyadan daha fazlasıydı.

Ellerimi yüzüme sürdüm, gözlerimi kırıştırarak açtım ve karanlığa alışmaya çalıştım. Neden bu kadar karanlıktı? Normalde bu kadar karanlık olmazdı.

Telefonuma uzandım. Saat 17:00'ydi ve Molly'den hâlâ mesaj yoktu. Ne halt etmişim ben?

İnledim ve gözlerimi tekrar kapadım, rüyama geri çalıştım, ne hakkında rüya gördüğümü anlamaya çalıştım. Rüyamda *kimi* görüyordum.

Bir yerden bir dizi yüksek sesli hapsirik patlak verdi, kopardı ve bacağımın hareketten sarsılmasına neden oldu. Dişlerim birbirine çarptı.

Hay sikeyim. Bu acıttı.

Peki bu geldi?

Kendimi oturur pozisyona getirdim, kanepede bir yumru seçene kadar karanlıkta gözlerimi kısarak baktım. Yatağımın yanındaki düğmeye uzandım ve düşük bir ışık açtım.

Gözlerimi kısıtım. Gözlerimi kırptım. Ve tekrar göz kırptım. Molly.

Molly kanepede, bir battaniye çekmiş, kıvrılmış uyuyordu. Ne oluyor lan?

Ona baktım, huzur içinde nefes alıyordu, yüz hatları yumuşaktı, iri saçları yüzüne düşüyordu. Burnundaki hapsiriki silmesini izledim, nasıl olup da kendini uyandırmadığını merak ediyordum ama işte oradaydı, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Dürüst olmak gerekirse, Molly'nin uyuyakaldığını çok görmüştüm. Eğer nöbetçi değilse, bir depresyon olabiliyordu ve o uyanmazdı.

Işığı kapattım ve yatağıma geri döndüm.

Gözlerimi kapattım ve bir saniye sonra tekrar açtım. Burada ne işi vardı?

Her gün yaptığı şey bu muydu? Uyanırken benden kaçıp uyurken beni mi izliyordu?

Tekrar oturup ışığı açtım. Onu uyandıracaktım.

Aslında, belki de yapmamalıyım. Muhtemelen çok yorgundu.

Hayır, öğrenecektim. Bilmek istiyordum. Bilmeye hakkım vardı. Ayrıca, ona kızgındım.

"Molly."

Bekledim. Ama . "MOLLY!"

Hiçbir şey. Evet, kesinlikle sinirlenmişim. Kim olduğunu sanıyordu ki, gizlice içeri girip benim kanepemde uyuyordu? Yan masadan plastik bir su bardağı aldım ve ona fırlattım. Omzuna çarptı ve yere sekmesini izledim. İrkildi.

"MOLLY!"

Bu onu yakaladı. Kolunun üst kısmını ovuşturarak ayağına fırladı.

Kaşlarını çatarak yere baktı. "Az önce bana bir fincan mı fırlattın?"

"Evet."

Onu için eğildi, bana baktı ama gözlerimle tam olarak buluşamadı. "Neden?"

Ona kaşlarını çatırdım; kızgınlığımı hissetmesini istiyordum. "Neden beni görmeye gelmedin?"

cevap vermedi. "Şu anda buradayım." "Neden beni görmezden geliyorsun?" Tersledim.

Başını yine düştü. "."

Gözlerim kısıldı. "Yaptın amına koyayım. Beni ameliyat ettiğinden beri seni görmedim. Beni ameliyat , değil mi Mol? sen iyileştirdin, değil mi?"

Parmaklarını alnında ovuşturarak kanepede iki yana kaydıldı. "Molly?"

"Evet. Evet, seni ameliyat ettim."

"O zaman lütfen bana bakıp bir haftadır beni neden görmezden geldiğini söyler misin?"

Bir işaret fişegi gibi gözleri parladı ve benimkilerin derinliklerine daldı... Ve Devon Walls beni tekrar panolara kaydetmiş olabilirdi, çünkü hiper hızda bana çarparak rüyam gerçeğe dönüştü, beynim her bir anıyı bana titrek bir kitap gibi oynattı.

Hay . Molly'ydı.

Ve kesinlikle rüya görmüyordum.

Bakışlarını tuttum. Bu gece karamel rengi, bir haftadır doğru düzgün uyumadığı için altındaki soluk leylak halkalarla vurgulanan koyu bir şekerlemeye dönüşmüştü ama yine de içinden parlayan sıcaklığı görebiliyordum. Kiraz rengi dudakları daha solgun görünüyordu ama daha az yumuşak ve esnek değildi ve onları tekrar kendiminkilere bastırduğımdaya aynı mükemmel hissi vereceklerinden hiç şüphem yoktu.

Seslendiremediğim sorulara cevap ararken gözleri parlıyordu. Ve o biliyordu. Her şeyin netleştiği, Ultra HD kadar keskin bir şekilde odaklandığı o saniyede, bildiğimi biliyordu.

Hatırladığım kadarıyla.

"İşte bu yüzden, Felix. Bu yüzden seni görmeye gelmedim."

Sonra kaçtı. Birkaç gün içinde ikinci kez peşinden koşmaktan aciz kaldım.

MOLLY

Hayatımda en çok gurur duyduğum şeyler arasında, geçen haftaki davranışım kesinlikle listeye giremezdi.

Hafızası geri geldiğinde bana bakarken Felix'ten nasıl kaçtığımı her düşündüğümde olduğu gibi yine karnım zonklayarak inledim. Masmavi gözleri şaşkınlıkla parlıyordu ve çözemediğim ve öğrenmek için yeterince uzun kalmak istemediğim başka bir şey daha vardı.

Bana ne oldu bilmiyorum. Sanki zamanda on iki yıl geriye gitmişim ve aşık olduğum üniversiteli kız yeniden ortaya çıkmıştı. Ve bu küllerinden doğan bir Anka kuşu durumu değildi, aşağıda kalması gerekiyordu.

Lanet olası bir ortopedi cerrahıydım! Yaşamak için kemik kırar ve onları onarırdım. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Şu anda bulunduğum sıranın önüne doğru bir adım attım. "Merhaba, ekstra krem peynirli bir simit ve büyük boy bir kahve alayım lütfen."

Karbonhidrat ve kafein alımım da iki katına çıkmıştı, bu da dudaklarımın nasıl hissettiğini hep merak ettiğini söylediğinde ne demek istediğini düşünmemek için elimden geleni yaptığım uykusuz gecelerimle doğrudan ilişkiliydi. Dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissettirdiğini düşünmemek için daha da çok çabaladım, parmakları saçlarımda geziniyor, dili benimkileri keşfedebilsin diye beni kendine çekiyordu ve...

"İsim?" diye bağırdı tezgâhın arkasındaki kız, beni haftanın altı yüzüncü hayalinden şok ederek.

"Molly."

"On iki dolar."

Siparişimi bağırarak söylerken parayı uzattım, birkaç tanesini bahşiş kavanozuna koydum ve sıranın aşağısına, kahvemin yapıldığı yere doğru ilerledim. Çantama attığım simidimle birlikte kahvemi aldım ve Kasım ayının dondurucu havasında, içimi ısıtmasına izin verdiğim kahvemi yudumlayarak hastaneye doğru yola koyuldum.

Daha bir adım atmıştım ki çantamdaki telefonumun bir mesajla çaldığını hissettim.

Felix'ten geldiğini anlamak için bakmama gerek yoktu, çünkü ilk on tanesine cevap vermedikten sonra mektuplar hızla gelmeye başlamıştı. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordum çünkü onunla konuşmadan daha fazla devam edemeyeceğimi biliyordum, buna izin vermeyeceğini biliyordum.

Ama neden ilgili bir konuşma yapmaya hazır değildim.

Duygularımı kabul etmeye hazır değildim.

O zamanki duygularım ya da şimdi sahip olduğum çok istenmeyen duygular, çünkü geri döndükleri güçle baş edemiyordum. Belki kaza yüzünden, belki de bu sefer umutsuzca kabul edilmek istedikleri için, ama Felix'le yıllar boyunca yaşadığım her bir anıyla birlikte istemediğim bir duygu saldırısıyla üzerime çökmüşlerdi.

Arkadaşlığımız boyunca bana verdiği milyonlarca sarılmadan biri olsun, beni her seferinde daha sert sıkarak derin, meşe gibi erkek kokusunun temporal lobumda daha da ileriye gitmesini sağladı, kendini o kadar derine gömdü ki ondan başka kimseyle ilişkilendiremedim. Ya da ne zaman çocuklarla içmeye gitsem bana göz kulak olması, iyi olduğumdan emin olması. Ya da stajyerlik sınavlarımı geçtiğimde bana verdiği küçük elmas stetoskop tılsımlı kolyeyi bugün hâlâ takıyorum.

Önemli değildi; hafıza bankam onları filtreleyecek kadar seçici ya da düşünceli değildi, bunun yerine bana en çok çağrışım yapanları vuruyordu. Onları o kadar uzun süre görmezden gelmişim ki uyuşturucunun etkisi geçmiş, gücü artık o öpücüğe karşı koyamaz hale gelmişti.

Daha güçlü bir şeye ihtiyacım
vardı. Meşgul olmaya ihtiyacım
vardı.

Bir haftayı bulabildiğim en korkunç, en yorucu ameliyatları yaparak geçirdim ve bir boksörün torbayı parçalaması gibi kestim. Kırdım. Düzelttim.

Çünkü temel gerçek şuydu: O öpücük, on iki yıldır beklediğim, hâlâ dudaklarımda izi olan o öpücük, hayatımın en güzel öpücüğüydü. Ve bunun için tamamen bilinçli bile değildi.

Bu yüzden benim gözetimim altında olması gereken süre boyunca ondan uzak durdum, bunun yerine onu Hunter'a teslim ettim, çünkü eninde sonunda hatırlayacağını ve bu, beklediğim üç saniyeden daha uzun süre bekleseydim göstereceği pişmanlığı görmekten daha kolaydı. Beni sadece küçük bir kız kardeş olarak, Cooper'ın kız kardeşi olarak gördüğünü hatırlatmak istemedim. Ameliyatı hakkında rapor vermek için odaya girdiğimde hepsinin yüzündeki şoku görmüştüm. Beni hâlâ Küçük Molly olarak görüyorlardı.

Ve bunu Felix'ten de görmek istemedim.

O uyurken onu görmek yeterince zorken, ben tam bir sürüngen gibi odasına gizlice girdim.

Kahvemi bitirdim ve boş bardağı en yakındaki çöp kutusuna attıktan sonra hastaneye girdim, sensörü geçerken sürgülü kapılar benim için açıldı. İnsanların hastanelerden nefret etme, olumsuz yönlerini görme eğiliminde olduğunu biliyorum ama benim için hastaneler her zaman umut, olasılık ve vaatlerle doluydu. Ve kapılardan geçmek her zaman bir sakinlik ve huzur hissi verirdi.

Bulduğum kata merdivenlerden çıktım, çünkü genellikle çoğu gün yaptığım tek egzersiz buydu, bekleme alanından hemşire istasyonuna doğru yürüdüm.

"Hey, Betty, bugün nasılsın?" Çizelgeleri için tezgâhın üzerine eğildim. "Gündemde ne var?"

Elimi . Betty ve çizelgeleriyle uğraşmıyordunuz, ancak çoğu zaman pişmiş ikramlar getirdiğim için çoğu kadrolu doktordan daha fazla paçayı kurtardım. Bu hastaneyi hemşireler yönetiyordu ve onların gözüne nasıl biliyordum.

"Bir saat sonra viziteniz başlıyor, on buçukta konsültasyon, öğleden sonra birde kalça rekonstrüksiyonu ameliyatı ve dörtte diz artroskopisi var."

Bana imzalamam için bir yığın form uzattı ve ben de onları karıştırmaya başladım. "Ah, Betty, sen en iyisisin. Sensiz ne yapardım ben?"

İmzaladığım her şeyi geri aldı, mürekkep kurumadan dosyaladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Umalım da hiç öğrenmek zorunda kalmayayım." Üzerimi değiştirmek için yürürken göz kırptım.

Uzman doktorların soyunma odasının kapısını iterek açtığımda en yeni üyemiz Doktor Brooke Newton'ı bankta oturmuş spor ayakkabılarını bağlarken buldum. İhtisasını tamamladıktan sonra Johns Hopkins'ten yeni transfer olmuştu ve onu çok sevmiştim. Çok fazla kadın ortopedi cerrahı yoktu ve burada neredeyse tamamı erkek olan kadroya hoş bir denge getirmişti.

"Hey, Brooke, ?"

Fırçalı pantolonunu çekerek ayağa fırladı. "Hey, Molly, ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Dolabımı açtım, eşyalarımı içine tıktırdım. "Ben iyiyim, teşekkürler. Bugün günün nasıl geçiyor? Vaktin varsa erken bir öğle yemeği yiyebilirim."

"Evet, kulağa hoş geliyor. Sana çağrı bırakırım. gerek, viziteden önce bir konsültasyonum var ve geç kalıyorum."

"Harika, sonra görüşürüz," diye seslendim arkasından, kapıdan hızla çıkarken.

Soyundum, dolaptan temiz önlükler aldım ve giydim. Dışarı çıkarken saçlarımı topladım ve bugün izleyecekleri vakaları anlatmam için beni bekleyen asistan ve stajyerlerin bildiğim yere doğru yöneldim.

"Tamam, turlar başlıyor. Herkes burada mı?" Etrafımdaki küçük gruba baktım. Hepsi orada gibi görünüyordu ama yüzde yüz emin değildim. Geç kalanlar için çok kötüydü.

Günün ilk hastası için kapıyı iterek açtım. Justin Watson, nam-ı diğer Ace, şu anda Yankees Triple A takımında oynayan, gelecek vaat eden genç bir beyzbol oyuncusuydu. Antrenmanda kaleye koşarken kötü bir dönüş yapmış ve aşıl tendonu muhteşem bir şekilde yırtılmıştı. Güzelce, neredeyse. Dün onu ameliyat etmiştim ve çok iyi geçmişti. Birkaç ay içinde koşmaya geri dönecekti.

"Selam, Ace."

Ayağı ameliyat botuyla korunduğu için daha dik oturarak yatağını karıştırdı. "Hey, Doktor M."

"Bu sabah nasılsın?"

"Güzel." Kendini beğenmiş sırtışı, gittiği her yerde kadınlar olduğundan şüphe etmememi sağladı. "En sevdiğim doktorum nasıl?"

Bir kahkaha attım. "Burada da her şey yolunda. Öğleden sonra eve gideceğin için heyecanlı mısın?"

"Evet, ama aynı zamanda yüzünü her gün göremeyeceğim anlamına da geliyor, bu yüzden ikilemdeyim."

Ben gözlerimi devirirken stajyerler güldü. Bu çocuk bir gün kalpleri kıracaktı, eğer şimdiden kırmadıysa.

"Ace, biliyorsun, eğer bütün gün beni takip edip egomu yükseltmeni sağlayabilseydim, yapardım. Ama yapamam."

"Eh, eminim bir şeyler , Doktor." Göz kırptı.

Beni bununla yakaladı ve yüksek sesle güldüm, başım sallayarak düştü ve Felix'in tekrar içeri girme tehdidinde bulunan düşüncelerini uzaklaştırdım.

"Tamam, kim sunacak?"

Yetenekli bir ikinci yıl asistanı olan Bailey Jones öne çıktı. "Justin Watson, 20 yaşında, aşıl tendonu yırtılmış. Tendonu minimal invazyonla onarmayı başardık..."

Kapı çalındı ve hepimiz döndüğümüzde Hunter'ın orada durduğunu gördük.

"Böldüğüm için özür dilerim. Doktor Marks, sizi biraz ödünç alabilir miyim?"

"Elbette, affedersin Ace. Jones, lütfen devam et."

Hunter'ı koridora kadar takip ettim. "Ne ?" "Felix

Cleverly seni soruyor."

Midemin bütün hafta boyunca yaptığı o takla atma olayı yeniden başladı ve tüm düşünceler beynime geri döndü.

"Beni soruyor da ne demek?"

"Tedavi odamda. Ameliyat sonrası on günlük kontrolünü yeni yaptım."

Kaşlarım çatıldı. "Peki o iyi mi?"

"Evet, o iyi. Güzelce iyileşiyor ve bu hafta uygun bir şekilde PT'ye başlayacak, tüm bunları en iyi arkadaşı olarak senin bileceğini düşündüm." Başını dikkatle eğdi.

Omuzlarım rahatlamamın yanı sıra bilmem gereken bir şeyi bilmediğim için suçluluk duygusuyla çöktü. "Ona viziteye çıktığımı söyleyebilir misin?"

Kolumdan tutup beni koridordan . "Ah, parmakların sivri."

Bana kaşlarını çatarak bakarken ve sesini alçaltırken göğsünün üzerinde çaprazladığı pazuları şişti.

"Hayır, yapamam. Ben senin kurye çocuğun değilim ve lisede notlar vermiyoruz. Geçen hafta bana ameliyat sonrası takip raporunu verdiğinde

Ameliyatını benden çaldığın için nezaketen sordum ama bundan daha fazlası var, değil mi Mol?" Cevap beklemedi, ki bu iyiydi çünkü ona bir cevap vermeyi planlamıyordum. "Bütün haftayı seni sorarak geçirdi ve şimdi seni görene kadar gitmeyi reddediyor. olduğunu bilmiyorum ama bir keş gibi ameliyat peşinde koşmanın nedeninin bu olduğuna bahse girmeye hazırım. Ama ben bu işe karışmayacağım, o yüzden kendini topla. Git ve onu gör."

Bakışları, karşı koyma zahmetine katlanamayacağım bir şekilde yoğunlaştı. Er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ne kadar istesem de bundan sonsuza kadar kaçamazdım.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Tamam. Bu turu benim için bitirebilir misin lütfen, sonra döneceğim."

Gözlerini devirdi. "Tamam. Ama bana borçlusun."

Odaya geri dönmek için döndü ve ben de peşinden kapıdan kafamı uzattım. "Ace, özür dilerim, beni çağırdılar. Doktor Reyes incelemenin geri kalanını tamamlayacak."

"Daha sonra gelip beni gördüğün sürece," diye göz kırparak cevap verdi, bu da Hunter'ın bana bir kaş çatmasına daha neden oldu.

"Tabii ki yapacağım."

Koridorda yürüdüm, kendime zaman kazandırdım, nefes alıp verdim, her biri ölçülü ve kesin, ameliyatlarımdan önce kullandığım geri sayım tekniğiyle hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Sakin olmaya ihtiyacım vardı, ne kadar etkilendiğimi görmemesine ihtiyacım vardı, hala arkadaşım olmasına ihtiyacım vardı.

Felix, Hunter'ın ofisindeki muayene yatağında oturuyordu, bacağı önünde uzanıyordu, hala atel içindeydi. Kazadan beri tıraş olmamıştı ve yüzündeki kıllar playoff sakalına benzemeye başlamıştı, kalın ve gürdü ve yontulmuş çene hattını ya da jilet gibi keskin elmacık kemiklerini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Kapıyı arkamdan kapattığımda başını kaldırdı, son davranışım karşısında kaşları sessiz bir soruyla kalktı. Hunter'ın masasının kenarına yaslanmamı izledi, duygularımın alev almasından korktuğum için doğrudan ona bakmamaya çalışıyordum.

"Merhaba, Molly."

Yanağımın iç tarafını ısırdım. "Merhaba."

Bakışları Hunter'ın bana attığı bakışlarla aynıydı ama bu yüz kat daha kötü hissettiriyordu. "Hastalarını hep görmezden mi gelirsin? Çünkü söylemeliyim , bu boktan bir takip bakımı. Ve hastanede kalış yorum formunda size bir yıldız verdiğimi bilmenizi isterim. Size sıfır yıldız verirdim ama bacağımı iyileştirdiniz."

Lanet olsun.

Gülümsememek, beni etkilemesine izin vermemek için yaptığım plan çöktü ve yandı, çünkü Felix asla başaramadı, sanki hak etmediğim halde beni güldürmek onun hayatının işiymiş gibi.

Omuzları düştü ve elini bana doğru uzattı. "Molly, lütfen bana kızmayı bırak. Özür dilerim, tamam mı? Yaptığım şey için üzgünüm ama

"Savunma, ağrı kesici ilaçlara boğazıma kadar batmıştım. Ama lütfen bana kızmayı bırakın, daha fazla dayanamayacağım."

Kaşlarımı çattım, olayların bu şekilde gelişmesi ve onun sözleri karşısında gözlerim şaşkınlıkla kırıştı.

Ona kızgın olduğumu mu düşünüyor?

Ona kızgın değilim.

Kendime kızgınlım. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını biliyordum. "Felix..."

"Lütfen, Mol. Gerçekten çok üzgünüm," diye yalvarır gibiydi, sesi içimi sızlatan bir hüznle doluydu.

Derin ve ağır bir iç çektim, ona bakıyordum. "Sana kızgın değilim." "Kızgın değil misin?"

"Hayır."

"O zaman neden mesajlarıma cevap vermiyorsun? Neden benimle konuşmuyorsun? Neden geçen hafta gelip beni görmedin? Seni çok özledim Mol."

Onu da özlediğimi söylemek istemedim, çünkü başlarsam durabileceğimi sanmıyordum. Stetoskobumu aşağı doğru çektim ve kısa bir süre kalbimin şu anda göğsüme dayasam ne kadar yüksek ses çıkaracağını merak ettim, çünkü göğüs kafesime çatlayacak kadar sert vuruyormuş gibi hissediyordum.

"Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Başını sallamadan önce boş boş baktı. "Hayır, ne demiştin?"

"Dudaklarımın nasıl bir his vereceğini hep merak ettiğini."

Gözleri şaşkınlıkla parladı ama inkâr etmedi, sanki sırrı keşfedilmiş gibiydi. Vay canına. Lanet olsun.

Elim masadan kayarak beni ayağa kaldırdı ve kaşlarım havaya kalktı. "Bekle.

Yaptın mı?"

Derin bir nefes alırken gözlerini kaçırdı ve çenesinde bir seğirmenin başladığını gördüm. "Ben bir erkeğim Molly, tabii ki var. Çok güzelsin. Ben de öyle olmalıydım.

merak etmemek için kör olmak."

Üniversitedeyken ders çalışmam gereken bir gün antrenmanda Felix'i izlediğimi hatırlıyorum. O ve Drew buzun üzerinde birbirleriyle yarışırken, ben de orada oturmuş onun konilerin içine girip çıkmasını izliyordum. Kazandığında bana dönüp göz kırpmış, sırtıtmıştı ve ben onun çok güzel olduğunu, gülümsemesinin çok güzel olduğunu düşünmüştüm ve uzun bir süre onun bana güzel olduğumu söylemesinin nasıl bir şey olacağını merak etmişim.

Ve şimdi , bunu söylüyordu.

O an geldiğinde söyleyeceklerim için milyonlarca yanıt hazırlamış olmalıyım.

"Ama sen bana hiç öyle bakmadın bile!" Ağzımdan kaçırdım. Bu milyonlardan biri değildi.

Başını kaldırdı, mavi gözleri fırtınalı ve karanlık bir şekilde benimkileri taradı.

"Sana bakmama hiç izin verilmedi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Coop kıcıma tekme yi basacak ve sonra da taşaklarımı bana yedirecek. Bir kod var ve ben onu kırdım. Bunu öğrendiğinde..."

"Neden bilmek zorunda ki?" Kendimi durduramadan araya girdim, çünkü belli ki sözel ishal ilaçlarımı almamıştım.

Ellerini kalın saçlarının arasında ovuşturdu. "Kahretsin, Molly. Sen onun küçük kız kardeşisin! Anlayacaktır."

Yüz ifadem sertleşti ve dişlerim birbirine çarptı. "Ben lanet bir bebek değilim! Ve seninle aynı yaştayım!"

Kaşları düğümlendi, sanki farkına bile varmamıştı.

Ellerim havaya kalktı, çünkü kızgınlığımı tutamıyordum. "Aman Tanrım, kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorsun!"

"Tabii ki kaç yaşında olduğunu biliyorum. Otuz iki yaşındasın." "Ben sadece..."

"Şubat'ta otuz üç yaşına basacaksın." "*Sana söylemiştim, biliyordum*" der gibi Bak.

Gözlerimi devirmiştim. Ahh. Her neyse. Ne fark eder ki? Biz sadece arkadaşız. Her zaman *sadece arkadaşlık*. Yıllardır bunu kilitledim ve yine yapacağım. Sadece birkaç haftaya daha ihtiyacım var.

"Bu ne anlama geliyor?"

Yerde gözümü diktiğim yerden başımı kaldırdım. "Ne ne anlama geliyor?"

"Neyi yıllardır kilit altında tutuyorsun?"

Gözlerim yerinden fırladı, dehşete kapıldım ve gerçek bir akvaryum balığına benzemeden önce çenemin düşmesine engel. *Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?*

OhmyGod. Şimdi yüksek sesle mi konuşuyorum? Hayır, hayır.

Teşekkürler.

"Molly? Neyi ?" Bana baktı, bir yanıt bekliyordu. "Molly mi?"

"Hiçbir şey."

Kollarını hayal kırıklığıyla göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Molly! Anlat bana." Aman Tanrım, bundan daha aşağılayıcı bir şey olabilir mi?

"Duygularım." Yere doğru mırıldandım.

"Hislerin mi?" Yüzü şaşkınlıkla buruştu, sonra boynuna doğru bir kızarıklığın yükseldiğini gördüm. "Benim için mi? Bana karşı hislerin mi var? Benden hoşlanıyor musun? Benden hoşlanmak gibi mi?"

gibi bir şey.

"Artık değil."

Daha iyi bilmesem, yüzünün hafifçe düştüğüne yemin edebilirdim. Ama aynı zamanda şoka girmiş gibi görünüyordu.

Güzel.

Çünkü bu her kızın istediği bir tepkidir.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve denesem bile bu bağı koparamazdım. Tanrım.

Lütfen bir şey beni yutabilir mi?

Hiç konuşacak mıydı?

"Bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Evet ama benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun Felix."

"Molly, bunun hakkında konuşmalıyız," ifadesi ciddi ve araştırmacıydı. Bu beni çok korkutuyordu.

"Hayır, aslında yok. Ve geç kaldım."

Kapıdan koşarak çıkarken arkamdan seslendiğini duyabiliyordum.

Ve şimdi 'Gurur Duyulacak Şeyler' listeme koyamayacağım bir şey daha vardı. Yine de bir ortamdan kaçma ve bir konuşmadan kaçınma konusunda çok iyi olduğum görülüyordu. Oh, ve işleri daha da garip hale getirmekte.

İşte .

FELIX

"Teşekkürler Steve." Bacaklarımı yavaşça terapi yatağının kenarına doğru salladım, dizimden uyluğuma doğru ilerleyen ağrıdan dolayı homurdanmamak için kendimi zor tuttum.

"Rica ederim. İyi gidiyorsun; hareketlerin daha iyi, menzilin daha geniş. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki lanet bacağıma ikiye ayrılmış gibi."

Notlarını iPad'ine yazmaya başladı. "Çünkü öyle oldu. Peki ya gerisi?"

Sağ omzum sarsıldı. "Daha iyi sanırım."

Taburesinin üzerinde döndü ve ayağımı kaldırıp spor ayakkabımı giydirdi, sanki çocukmuşum gibi, çünkü hala sol tarafımı doğru düzgün bükemiyordum. Korsenin yanı sıra dizim de oldukça iyi bağlanmıştı ve hareket etmem neredeyse imkânsızdı.

Ve sinir bozucu.

Üç hafta boyunca bir yere gitmek için koltuk değneği kullandığım için ellerim ağrıyordu. Kesinlikle her yere. Ya da gün geçtikçe daha da şişmanlayan kıcımın üzerinde oturmak dışında bir şey yapamıyordum.

Vücudum

acıdı. Başım

ağrıyordu.

Hastaneden çıktığımdan beri sürekli kötü bir ruh hali içindeydim, göğsümde daha önce hiç olmayan bir ağırlık vardı, göğüs kafesime baskı yapıyor ve beni yavaş yavaş boğuyordu.

Üç hafta boyunca maçları kaçırmak düşündüğümünden daha zor olmuştu. Takımın bensiz oynamasını izlemek canımı yakıyordu, Dante ve Carter daha iyi oynamaya başlamış olsalar da hala kazanmamız gerektiği kadar kazanamamıştık. Ama beni gerçekten kızdıran, kanımı kaynatan ve hayatımda hiçbir şeyin beni bu kadar kızdırmadığı kadar kızdıran şey Molly'ydi.

Bunu, bir aydan kısa bir süre önce zıplayıp istediğim her şeyi yapabiliyorken, vücudumun kendini iyileştirmek için fazla mesai yapmasından , kıcımı her yere sürüklemek zorunda kalmanın yorgunluğuna bağlayabilirdim.

Ama hayır.

Uyuyamadığım için yorgundum, çünkü gözlerimi her kapattığımda onu öpmeyi, dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmeyi hayal ediyordum. Kahretsin, onu tekrar görmeyi bile hayal ediyordum. Duyguları hakkında ne demek istediğini merak etmekten yorulmuştum. Ben de benimkileri anlamaya çalışmaktan yorulmuştum. Ve onu görememekten yorulmuştum.

Dikişlerimi aldırduğımdan beri hastaneden ayrılıp takım doktorlarının gözetimine girmiştim, bu yüzden onu hiç görmemiştim ve bacağıma kontrol etmek dışında benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Aslında, geçen hafta ofisten kaçtığından beri onu ilk kez dün kızlarla birlikte evime geldiğinde görmüştüm.

önce. Tekrar.

Şimşekten daha hızlı hale gelmişti ve bu iyi bir şey değildi.

Steve bağcıklarını bağlamayı bitirdi ve önce ayağımı nazikçe indirdi, sonra da eşyalarımı ve koltuk değneklerimi uzattı. "Koç bugün ayrılmadan önce seni görmek istiyor."

Paltomu üzerime geçirdim ve kollarımı koltuk değneği tutacaklarına geçirdim.

"Ofisinde mi?"

"Evet, şimdi orada." Ayağa kalkışımı izledi. "Bu öğleden sonra dinlen ve yatmadan önce egzersizlerinizi unutma. Daha sonra eklemen için sana yenilerini e-posta ile göndereceğim."

"Hayır, unutmayacağım. Sağ ol dostum. Yarın görüşürüz."

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de topallayarak dışarı çıktım, Güç ve Kondisyon sütlerinin koridorundan beni altıncı kattaki Koç'un ofisine götürecek olan asansöre doğru ilerledim. Bugün binada sessizlik hakimdi. Çocuklar dün deplasmandan dönmüşlerdi ve daha sonra buraya gelmeden önce rahat bir sabah geçiriyorlardı. Huzur ve sessizlik hoşuma gitmişti. Kazadan beri çocuklarla pek görüşmemiştim ve görüştüğümde göreceğim acıma duygusuyla yüzleşebileceğimden emin değildim.

Değnekimin ucunu Koç'un kapısına vurarak tıkladım.

"Evet."

Kapıyı itip açtığımda onu masasında otururken buldum. Başını kaldırdı, gözleri gözlüklerinin üzerinden kısa bir süre baktı, sonra sandalyesinden fırladı ve ben zıplayıp oturmaya çalışırken benim için bir tane çıkardı.

"Felix, güzel. Geldiğin için teşekkürler." Başka bir sandalye çekti. "İşte, bacağına bunun üzerine koy."

Bana hiç hitap etmediği ilk ismimi kullanması karşısında kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Belki de bu iyi bir buluşma olmayacaktı.

"Teşekkürler, Koç."

Koç kendi sandalyesine geçip oturdu ve masaya doğru eğildi

Parmaklarını birleştirdi ve beni değerlendirirken parmaklarını önünde birleştirdi.

"Nasılsın? Nasılsın?"

Bu adam benim işimin sahibiydi, ekibin bir parçası olup olmadığı konusunda tek söz sahibi oydu. Ona nasıl hissettiğimi seyretilmiş bir şekilde anlatmayı düşündüm ama bundan vazgeçtim.

Yere çöktüm. "Özetle, bundan nefret ediyorum. Koltuk değneklerinden nefret ediyorum, topallayarak dolaşmaktan nefret ediyorum, vücudumun ağrımasından nefret ediyorum, oynamamaktan gerçekten nefret ediyorum, insanların yardımına muhtaç olmaktan nefret ediyorum ve bir ameliyat daha olmak zorunda olmaktan nefret ediyorum."

Molly'den bahsetmiyorum bile. İlişkimizin bu kadar ani değişmesinden ve onu düşünmeden edememekten nefret ediyordum. Ama bunu Koç'a söyleyecek değildim.

"Böyle bir şey hissedebileceğini düşündüm. Henüz erken ve büyük bir darbe aldın ama doktorlardan gelen tüm raporların gerçekten olumlu olduğunu bilmeni isterim. Olabilecek en iyi kırılma olduğunu, hızla iyileşeceğini söylediler ve fizyoterapistler hareketlerinin beklenenden daha iyi ilerlediğini söylüyorlar."

Göğsümün hissettim. "Evet, sanırım bu iyi haber."

"Öyle. Bak, nasıl hissettiğini biliyorum. Takımın sensiz oynamasını izlemenin ne kadar sinir bozucu olduğunu da biliyorum. Ben de o yollardan geçtim."

Koç en parlak döneminde ligin en iyi oyuncularından biriydi. Chicago'da on bir yıl oynamış, beş kez kupayı kazanmıştı ama aynı zamanda kalçasındaki sakatlık nedeniyle çok fazla sahalardan uzak kalmıştı ve bu da sonunda erken emekliliğine neden olmuştu. Koç'un en iyi özelliklerinden biri de buydu; ne kadar sert olursa olsun, o da bunu yaşamıştı ve bizden asla verdiğinden fazlasını beklemiyordu. Çünkü o her şeyini vermişti.

"Bu yüzden birkaç hafta daha dinlenmeni istiyorum, sonra antrenmana gelip benimle koçluk yapacaksın. Rice ve Manners ile çalışmanı, onları Crawley ile birlikte kanatlara yerleştirmeni istiyorum. Ne yapmaları gerektiğini görmelerine yardımcı ol, çünkü bence onlar da en az sizi çaylak olarak getirdiğim zamanki kadar yetenekli."

Biraz daha dik oturdum. Drew'a bunu zaten önermiştim ve o yokken sürekli düşüncelerini mesaj atıyordum ama artık cezası bitmişti, bir sonraki maç için buza geri dönecekti ve bensiz oynamaya alışması gerekecekti. İkimiz de bu konuda gergindik.

"Gerçekten

mi?" Başını

salladı.

"Teşekkürler Koç, minnettarım."

"Güzel. Benim için başka bir şey daha yapmanı istiyorum." Bir kalem aldı ve bir Post-It'e yazmaya başladı, bitirdiğinde bana uzattı. Üzerinde bir cep telefonu numarası vardı.

"Bu da ne?"

"Bu, tanıdığım en iyi rehabilitasyon uzmanlarından birinin numarası. Eve dönerken onu ara; seni benim gönderdiğimi söyle. Gidip onu ve buradaki çocukları görmeni istiyorum. Hızlı ilerlemeyi sürdürmek istiyorum."

Her zamanki kaş çatmam biraz daha derinleşti. "Elbette, tamam. Teşekkürler, Koç."

"Felix." Gözlüklerinin üzerinden tekrar bana baktı, yüz ifadesi bulaşılmaması gereken sert bir müdüre dönüşmüştü. "Onu burada işe almaya çalışıyorum ama direniyor. Bunu benim için berbat etme. Berbat etmekten kastım, işi profesyonellikten uzaklaştırmak. Hatta hayatında hiç yapmadığın kadar profesyonel yap. Anladın mı?"

Evet, . Taşaklarıma kadar sargılı bile, potansiyel bir personele asılabilecek kadar aptal değildim. Aslında, benim için rekor sayılabilecek bir şekilde, kazadan bu yana seks aklıma bile gelmemişti, çünkü Molly ile çok meşguldüm.

Başımı sertçe sallayarak Molly'nin şekillendirdiği düşüncelerin koçbaşını durdurdum, Coop binanın içinden bir yerlerden duyup beni yakalamadan önce.

". "

"Güzel. Nasıl gittiğini bana haber ver."

Bu da benim gitmem için bir işaretti. Bacağımı sandalyeden kaldırdım ve kendimi ayağa kaldırırken dengemi sağlamak için bir koltuk değneği aldım. Ayağa kalktı ve kapıyı açmama yardım etti, bunu yaparken de sırtıma bir tokat attı.

"İyi olacaksın, Cleverly. Gelecek sezon için en iyi şekilde geri döneceksin ve beni çok kızdıracaksın. Merak etme," diye sırtıttı.

İçimi çektim, hâlâ herkesin istediği kadar rahatlamış hissetmiyordum. "Teşekkürler, Koç."

Koridora çıktığımda Brogan ve Huck'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. İkisi de birkaç kez beni ziyarete gelmişti ama son deplasmandan döndüklerinden beri onları görmemiştım. Onlar ilk on birin bir parçasıydı ve sakatlığımın herkesi etkilediğini biliyordum. Bu takımda bireysel oyuncular yoktu. Drew bana Brogan'ın bize karşı atılan goller yüzünden zorlandığını söylemişti ama kayıplar hepimiz tarafından hissediliyordu. Biz bir bütündük ve birbirimize kenetlenmiştik.

"Hey, dostum." Brogan, Huck'tan önce beni kucakladı. "Nasılsın bakalım? Daha iyi görünüyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Kesinlikle."

Bunun da bir şey olduğunu tahmin ediyordum ama sanki konuşulacak tek şey gibi ilerlemem hakkında konuşmak istemiyordum.

"Siz ikiniz nereye ?"

Huck az önce çıktığım yeri işaret etti ve müdürün odasına çağırılmış bir çocuk kadar heyecanlı görünüyordu.

"Koç bizi görmek istedi."

"Oradan yeni geldim, iyi görünüyor."

"Vay be, ne zaman buraya çağırılısam kıcıma tekme yi yemek üzereymişim gibi hissediyorum."

Brogan onu şakacı bir şekilde kafasından itti. "Çünkü genelde öylesin. Bu kadar çok saçmalamayı bıraksaydın bu kadar endişelenmezdin."

Huck sırtıttı. "Bunun neresi eğlenceli?"

Brogan gözlerini devirdi ve bana baktı. "Sonra ne yapacaksın?" "Hiçbir şey. Muhtemelen kıcımın üstünde oturuyorum. Bugünlerde tek yaptığım bu."

Huck güldü. "Bu hafta sonu gelip seni Xbox'ta yeneceğim." "Bundan emin misin? Şu anda çok fazla pratik zamanım var."

Başını salladı. "Eminim."

Kendine olan güvenine kıkırdadım. Beni yenmiyordu.

"Tamam, dostum. Sen ne dersen o." Hafifçe dengemi kaybedip koltuk değneğim kayınca hoplamaya başladım. "Lanet olsun. Seni sonra yakalarım. Eve gitmem lazım."

"Güzel, sakin ol dostum. Sonra konuşuruz." Koç'un ofisine doğru giderlerken Brogan omzuma bir tokat attı.

Bir saat sonra evimin önüne geldim. Drew, dünyanın en harika adamı olduğu için, bugünlerde kendi başıma hiçbir şey yapamadığım ama yine de günlük PT ve kontrol randevularıma gitmem gerektiği için, bana yardımcı olması için şoförü Ralphie'yi ödünç vermişti. Daha önce hiç şoförüm olmamıştı, hep kendim kullanmayı tercih etmiş, bağımsızlığımı istemiştim ama Ralphie ikimizin yanında o kadar uzun süredir bulunuyordu ki ona çoktan güvenmiştim.

Arabadan inip arka koltuktan koltuk değneklerimi aldı ve kapımı açarken bana uzattı.

"İyi misin, Clevs? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Koltuk değneklerimin yardımıyla arabadan indim. "Yok, ben iyiyim. Sağ ol dostum. Beni gezdirdiğin için teşekkürler. Bugünlerde çok sıkıcı olduğu için üzgünüm."

Yüksek sesle, derin ve baba gibi güldü. Ralph'in kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama bizden çok daha yaşlı olduğu kesindi. Ve sayılamayacak kadar çok geceyi Drew ve beni çeşitli kadınlarla barlardan geri getirerek geçirmişti. Ama Drew Emerson'la tanıştığından beri bu durum ermişti, çünkü birlikte olmadıkları zamanlarda bile ondan başkasını göremiyordu.

"Hiç de sıkıcı değil. Drew'un durulduğunu görmek güzeldi." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sıradaki sen olacaksın."

Alay ettim ama sonra nedenini anlayamadım. Çünkü Emerson geldiğinden beri Drew'u hiç bu kadar mutlu görmemişim, gerçekten mutlu olduğu zamanlarda bile Emerson bu mutluluğu varlığından haberdar olmadığım bir seviyeye çıkarmıştı. Golden Retriever seviyesinde bir mutluluk. Ve bu hoşuma gitmişti. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu.

Ralph yanımda kalben ön kapıya doğru basamakları birer çıkmaya başladım. "Beni kim alt edecek?"

"Sadece bir tane alır, Felix."

"Şu anda konuşmak istediğim sadece bir kişi var."

"Aynen öyle."

Ona güldüm. "Bunun iyi bir işaret olduğundan emin değilim, Ralph adamım, bana cevap vermeyeceğine göre."

Bana neden bilmediğimi söyleyen bir bakış attı. "Sen bakın."

"Tamam, bu kadar şifreli konuşma yeter. Burada taşaklarım donuyor ve acıktım."

Merdivenlerden indi ve arabaya geri bindi, bunu yaparken beni selamladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Yarın aynı saatte Clevs, sakın ol."

Ön kapıyı iterek açtım, arkamdan kapanmasına izin verdim, kendimi mutfığa götürdüm ve koltuk değneklerimi destekleyerek kalın kışlık paltomu üzerimden çıkardım ve sonunda mutfak tezgahına oturdum.

Gerçekten de tam bir baş belasıydı. Midem gurulduyordu.

Yeni favori oyuncağım olan, Drew'in ayağa kalkmadan istediğim şeye ulaşabilmem için bana aldığı NASA onaylı, uzun, mekanik pençeli bir şey için tezgahın üzerine uzandım. Ve aldığım ilk hafta nereye gidersem gideyim unutmaya devam ettiğim için bana her oda için bir tane almıştı.

Oturduğum yerden, doğru açıyı verirsem buzdolabının içine uzanabileceğimi ve çoğu şeyi kaldırabileceğimi fark ettim. Hizmetçim de kolaylaştırmak için eşyaları rafların önüne taşımaya başlamıştı. Aslında çok hassas, küçük hareketlerde oldukça ustalaşmıştım.

Uzayda kesinlikle öldürürdüm.

Bir kap çıkardım, Freddie'nin ev yapımı lazanyası ile turnayı gözünden vurduğum, neyse ki soğukken daha da güzeldi. Ayrıca çekmecedan bir şişe su ve bir çatal alıp yemeğe başladım.

Sürekli eğlenceye ihtiyaç duyan biri değildim, kendime eşlik edilmesinden hoşlanıyordum, ama lanet olsun, aslında fazla hareket edemediğinizde, hayat oldukça sınırlıydı. Ve sıkıcı. Özellikle de en basit işleri yapmak sonsuza kadar sürüyorsa. Huck'a Xbox için çok fazla pratik yaptığımı söylediğimde şaka yapmıyordum, çünkü o ve Netflix arasında yapacak başka pek bir şey yoktu. Aslında, sanırım Netflix'i çoktan bitirmiştik. Şu anda hava çok soğuk olduğu için şükrediyordum ve zaten dışarı çıkmak istemiyordum, çünkü eğer yaz olsaydı ve oturup havuzda eğlenene herkesi izlemek zorunda kalsaydım, sanırım birini öldürürdüm.

Boş konteynere baktım. Şimdi ne olacak?

Bacağım terapiden dolayı ağrıyordu ama daha fazla ağrı kesici almak istemiyordum. Normalde vücudum ağrıdığına banyo yapardım ama henüz böyle bir girişimde bulunmamıştım. Molly'ye sorun olup olmadığını sormayı düşündüm ama cevap vermeyeceğini biliyordum ve kanım yeniden kaynamaya başlamadan önce kendimi bu konuda çok fazla düşünmekten alıkoydum.

Siktir et, banyo yapalım. Bu en azından birkaç saatimi alır. Koltuk değneklerimi aldım ve merdivenlere yöneldim.

Banyom bu evi satın almamın nedenlerinden biriydi, onu çok seviyordum. Ev bir tepenin üzerine inşa edilmişti, bu yüzden odanın sonundaki alanın dörtte üçünü kaplayan büyük pencerelerden bana inanılmaz manzaralar sunuyordu. Açık bir günde, bir tarafta şehre doğru ilerleyen Hudson Nehri'ni, diğer tarafta da eyalet parklarının yüksek ağaçlarını görebiliyordum.

Ancak bugün açık bir gün değildi, hava gri ve soğuktu.

Ruh halim gibi.

Koltuk değneklerimi bırakıp küvetin kenarına oturdum, muslukları açtığımda su dolu ve gürültülü akıyordu, buhar hızla havayı dolduruyor ve dışarıdaki ağaçları uçuran rüzgârı artık göremeyene kadar pencerelere çarpıyordu. Su, içine attığım mentollü ve okaliptüslü Epsom tuzlarını yutarken kapüşonumu başıma çektim, eşofman altımı ve boxerımı silkip ayaklarımın dibine bırakmadan önce bacak desteğimi çözdüm. Temizlikçim şu anda yoluma bıraktığım tüm pislikleri toplamak için fazla mesai yapıyordu, çünkü kendim almak için eğilemiyordum.

Eğer yere düşerse, orada kalırdı.

Kalçamı kaplayan morluk, siyah ve mordan mavi ve yeşile uzanan bir renk kaleydoskopuna dönüşmüştü ve şimdi beni hafif sarılıklı gösteren hastalıklı bir sarıya yerleşmişti. Bandajlar çıkmıştı, dikişlerle kapatılan kesikler hala kırmızı ve yara dokusundan dolayı hafif pütürlüydü ama bir hafta önceki örümcekli ipliklerle dolu kızgın yaralardan dünyalar kadar uzaktaydı.

Molly gerçekten mükemmel bir iş çıkarmıştı.

Döndüm, ağırlığımı sağlam bacağımın üzerine verdim ve diğer bacağımı kenardan kaldırarak kendimi sıcak suyun içine bıraktım, suyun sıcaklığı beni koza gibi sararken vücudum anında gevşedi ve bana haftalardır hissetmediğim bir rahatlık sağladı... kazamdan beri. Muslukları kapatarak küvetin ucuna yaslandım, kokulu suyun özünü içime çektim ve neredeyse bir iniltiye dönüşecek kadar derin bir iç çektim, kemiklerimdeki zonklayan ağrıyı daha çok bir mırıltı haline gelene kadar uzaklaştırmak için gözlerimi kapattım.

Bilinçsizliğin uçurumunda sallanırken buhar yüzümün akan ter damlalarıyla birleşti, bedenim umutsuzca uyumama izin vererek yorgunluktan kurtulmaya çalışıyordu. Ama her seferinde olduğu gibi Molly kendini belli etti ve sözlerini son on gündür çalan surround ses döngüsünden durduramadım.

"Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun, Felix."

Yaptığımı sanıyordum ama belki de yapmamışımdır.

Hafızam onu ilk gördüğüm zamanı canlandırdı. Çaylak sezonumun başıydı. Coop'la antrenman sahasında buluşmaya gelmişti ve onu koridorda duvara yaslanmış bir şekilde Coop'u beklerken bulmuştum. Başında bir ders kitabı vardı ve kalın bukleleri, dar kot pantolonu ve gereğinden fazla büyük kapüşonlu bir tişörtü vardı; konsantre olmuş bir şekilde buklelerinden birini parmağının etrafında döndürürken onu izliyordum. Soyunma odalarının dışında duran her zamanki kız tipine hiç benzemiyordu ve nedenini bilmek istedim, kim olduğunu öğrenmek istedim. Onu tanımak istedim. Sonra kapı açılıp da başını kaldırıp baktığında, Cooper olmadığı için kızgınlıkla dolu kehribar rengi bir parıltı yakaladım, sonra başı kitabına geri döndü. Sonra diğer çocuklarla birlikte geldi ve

Columbia Tıp'a başlayan küçük kız kardeşiyle tanıştırdı. Ve tanıştırmayla birlikte sessiz ama çok net bir uyarı da geldi: O kimseye yasaktı.

Ben de dinledim çünkü bu benim yeni ailemdi ve herhangi bir drama başlatmak istemiyordum.

Ama Molly hep yanımdaydı. Fırsat buldukça bizimle takılır, izinli olduğu zamanlarda antrenmanlarımızı ya da maçlarımızı izlemeye gelirdi ve arkadaştan da öte, en iyi arkadaş olurduk. En başta onu hak etmeyen sık kafalı bir adam onu ağlattığında, ağladığı omuz benim omzumdu. Hepimiz dışarı çıktığımızda, ben başkasıyla çıkmadan önce onun eve sağ salim döndüğünden emin olurdum. Sınavlarıyla ilgili panik yaşadığında ve yardıma ihtiyacı olduğunda, onu sorguluyordum. Cevabını bilip bilmediğini öğrenmek için ona her gün rastgele ve karmaşık tıbbi sorular göndermeye başladım. Hatta her zaman burnunu soktuğu ders kitabının bir kopyasını bile satın aldım, böylece doğru bilip bilmediğini anlayabilecektim. Şimdi hala yapıyorum, sadece onu tetikte tutmak için.

Tek çocuktum ve hokey her şeyden önce geldiği için kız arkadaşım olmamıştı ama Molly'nin yanında olmak çok kolaydı, gün ışığı gibi sıcaktı, komik ve tatlıydı ve neredeyse her zaman gülümsüyordu. Onu güldürmeyi seviyordum, çünkü onu güldürmenin beni de güldürdüğünü fark etmişim. Ve daha da iyisi, onu sinirlendirmeyi seviyordum, çünkü parlak güneşli bir gün gibi olduğu kadar, öfkesi en sert camı bile kırabilirdi. Ve istediği zaman Coop'tan bile daha korkunç olabiliyordu.

Yani evet, onu tanıyordum.

Açıkçası her şey olmasa da, çünkü bu duygulardan haberim yoktu.

Ben de istedim. Ne zaman başladıklarını bilmek istedim.

Ne zaman durdular?

Neden durdular.

Daha önce bilmediğim her şeyi bilmek istedim. Gerisini ve aradaki boşluğu bilmek istedim.

Freddie ve Wolf, son zamanlarda misyonları gibi görüldüğü gibi, onu başka bir hastane dallamasıyla ayarlamadan önce bunu yapmak istedim. Dün herkes buradayken, ona çıkma teklif eden biri hakkında sorular sorduktan sonra kaçıp gitmesi onların suçuydu.

Molly'nin biriyle çıktığını düşününce midemde oluşan kasılmayı görmezden gelmeye çalışarak yüzüme bir bez attım. O lanet Reyes olmasa iyi olurdu. İşinde mükemmel olduğunu isteksizce kabul etsem bile, bu kadar sevimsiz biriyle hiç tanışmamıştım.

Tanrı aşkına.

Parmaklarım bacağımda, yara izlerimin üzerinde ileri geri gezinmeye başladı. Molly izlerim. Molly İzleri. Onu hatırlatan kalıcı izlerim. Şimdi, sonsuza dek ve her zaman, daha önce hiç olmadığı bir şekilde benimle olacaktı.

Sikeyim.

Bunu düzeltmem gerekiyordu.
Molly'nin benimle konuşmasını
sağlamalıydım. Arkadaşımı geri
istiyordum.

Ama hepsinden önemlisi, düşünmemek için çok uğraştığım ve başaramadığım en korkunç şey... Dudaklarının gerçekte nasıl hissettireceğini bilmek istiyordum. Rüyalarımnda hissettikleri kadar yumuşak olup olmadıklarını, gerçekten aklım başımdayken ve ağrı kesici ilaçlarla uyuşturulmadığım ve sadece bir anıyı hatırladığım zaman nasıl hissettirdiklerini bilmek istiyordum.

Bu banyo başımı döndürüyordu.

Parmaklarıma baktım - suda uzun süre oturmaktan budanmışlardı ve çıkma zamanının geldiğine karar verdim. Sağlam bacağımdan destek almak için kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama tutmaya çalışırken ellerim kenarda kaydı ve aynı anda kalçamı ve dizimi sarsarak gelgit dalgası büyüklüğünde bir sıçramayla suya geri düştüm. Acı bir kurşun gibi içime saplandı, kemiklerimin içinde sekti, beynimi deldi ve gözlerimi yuvalarından sulanana kadar yaktı.

Bacağımdaki zonklama on katına çıktı ama dizimdeki ağrı dayanılmazdı.

"FUUUCCCK. S.KTİR!" Yumruklarımı suya çarparak bir kez daha kenarlardan taş zemine akıyor ve giysilerimi ıslatıyordu.

Başım küvetin kenarına düştü. Şimdi ne
olacak?

Hâlâ vücudumda dolaşan acı, bunu bir daha denemek istemediğimi hatırlatıyordu. Ve dışarı çıkıp sonra da kaymak istemiyordum. Sıkışmıştım.

Yaşlı olmak böyle bir şey mi?

Sözde profesyonel bir sporcuymdum ve lanet olası küvetimden bile çıkamıyordum. Vücudum suyun sıcaklığında rahatlarırken kaçmayı başardığım koyu siyah ruh hali, şimdi burada kapana kısıldığım bilgisiyle tam gaz geri dönmüştü.

Hayranlık uyandırıcı.

Bir kişilik acıma partime daha fazla dalamadan, arkamda bir uğultu başladı ve bunun çıkıntındaki telefonum olduğunu fark edecek kadar hızlı bir şekilde korkumdan kurtulmayı başardım, Drew'in adının ekranda yanıp söndüğünü görmek için zamanında ona ulaştım ve beni rahatlattım.

Sesi kesilmeden önce cevapla tuşuna bastım. "Şükürler olsun. ?"

"Ağırlıktan dönüyorum, neredesin?"

Gözlerimi kapattım ve yaklaşan stres baş ağrısını durdurmak için burnumun kenarını sıktım. "Banyoda sıkışıp kaldım."

Cevap vermeden önce bir saniye sessizlik oldu. "Ne?" "Lanet
olası banyoda sıkışıp kaldım."

Telefondan yüksek sesli bir kahkaha duydum ve hoparlörde olduğumu fark ettim çünkü bu Drew'un kahkahası değildi.

"Kim o?"

"Jüpter. Benimle ağırlığa geldi."

"Arabada aşağılanmamdan haberdar olan başka biri var mı?"

Jüpter hâlâ gülüyordu. "Hayır dostum, sadece ben ve Crawley."

"Sıkışmayı nasıl başardınız?"

"İlk kez banyo yapmaya kalkıştım, çıkmaya çalıştım ve kaydım, bacağımı çarptım ve şimdi çok acıyor ve daha fazla zarar veririm diye tekrar denemek istemiyorum."

"Tamam." Bir çığlık ve korna sesleri duydum. "Sıkı dur, yirmi dakika içinde orada olacağız."

Drew banyoya girdiğinde su ılıklaşmaya başlamıştı, yüzümde hem büyük bir rahatlama hem de ciddi bir sikilmişlikle dolu olduğuna şüphe olmayan bir eğlence ifadesiyle savaşıyordu.

"Ah, dostum." Etrafına bakarken etrafı inceledi, raydan birkaç havlu aldı ve oluşan küçük gölü temizlemek için onları yere attı.

"Yapma." Ellerimi ıslak saçlarımda gezdirdim, onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki ağlayacağımı sandım. "Yine de geldiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Seni önce, bacağın nasıl?"

Fişi çektim, su yüksek bir höpürdetme sesiyle boşaldı. "Tamam, çok acıyor ama eskisinden daha iyi."

"Kontrol etmek için Molly'yi

aramamız gerekiyor mu?" "HAYIR!"

Sesimin yükselmesi üzerine kaşlarını çatı. Ama ihtiyacım olan ya da istediğim son şey Molly'nin banyoda sıkışıp kaldığını öğrenmesiydi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tamam, neler oluyor? Dün çok tuhaftın ve bu banyoda sıkışıp kalmakla ilgili değil."

İçimi çektim. "Sikim tamamen buruşmadan önce beni buradan çıkarabilir misin? O zaman konuşabiliriz."

"Peki. Bunu nasıl yapmak istersin? Sağ bacağından itebilir misin?"

"Evet, sadece kollarımın altından tut ve beni kenara çek. Oradan hareket edebilirim."

"Tamam. Hazır mısın?" Söylendiği gibi beni tuttu ve yukarı çekti, ben de sağ bacağımı kenara oturana kadar ittim. Ayaklarımı yere basana kadar dönmeme yardım ederek beni tutmaya devam etti, sonra da devrilmeyeceğimden emin olmak için orada durdu. "Neye ihtiyacın var?"

"Başlangıç için bir havlu."

Güldü, raftan bir tane daha aldı ve bana fırlattı. Banyoda kaldım, vücuduma sürdüm, kurulandım ve sonra başıma sertçe sürdüm.

"Soyunma odama girebilmem için koltuk değneklerini uzatabilir misiniz, sonra oturup giyinebilirim, lütfen?"

Onları yerden aldı ve bana uzattı, kollarımı kancalara geçirmem için uzattı. Eldivenlere gerçekten ihtiyacım vardı, sıcak banyo ellerimdeki nasırları yumuşatmış, onları hassaslaştırmıştı. Zıplayarak soyunma odama geçtim ve oturdum, Drew da peşimden geldi ve doğruca iç çamaşırı çekmeceme gitti, birkaç boxer çıkarıp bana fırlattı.

"Bunları kendin takmalısın."

Bu bir gülümsemeye neden oldu. Korseler olmadan çok daha rahat eğilebiliyordum ve onları ayak bileklerimin üzerinden geçirip kalçalarımın doğru kıvırdım. Çekmecelerimi karıştırırken yüksek sesle gülen Drew'a baktım.

"Ne?"

Bana bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört uzattı. "Al, bunları giyiyorsun."

"Tamamdır. Sağ ol dostum." Onları aldım, ancak onları açarken fark ettim ki Üzerinde adı ve numarası vardı. . "Evet. Bunları seve seve giyeceğim çünkü yine kıcımlı kurtardın, sen benim en iyi arkadaşımın ve seni seviyorum."

"Evet, giysen iyi olur, şimdi onları giy ve aşağıya gel, Molly ile olan anlaşmanın ne olduğunu ayrıntılı olarak açıklayabilirsin."

Bu şartlar altında geldiğinde hızlı bir şekilde her şeyi üzerime geçirdim, çünkü düzgün hareket edemediğinizde pantolon giymek gerçekten o kadar kolay değil. Giyinme sürem son birkaç haftada üç katına çıkmıştı, bu yüzden yapacak başka bir işimin olmaması iyi bir şeydi. Koltuk değneklerini Drew'den aldım, o da bana uzattı ve aşağıya indik.

Jüpiter mutfakta oturuyordu, biz içeri girdiğimizde masada üç soğuk bira bekliyordu. Ya da daha doğrusu, Drew yürürken ve ben . Emerson'ın kardeşi olan Jupiter, Dodgers'da üçüncü kaleci olarak oynadığı Kaliforniya'dan ziyarete gelmişti. Üçümüz daha önce birkaç kez spor törenlerinde takılmıştık ama Drew'un Emerson'la çıktığını öğrendiğinde pek memnun söylemek hafif kalır. Bununla birlikte, ilişkiler çözülmeye başlamıştı ve sezon dışında onlarla biraz zaman geçirmek için buraya gelmişti ve hepimiz takılıyorduk.

Ben sandalyeye otururken birayı bana doğru itti. "Sağ ol, dostum."

"Demek banyoda sıkıştın?" En azından eğlencesini bastırmaya çalıştığı için ona puan verdim.

"Evet. Biraz hırslandım ama birkaç saat öldürmeye çalışıyordum çünkü çok sıkıldım."

"Eminim. PT nasıldı?"

"Evet, iyi. İlerlememden memnunlar ama ayakkabılarımı bağlamak gibi temel şeyleri yapamamak çok sinir bozucu. Yine de daha iyiye gidiyor. Sanırım şu anda daha çok dizim ağrıyor. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla yırtılmasından korkuyorum."

Gerçek de buydu; itiraf etmek istediğimden çok daha fazla korkutuyordu beni. Çünkü ACL yırtığı bir kariyeri bitirebilir.

"Kesinlikle, bu konuda çok dikkatli olmalısınız. Bear Holloway'i tanıyor musun? Eskiden Braves'te Shortstop oynardı?"

Başımı salladım.

"Birkaç yıl önce dizini incitti ve düzgün bir şekilde iyileştiğini sanmıyorum çünkü ameliyattan sonra bile asla eskisi gibi olmadı. Geçen sezonun sonunda emekli olmak zorunda kaldı ve henüz 26 yaşında."

Derin bir iç çekerek ellerimi sakalımda gezdirdim. "Evet, biliyorum. Gerçekten dikkatli olmam gerekiyordu. Ayrıca tıraş olmaya da ihtiyacım vardı.

Drew masaya birkaç atıştırmalık bırakmadan önce bana bir buz kelepçesi uzattı. Bir sandalye çekip oturdu ve gözlerini bana dikmeden önce dizimi bağlamamı bekledi.

"Dökül bakalım."

Oturduğum yerde kıpırdandım, ne kadar çok şey açıklamak istediğimi düşünüyordum ama bunu içimden atmam gerekiyordu ve Drew dışında kimseye söylemeyecektim. Ya da görünüşe göre Jüpiter'e.

Şişeyi avuçlarımin arasında yuvarlamaya başladım. "Hastanedeyken sürekli garip rüyalar görüyordum ve ilaçlardan olduğunu düşünüyordum, hatırlıyor musun?"

"Evet."

Jüpiter'in şaşkın ifadesine baktım. "Birini öpmekle ilgili yoğun rüyalar görüyordum ama kim olduğunu bir türlü bulamıyordum. Her zaman yüzünü göremeden uyanıyordum."

Yüzündeki şaşkın ifadede aklımın tamamen yerinde olmadığını düşündüğü anlaşıyordu. "Tamam."

"Molly'ydi."

Drew kaşlarını çatı. "Rüyada Molly'yi öptüğünü mü gördün? Neden bir rüya yüzünden çıldırıyorsun?"

"Rüya değildi, onu öptüm."

"Rüyada mı?"

"Hayır! Gerçekten, gerçek hayatta."

Bira şişesi dudaklarına ulaşmadan hemen önce durdu ve masaya geri koydu.

"Molly'yi mi öptün? Molly'yi mi?"

Başımı salladım. "Evet."

İkisi de orada oturmuş, Drew sessizliği bozana kadar bana bakıyorlardı. "Nasıl yani?"

Peki ne zaman?"

Jüpiter bir avuç patlamış mısır alıp ağzına attı. "Peki nerede?" "Ameliyatımdan sonraydı. Odamdaydı ve hayati değerlerimi kontrol ediyordu..." I

Jüpiter'e kaşlarını çatarak homurdandı. "Ve onu öptüm. Kafam hâlâ biraz bulanık ama hastanede kaldığım hafta boyunca benden kaçmasının nedeni buydu. Hatırlamıyordum."

Yine de bu konuda yanılmadığım için kendimi biraz haklı hissediyordum.

"Sonra taburcu olmadan önceki son gece uyandım ve onu kanepede uyurken buldum. Ona bakarken rüyamın bir anı olduğunu fark ettim.

Ve ."

Drew başını kaşıdı. "Peki o zamandan beri ne oldu? Onunla bu konu hakkında konuştu mu?"

"Hayır, benimle konuşmuyor. Denedim ve geçen hafta onu hastanede gördüm ve bana yine bağırdı ama..."

Omuzlarımı silkerek konuyu kapattım. Bana ne söylediğini fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi hala görebiliyordum, çünkü bunu asla yüksek sesle söylemek istemediğinden oldukça emindim, ama farkında olmadan kendi kendine konuşmak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Ama ne?"

"Bana karşı hisleri olduğunu söyledi. Ya da vardı. Artık hissetmediğini söyledi."

Ve bu hala içimi hafifçe burkarak tuvalete gitmem gerektiğini düşünmeme neden oldu.

"Sonra ne oldu?"

Biramdan uzun bir nefes çektim. "Sonra yine kaçtı ve o zamandan beri onunla neredeyse hiç konuşmadım. Dün onu ilk kez gördüm."

"Ne yapacaksın?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum ama onunla konuşmam gerektiğini biliyorum çünkü onu düşünmeden edemiyorum."

Drew'un kaşları daha da çatıldı. "Bir dakika. Onu düşünmeden duramıyorum da ne demek? Onu düşünmek gibi mi yoksa onu *düşünmek* gibi mi?"

"İkincisi." Biramı yudumladım. "Onu düşünmenin öpüşme kısmını kastettiğini varsayıyorum."

"Evet."

"O zaman, evet." Biramı yere bıraktım, masanın üzerindeki kocaman M&M paketine uzandım ve bir avuç dolusu çikolatayı ağzıma attım. Çikolata şu anda beni neşelendiren tek şeydi. "Boku yedim, değil mi? Çünkü ne yapacağım?"

Jüpiter poşeti benden aldı ve masanın üzerine döküp dağıttı, ben de önce mavi olanları seçip yemesini izledim. Molly de aynı şeyi yaptı ama kırmızı olanları. Hepsini bitirdiğinde bana baktı.

"Onun hakkında ne hissediyorsun?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Onu seviyorum; o benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

Gözlerini bana dikti. "Ama arkadaşın olması konusunda böyle hissediyorsun. Onunla daha fazlasını yaşamak konusunda ne hissediyorsun? Çünkü ikisi aynı şey değil ve bir saniyeliğine bile olsa bundan hoşlanmayacağını düşünüyorsan, o zaman mümkün olduğunca çabuk ters yöne yürümeni öneririm," karanlık bir şekilde kıkırdayarak, "ya da senin durumunda, zıpla, çünkü her şeyi kalıcı olarak mahvedeceksin. Ve hiç kuşkunuz olmasın, siz isterseniz de istemeseniz de aşk kışınıza tekme basar."

M&M'lere geri döndü, bu sefer sarı olanları yiyordu. Başım

Drew ve Jüpiter arasında gidip geldi, sonra geri döndü.

"Jupe, konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Birasını eline aldı, geri devirdi ve şişeyi bitirdi. "Pek sayılmaz. Senden bahsediyoruz."

Drew ayağa kalktı ve kilere doğru yürüdü, elinde bir bira, bir şişe viski ve iki bardakla geri döndü, bardakları doldurdu ve birini bana, diğerini Jüpiter'e uzattı.

Kaldırdığım kaşımı aldı. "İkinizin aksine benim yarın maçım var ama bu alkolsüz konuşamayacağımız anlamına gelmiyor. Ve ben çok aşığım ve siz ikinize yardım etmek için mükemmel bir konumdayım."

"Bunu söyleyen de eski ahlaksızın ta kendisi." Jüpiter mırıldandı, bardağını aldı ve yudumlamadan önce inceledi.

Eğer uzanabilseydim, Drew'in yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı silip atardım.

"Evet, kız kardeşiniz sayesinde 'eski' kelimesini kullanıyorum. Ve ben hiçbir zaman

daha mutlu olamazdım."

"Ben mutluyum," diye itiraz etti Jüpiter, "ve kiminle yattığımla ilgili hiçbir sorunuz yok. Bir ilişki istemiyorum, o zaman başka ne yapmam gerekiyor? Sonsuza dek mastürbasyon yapamam."

Viskimi yudumladım, boğazıma ilk kez çarptığında yanmanın tadını çıkardım. "Dostum, az önce uzun zamandır kayıp olan bir aşk için gözyaşı döktün."

"Hayır, öyle bir şey demedim, sadece varsayımsal bir örnek kullandım. Her neyse, biz senden ve Cooper Marks'ın kız kardeşi hakkında ne yapacağından bahsediyoruz, bu arada o da seni dövecek."

Bir iniltiyle kollarımı başımın üzerinde kavuşturdum ve ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalışırken onları orada bıraktım, çünkü nefes almak ve Cooper'ın canıma okuduğunu düşünmemek aniden zorlaşmıştı.

"Reeves, kapa . Coop hiçbir şeyi tekmelemeyecek."

Drew'a baktım, kaşlarım neredeyse saç çizimden geçecekti çünkü hepimiz bunun doğru olmadığını biliyorduk.

Jüpiter'den bana döndü. "Felix, Coop kışını tekmelemeyecek. En azından sert bir şekilde. Ama Jupe haklı, bu konuyu iyice düşünmelisin, çünkü söz konusu olan Molly. *Molly*. O bizden biri."

Tekrar inledim, yüzüm ellerimin arasına düştü. Bu bir karmaşaydı.

"Bununla birlikte, onu ilk gördüğünüzde ben de oradaydım, bu yüzden her zaman arkanızda olacağım."

Jüpiter üçüncü bardağı getirip biraz daha doldurduktan sonra Drew'un önüne koyarken başımı kaldırıp baktım. "Onu ilk gördüğünde ne oldu?"

"Sanki kafasının etrafında çizgi film kalpleri dönüyor gibiydi," diye sırttı Drew.

Dudaklarım kaşlarımı çatarak gerildi. "O kadar da kötü değildi, zaten o kadar uzun zaman önceydi ki bir önemi yok. Biz sadece arkadaştık."

Tekrar düşündüm. Molly ve ben kesinlikle sadece arkadaştık. Flört bile etmemiştik. Bu çizgi kalıcı bir kalemle çizildi ve asla geçilmedi. Grubun bir parçası olarak takıldık ve birbirimizi güldürdük, çünkü o

tanıdığım en komik, en eğlenceli kızdı. Tatlı ve kibardı. Ve bana gülümsemesi hoşuma gidiyordu. Onu güldürmek hoşuma gidiyordu. Ama arkadaşlar böyle yapar, değil mi?

İçkimi tekrar elime aldım.

Jüpiter bana baktı. "Duyguların hiç olmasının bir önemi yok."

"Hislerim geçmedi." Drew birasını bitirdikten sonra viskisini aldı ve bana baktı.

"Molly'ye her zaman herkesten daha yakın ."

Boş bardağıma baktım ve biraz daha doldurdum. Bu şey çok kolay içiliyordu.

"Bu doğru değil; o hepimize yakın."

"Sizinle aynı şekilde değil. Başka kimse ona sınavlarda yardım etmiyor ve sınavları geçtiğinde başka kimse ona elmas bir kolye hediye etmiyor."

Drew bana bakıp inkâr etmem için meydan okurken Jüpiter'in gözleri eğlenceyle kocaman açıldı.

"Hey, sadece geçmekle kalmadı, çok da başarılı oldu ve ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum. Her neyse, bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Çünkü bunu yapabilecek kadar iyi birini bulmak için ne kadar uzun zaman harcadığını hatırlıyorum. Ve çünkü onu hiç çıkarmadı."

Hepimiz orada sessizce oturduk, yavaşça içtik ve düşündük. Hiç çıkarmadığı doğrudu, onu her gördüğümde fark ediyordum. Gördükçe arka planda kaybolan şeylerden biri haline gelmemiştii. Hayır, ıslıl ıslıl parlıyordu. Karnımın çukuruna sıcak bir bulanıklık girerken gülümsememi tutmaya çalıştım ve bunun viskiyle hiçbir ilgisi yoktu.

En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum ama emin olamadım çünkü şişe kesinlikle eskisi kadar dolu değildi.

Aslında neredeyse boştu.

"Başka bilen var mı?"

Drew başını salladı. "Hiç sanmıyorum, kimse bir şey söylemedi. Kahretsin, sen ve Molly. Bu harika olurdu, en sevdiğim iki insan."

Bardağımlı çevirdim, şekerleme rengindeki sıvı Molly'nin gözleriyle neredeyse aynı tonda ama sürekli ışıltısı yoktu. Bir süredir bunu düşünmemiştim ama Cooper'ın kız kardeşi olmasaydı nasıl olurdu diye merak ederdim... bir şey olur muydu, olabilir miydi diye merak ederdim. Her zaman kendi kendime, ikimiz de çok fazla boş zamanımızın olduğu bir kariyerde çalışmadığımız için ilişkimizin çok çabuk biteceğini düşünürdüm. Hokey benim hayatım olduğu gibi, tıp da onun hayatıydı. Bunun yerine, daha fazlasını elde etme olasılığını harika bir arkadaş ve geniş bir aile ile takas etmiştim. Ancak son birkaç haftadan sonra, bu nedenlerin hala geçerli olduğundan emin değildim.

Ya da kadar güçlü.

Jüpiter'e doğrultmadan önce parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. "Tamam Juve, senin şu varsayımsal durumuna geri dönelim ve şöyle diyelim,

varsayımsal olarak, varsayımsal olarak ettiğiniz bu kişiyle birlikte olabilseydiniz, bunu yapar mıydınız?"

"Varsayımsal olarak mı?"

Yudumlarken gözlerim doldu. "Tabii ki."

Düşünürken dudağını çiğnemeye başladı. "Evet, bu varsayımsal kişiyi geri almak için her şeyi yaparım."

Bunu düşünürken parmağımı masaya vurdum. Ne yapmalıyım?

"Onu görmeden bir şey anlayamam ama şu anda önce yüz metreden fazla yaklaşamıyorum. Ayrıca artık bana karşı bir şey hissetmediğini söyledi."

Drew bardaklarımızı doldururken alay etti. "Kızlar her zaman istemedikleri şeyler söylerler. Ve kaçmasına gelince, onu kaçamayacağı bir yere götürün."

"Bunu nasıl yapacağım? Onu kilitleyemem."

"Neden?"

Drew ve ben Jüpiter'e baktık.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, onu bir odaya kapatın ve kapıyı kilitleyin ya da kaçamaması için kapının önünde durun. Ya da bir arabanın arkasına. Bilemiyorum. Onunla konuşmak istiyorsun, değil mi? Bu yüzden harekete geçmelisin."

"Reeves, bu senaryoları bu kadar çabuk bulman endişe verici." Bir M&M'i havaya fırlattı ve ağzına attı. "Her neyse."

Drew'a baktım.

"Ne düşünüyorsun? Gerçekten bunu kastetmediğini mi düşünüyorsun?"

Pazartesi günü saat dört için fazla dramatik bir tavırla masaya doğru eğildi. "Bence benim bulduğum gibi aşkı bulmanız için en ufak bir şansınız varsa, bunun peşinden gitmelisiniz. Çocuklar, aşk harika bir şeydir, sadece peşinden gitmelisiniz." Avuçlarını göğsünde, tam kalbinin üzerinde birleştirdi. "Emerson benim insanım, Molly senin insanın ve Jupe - adı neydi?"

"Kimin adı?"

"Kaybettiğin varsayımsal aşkın mı?"

Jüpiter uzun bir iç çekişle gözlerini kapadı. "Marnie."

"Marnie senin , Jupe. Felix'i düzelttikten sonra onun üzerinde . Herkes sevgiyi hak eder."

Jüpiter üzgün ve alçak sesle başını salladı. "Hayır. Marnie gitti. Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Gitti, nerede olduğunu ya da hangi ülkede olduğunu bile bilmiyorum. On yıldır onu ne gördüm ne de haber aldım. Her şeyi berbat ettim."

Drew'dan gelen bir koklama sesi duyunca kaldırdım. "Bak ne yaptın. Onu ağlattın."

Jüpiter içkisinin kalanını geri fırlattı. "Crawley, ağlamayı kes. Ağlayacak biri varsa o da benim. İkiniz de aşkı buldunuz ve ben onu kaybettim."

"Değilim, ben sadece..." Drew gözlerini sildi. "Sanırım oldukça sarhoşuz, değil mi?"

Omuz silktim. Kendimi biraz bulanık hissediyordum ama son zamanlarda çok sık böyle hissediyordum. "Bilmiyorum, belki. Molly'yi kaçırmamanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsam öyle olmalıyım."

"Bu adam kaçıрма değil. Sadece söyleyeceklerinizi dinleyene kadar ayırlamayacağı bir alanda onunla konuşmak istiyorsunuz."

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Sanırım bu adam kaçıрма."

"Hayır, bu onun zamanını ödünç almak."

"Adına ne dersiniz deyin, bunu nasıl yapacağımı hâlâ bilmiyorum." "Emerson ne yapacağını bilir." Drew'un gözleri şaşkınlıkla açılırken hıçkırdı. "Onu arayıp yardım etmek için buraya gelip gelemeyeceğini sorayım, o zaman umarım sarhoş olduğumuzu fark etmez."

Jüpiter beni dürttü ve çoktan telefona sarılmış olan Drew'u göstererek, "Kör olmadı," diye mırıldandı. "Henüz bu konuda endişelenmene gerek olmadığı için kendini şanslı hisset."

"Evet," dalgınca sakalımı kaşıdım, "ama sanırım biraz istiyorum." "Evet."

FELIX

Saatime baktım. T eksi yirmi üç dakika.

Karnım spazm geçiriyordu ve elimi karnımın üzerinde gezdirerek olanları hafifletmeye çalıştım. Sanki 1919'daymışım gibi parti yapmak için içgüdülerimi kullanan sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum.

Daha önce hiç gergin olmamıştım. Büyük bir maçtan önce değil. Kupa finali maçlarından önce değil. Hiçbir şeyden önce.

Büyükannem ve büyükbabamın cenazelerinde bile.

Ama şimdi, haftalardır benden kaçan on iki yıllık arkadaşımın buluşmak üzereyken?

. Yanıma bir kustumuk torbası almalıydım. "İyi misin?"

Emerson'ın ceketini giydiğini görmek için döndüm. Drew ve Emerson'ın çatı katında Molly'nin gelmesini bekliyordum. Drew antrenmandaydı ve Emerson beni beklemek için yalnız bırakmak üzereydi.

Çünkü buna karar vermiştik. Öğleden sonraki içki seansımız sırasında.

Molly'yi sahte bahanelerle buraya getirdikten sonra onu bir odaya gibi son derece aptalca bir fikir bulduğumuz yer.

O zaman neden bu kadar iyi bir fikir gibi göründü?

Evet, viski. Ve ağrı . Ve banyoda sıkışıp kalmanın travması.

Ama o kaçmaya devam ettikçe, aramızda olup bitenler hakkında konuşma fırsatı bulamadan kaçtıkça, yapılacak tek mantıklı şey bu gibi görünüyordu.

Avuçlarımı şakaklarımda oluşan gerginliğe bastırdım. "Bu kötü bir fikir, değil mi?"

Emerson kaşlarını kaldırdı. Bu planın pek de hayranı sayılmazdı ama Drew istediği zaman çok ikna edici olabiliyordu, özellikle de aşk, mutluluk, kader ve olması gereken şeyler gibi şeylerden bahsedip durduğunda.

"Bana sorma, bunların hepsi Drew'un işi. Umarım onu sahte bir tanışma yemeğine gelmeye ikna ettiğim için benden nefret etmiyordur." Ellerini dramatik bir şekilde havada sallamaya başladı. *"Hey beni tanı, ben koca bir yalancıyım ve aslında öğle yemeği yemiyoruz, ama seni kaçırdığın adamla konuşman için kaçırdım.* Umarım beni affeder, çünkü gerçekten onu tanımak ve arkadaş olmak istiyorum."

Drew'u suçlayacağımız kısım dışında onu . Çünkü bu dahice ve doğrudu.

"Biliyor musun, üç aşık sarhoş oğlan sana saldırdığında hayır demek şaşırtıcı derecede zor. Bu konuda daha iyi olacağımı düşünmüştüm," diye homurdandı, çantasını aldı, bir eli kapı kolundaydı ve gitmeye hazırды. "Her neyse, gidip Murray ile bir iş planı hakkında görüşmem gerekiyor."

"Bekle, Emerson. Sence bunları beğenir mi?" Tek koltuk değneğimle zıpladım ve kapının yanında bıraktığım ayakkabı kutusunu alıp ona uzattım.

Peçeteyi açtı ve içinden bir spor ayakkabı çıkardı.

Onu gerçekten yapmak istemediği bir konuşmaya zorlamanın etkisini azaltmak için, Molly'nin işte giymesi için özel Air Max'ler yaptırmıştım ve Nike sponsorlarımdan biri olduğu için, bazı ipleri çekebildim ve onları aceleye getirdim. Emerson ayakkabıyı elinde çevirip detaylarına baktı, her iki yanında ne kadar hızlı olduğunu temsil eden altın şimşekler çakıyordu, taban kenarlarının etrafına küçük kemikler çizilmişti ve arka kenarına Dr. Molly Marks adı dikilmişti.

Sevimli olduklarını düşündüm ve daha çok bana kızgın olduğu için, sadece gülümsemesini görmek istedim.

"Felix, muhteşemler."

Bana bakarken gözlerindeki şaşkınlık karşısında hakaret etmemeye çalıştım. "Gerçekten mi?"

Ayakkabıyı kutuya geri koydu, sonra bana uzattı. "Evet. Ben de istiyorum."

Güldüm. "Erkek arkadaşınla konuş, o sana alır."

"Öpeceğim." Eğildi ve beni yanağımdan öptü. "İyi olacaksın, Felix."

Sen iyi bir adamsın ve o da bunu biliyor. Gergin olma." "Evet."

"Tamam, sonra görüşürüz. Geldiğinde zile bas."

Koşarak dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapatarak beni sessizlik içinde bıraktı. Ya da düşüncelerim çenesini kapatırsa sessizlik olacaktı. Kutuyu çatı katının köşesindeki devasa koltuğa taşıdım ve oturdum, sonra tekrar ayağa kalktım. Onu içeri almam gerekecekti.

Tanrı aşkına.

Eğer düzgün , bir aşağı bir yukarı volta atıyor olurum.

Tam oraya ulaştığımda dahili telefon çaldı ve ben de cevap vermeden kanepenin kenarındaki yerime geçip arkama yaslandım. Girişin göz hizasından yeterince uzaktaydım, böylece içeri girdiğinde gördüğü ilk şey ben olmayacaktım, çünkü böyle bir şey olursa tekrar kaçacağından oldukça emindim.

Ve bu sefer, biz lanet olası bir konuşma yapana kadar hiçbir yere varamayacaktı.

"Emerson?"

Molly kapıyı arkasından kapattı ve ben de onun içeri girip beni görünce irkilerek etrafına bakınmasını izledim.

"Merhaba. Burada olacağınızı bilmiyordum." Gergin bir şekilde ceketinin düğmelerini karıştırıyor, nefret ettiği bir şekilde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyordu. Benim yanımda bu kadar gergin olmasından nefret ediyordum. Bana otomatik olarak sarılmamasından, gülümsememesinden ya da bana yaklaşmamasından nefret ediyordum.

Bu biz değildik.

Ve geri dönmemizi istedim.

Kanepeden ittim ve yavaşça ona doğru ilerledim, bir avmış gibi değil ama onu ürkütmek için, sanki doğal ortamından çıkmış nadir bir yaratılmış ve ona yaklaşmam gerekiyormuş gibi. Çünkü onun tekrar kaçmasını gerçekten istemiyordum.

"Selam, Mol. ?"

Kendimi kapının yanında konumlandırımdım. Kapıyı kilitlemeyecektim ama ona yanımdan geçmeden gitme seçeneği de vermeyecektim.

"Güzel, güzel." Benden başka her şeye baktı. "Emerson'la buluşacağım, öğle yemeğine gidiyoruz. Neredeyse hazır mı?"

Yüzüne baktım, işleri daha da berbat etmek üzere olduğuma dair bir işaret arıyordum ama ifadesi değişmedi. Bizimle poker oynadığı bir zamanı hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Muhtemelen iyi bir şeydi, masayı temizlerdi.

"Emerson burada değil."

"Ne? Eminim onunla burada buluşmam gerekiyordu." Hareket etmeye başladı, sonra yolu kapattığımı fark etti ve durdu. "Tamam, ben gideyim."

Sakalımı kaşıdım. "Hayır, Mol, yapmayacaksın. Emerson asla burada olmayacaktı. Sen her zaman benimle buluşacaktın."

Nefesimi tuttum, öfkesinin patlamasını bekliyordum.

Yüzü şaşkınlıkla buruştu, beni engellemek için etrafına ördüğü kalkan bir anlığına düştü. "Anlamıyorum. Neden seninle buluşacaktım ki? Emerson öğle yemeği için beni buraya çağırdı."

Hayal kırıklığımı dışa vurmamaya çalıştım. "Hadi ama Molly. Tanrı aşkına, sen zeki bir kızsın. Bir aydır konuşmuyoruz, her fırsatta benden kaçırıyorsun. Bu işin peşini bırakacağımı mı sandın? Ne olmasını bekliyorsun?"

Çantasını salondaki büyük masanın üzerine bıraktı. "Felix, ne istiyorsun?"

"Benimle konuşmanı istiyorum!"

"Seninle konuşmak istemiyorum."

Ayağını yere vurmuş da olabilir.

"Zor iş. Yetişkinler gibi konuşacağız, o yüzden çocukça davranmayı bırak."

Gözleri bana parladı. Bugün güneş patlamaları gibiydiler, ateş saçıyorlardı. Cooper'inkilerden ne kadar farklı olduklarını daha önce neden fark etmediğimi bilmiyorum, belki sürekli değiştikleri için, belki de Coop'unakilere hiç gerçekten bakmadığım için, ama şu anda, gerçekten sinirlenmeden önce onunkilerle aynı renkteydiler.

Bunu bir uyarı olarak kabul etmeliyim.

"Felix, kapıdan uzaklaş."

Ben de onun gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve koltuk değneği hâlâ elimde için bu görüldüğü kadar kolay değildi. "Hayır."

"Bilerek mi karşı duruyorsun?" "Evet."

Gözleri, yükselen öfkesiyle doğru orantılı olarak daha da kısıldı. "Şimdi kim çocuksu?"

"Oh, siktir . Benimle en başta konuşmuş , bu yola başvurmazdım, çünkü şu anda peşinden koşamam."

Kısa bir süreliğine ruh halinden sıyrıldı, yüzü şaşkınlıkla doldu. "Peşimden gelir misin?"

"Evet, tabii ki isterim."

Masaya yaslandı. "Peki. Ne söylememi istiyorsun?" Hay sikeyim. Bu kısmı hiç düşünmemiştim.

Derin bir nefes aldım. "Tamam, bununla başlayalım. Ne kadar Mol?" "Ne kadar?"

"Benden ne zamandır hoşlanıyorsun? Ne zamandır bana karşı bir şeyler hissediyorsun?" "Neden? Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü bilmek istiyorum."

Konuşmayı reddederek bana baktı. Demek öyle. Lanet olası. İnatçı.

"Tamam, önemli çünkü senin hakkında her şeyi bilmediğimi söyledin. Ama neyi bildiğimi biliyor musun? İğrenç olsa da fıstık ezmeli dondurmanın en sevdiğin lezzet olduğunu biliyorum. Konsantre olurken saçlarını kaleminin etrafında kıvırmayı sevdiğini de biliyorum. Maviyi çok sevdiğini biliyorum çünkü çok farklı tonları var. Yeşil şeker yemiyorsun, çünkü yeşil sağlıklı bir renk ve şeker sağlıklı değil. Ve gözlerinin ruh haline göre renk değiştirdiğini de biliyorum. Yani senin hakkında her şeyi bilmiyorum olabilirim ama bazı şeyleri biliyorum. Önemli şeyleri biliyorum. Küçük şeyleri. Ve geri kalanını da bilmek istiyorum. Geri kalanını bilmek istiyorum. Ve bunu bilmek istiyorum. Ne kadar Molly?"

"Az önce beni bir ruh hali yüzüğüne mi benzettin?"

"Bu mu? Söylediklerimden çıkardığın şey bu mu? Tanrı aşkına!" Yumruğumu kapıya vurarak onu yerinden sıçrattım. "Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. Kızması gereken benim, özellikle de şu anda çok sinir bozucu olduğun için."

Gözlerini daha da kısarak kaşlarını çattı ve çenesini sıkarak başka tarafa baktı. "Sana kızgın değilim. Kızgınlım çünkü bu duyguları istemiyorum. Onlardan kurtuldum ve sonra sen..." suçlayıcı bir şekilde beni işaret etti, "sen geldin ve beni öptün. Sonra geri geldiler ve tekrar gitmeleri için senden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Karnım yine sıkıştı. Duyduklarımdan hiç ama hiç hoşlanmamıştım. "Neden gitmelerini istiyorsun?"

Ayağını yere vurup sürterek bana doğru : "Bilincin yerinde bile değildi."

"Çünkü beni ameliyat ettikten sonra ağrı kesici ilaçlarla doluydum. Sen. Cerrah." Bu tartışmayı istemediğim için iç çektim. Onunla tartışmaktan nefret ederdim, çünkü biz hiç tartışmazdık ve bu bana yanlış gelirdi. Birbirimize takılır, didişir ve eğlenirdik ama asla tartışmazdık. Sesim kısıldı. "Mol, her gece rüyamda görüyorum."

Kalbim hızla çarparken gözleri yukarı fırladı ve benimkileri tuttu. "mı?" "Yaptım."

"Yine de bir şey ifade etmiyor. Sadece bastırılmış bir anıydı."

Onun meydan okuyan kaşlarını tuttum. "Öyle değildi Molly. Yapma bunu. Ne bilmiyormuşum gibi beni başından savma. Mol, bunu konuşmamız gerek; ve bilmek istiyorum, benden ne zamandır hoşlanıyorsun?"

"*Seni sevdim!*" Derin bir nefes almadan önce yumruklarını iki yanında sıktı. "Eğer bu konuda konuşmak istiyorsan, seni ne kadar zamandır sevdiğimdir. Sana ne kadar zamandır aşığım ve bu on iki yıl eder."

Onu doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışırken gözlerimi kırpıttım. Aşk mı? *Aşk mı? Ve on iki yıl mı* dedi? Doğru mu?

Yani birbirimizi seviyorduk ama aşık mıydık? On iki yıl boyunca.

Sikeyim. Ben.

Sanki kalp atışlarım hızlanmıştı, sanki kalp atışlarıma akü kablosu takmış ve maksimuma çıkarmıştı.

"On iki yıl mı? *On iki yıldır* bana aşık mısın? Ama... ama... On iki yıl önce bir pisliktim. Çocuktuk, ikimiz de öyleydik."

Savunmacı bakışları geri döndü. "Evet, yani? Ne fark eder ki? Bir şey fark etmez. Hiçbir şey ; sadece hayatlarımıza devam etmemiz gerekiyor, ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

Aman Tanrım, bu lanet kadın.

"Hayır! Bana bu bilgiyi öylece verip bunu kabul etmemi bekleyemezsiniz. Bu işin nasıl gideceğine dair bizim adımıza tek taraflı karar veremezsin!"

Omuzları yenilgiyle düştü. "Peki. Ne istiyorsun, Felix?"

Ya şimdi ya hiçti ve son bir aydır beni tüketen her düşünce hakkında ona karşı dürüst gerekiyordu.

"Kendimi kanıtlamak için bir şans istiyorum, Molly. Bunu hak ediyorum. Senin için yeterince iyi olmak istiyorum."

Yüz ifadesinden söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyordu.

"Neden? Sen beni sadece Cooper'ın kız kardeşi olarak gördün."

"Molly..."

"Bunu sadece bacağını düzelttiğim için söylüyorsun."

Onu neredeyse kendimi tanıdığım kadar iyi tanıdığım için, bunun basit olmasını beklemiyordum ve muhtemelen kafasında bir bahane listesi olduğunu da biliyordum.

Bunun neden gerçek olamayacağını. Ama beni caydıramayacaktı.

"Yapma. Bana nasıl hissettiğimi söyleme! Bunun onunla bir ilgisi yok ve zaten berbat bir hemşire olduğunu ve ameliyat sonrası hasta bakımında berbat olduğunu tespit ettik. Molly, beni bir kez bile görmeye gelmedin. En iyi arkadaşlarımdan biri olman gerekiyordu. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Görmek istediğim tek kişi gelmemekle kalmadı, benden kaçmak için elinden geleni yaptı ve hala da yapıyor! Yani hayır, bacağıma iyileştirdiğin için bize bir şans vermek istemiyorum."

"Felix..."

"Molly, lütfen denememe izin ver." "Neyi denemene?"

Bir karar vermem gerekiyordu. Hayatımın en iyisi ya da en kötüsü olabilecek bir karar. Çünkü her iki durumda da işler değişmek üzereydi. Sonsuza kadar. Ama biraz risk olmadan hayat neydi ki? Hiçbir zaman güvenli oynamamıştım ve şimdi de oynamayacaktım.

Daha önce yaptığım gibi yavaşça ona doğru ilerledim. Hatta daha yavaş, korkmadığından ya da ürkmediğinden emin olmak için, ama o olduğu yere yapışmıştı. Boynundaki nabız yükseldikçe nefes alışının neredeyse fark edilmeyecek kadar sığlaşmasını izledim, sınırları benim içimde hissettiğim gibi dışarıdan da görünüyordu. Ve bir şekilde, bu beni yatıştırmaya, sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Ve aniden bunun doğru olduğunu anladım.

Haklıydık.

Uzandım ve kalın buklelerinden birini omzundan kaldırdım, parmağımın etrafında bir tirbuşon gibi döndürdüm, onu pek çok kez yaparken gördüğüm şekilde.

"Her gece öpüştüğümüzü hayal ettim ama hepsi parça parça. Hatırlayamıyorum ve hatırlamak istediğim tek şey bu. Öpüşmemiz nasıldı, Mol? Anlat bana."

Gözleri altın sarısı parlıyor, göğsü kabarıyordu. "Neden bana bu kadar yakınsın?"

Başparmağımı çenesinde gezdirdim, yumuşak yanağını okşadım. Ona daha önce hiç böyle dokunmamıştım, teninin ne kadar yumuşak olduğunu hiç fark etmemiştim. "Çünkü seni odanın öbür öpemem ve nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum ki gerçekten hatırlayabileyim."

"Sen... sen beni öpecek misin?"

Göğsü hareket etmeyi bıraktı.

"Nefes al, Mol. Nefes almalısın."

"Yapamam, çok yakınsın."

"Buna alışın, çünkü ben gitmiyorum."

Koltuk değneğimi masaya dayadım, ağırlığımı sağlam bacağımın üzerinde dengeledim ve iki elimle yanaklarını kavradım. Nabzının parmak uçlarıma çarptığını hissedebiliyordum. Ya da benimki de olabilirdi. Ona doğru eğildiğimde gözleri dudaklarıma kaydı ve bilinçaltında bir tepki olarak dilini kendi dilinde gezdirdi.

Aşağıya doğru eğildim ve aramızda kalan azıcık hava, sonunda ağızımı onunkine bastırduğimde elektriklerle çatırdadı, yumuşak ve dolgundu ve sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Dudaklarını dudaklarımla okşarken hafifçe aralandı, bana erişim izni verdi ve içime doğru gevşediğinde dilim

yeniden keşif yolculuğu. Onunkine her vuruşunda, aşinalık kas hafızası gibi içine işliyordu.

Öpüşmeyi hiç bu kadar sevmemiştim. İyi bir öpücükten hoşlansam da, her zaman daha çok son hedefle, öpücüğün nereye gittiğiyle ve ağzımı başka bir yere götürmekle ilgilenirdim. Ama bu, şimdiye kadar deneyimlediğim tüm öpücüklerin tam tersiydi. Sanki elime bir sözlük tutuşturulmuş ve öpücüğün anlamı birdenbire netleşmişti. Bu, kıyafetlerin parçalandığı çılgınca bir öpücük değildi; bu, tüm öpücükleri sona erdirecek bir öpücüktü. Bir keşif öpücüğü. Başlangıçların öpücüğü, her şeyin başlangıcı... ve endişemin eriyip gittiğini hissedebiliyordum. Bu, içinde olmam gereken bir öpücüktü. Olması gereken bir öpücük. Bunu neden daha önce bilmediğimi anlamakta zorlandığım bir öpücük.

Bu *on iki yıldır* yaşayabileceğim bir öpücük müydü?

İçine doğru ilerlerken bana karşı inledi, onu yutmak, ona olabildiğince yaklaşmak istiyordu. Sanki kendi akılları varmış gibi ellerim kıcına indi, onu masaya oturması için kaldırmadan önce avuçladım, böylece otomatik olarak belime sararken bacaklarının arasına geçebildim. Tüm bunlar aramızdaki bağ kopmadan gerçekleşti.

Parmakları sakalımın arasından boynumun dibine doğru gıdıkladı ve saçlarımın içine doğru itti, omurgamdan aşağıya doğru titremeler vurdu ve nanosaniye ile büyüyen aletimde beni vururken tekrar tekrar tekrar etmesini istedim.

Aletim ve ben son zamanlarda birlikte pek vakit geçirmiyorduk. Bacağımdaki ağrı, ilaçlarla birlikte libidomun üzerine doğrudan dökülen buzlu su kadar etkiliydi. Mastürbasyon yaptığım tek an öpüşmenin anısıydı ama o da benim gibi öpüşmenin anısıyla şu anda yaşadıklarımızın, ilk kez meme görmekle bekaretini kaybetmek kadar farklı olduğunu fark etmişti.

O da gelip oynamak istedi.

Sanki hangisinin daha sert olduğunu test ediyormuş gibi masanın sert mermerini yumruklarken ondan geri çekildim. Bu konuda tam olarak emin değildim ama ikimizin de bunu öğrenmeye hazır olmadığını biliyordum. Onu daha geriye kaydurdım, böylece onu ne kadar çok istediğimi yanlışlıkla hissetmeyecek ve panik içinde kaçmayacaktı.

Çünkü onu istiyordum.

Hiç kimseyi istemediğim kadar.

Hiç bu kadar güzel birini görmemiştim. Yüzü kızarmış, pembe dudakları şişmiş ve göğsü sanki nefes almayı yeni hatırlamış gibi patlarcasına yükseliyordu. Nefes alış verişimiz sakinleşip nabız atışlarımız yavaşlarken alnımı onunkine yasladım.

"Aman Tanrım."

Bana bakarken göğsü hâlâ inip kalkıyordu, gözleri şehvetle doluydu. "Bu..."

Ama cümlesini bitiremedi, çünkü benim gibi onun da bunu tarif edecek kelimeleri yoktu. Tarif edilemezdi.

Pürüzsüz alnından tek bir bukleyi ittim, parmaklarımın arasına aldım, başparmağımı alnında gezdirdim, daha önce tuttuğu gerginlik artık yoktu. "Böyle bir şey miydi?"

"Hayır, bu daha iyiydi." Başını salladı ve usulca bana baktı. "Lex?"

Gülümsedim, hastanede yattığımdan beri bana Lex dememişti. Yıllar içinde hangi noktada bu ismi kullanmaya başladığını bile bilmiyorum ama bu sadece onun bana söylediği bir isimdi.

"Evet?"

"Şimdi ne olacak?" Bana baktı, gözleri bende bir şeyler, henüz sahip olmadığım bir cevap arıyordu. Çünkü onun da benim gibi hissettiğini biliyordum; ilişkimiz temelden sonsuza dek değişmişti.

"Bilmiyorum ama bir yolunu ." "Peki ya Cooper?"

Onu düşünmemeye, çiğnediğim çok açık kuralı düşünmemeye çalışıyordum. Ama şu anda hiç sikimde değildi, çünkü bundan hiçbir şey için vazgeçmeyecektim. Coop'un da buna katlanması gerekiyordu.

"Henüz emin değilim, ama söz bunu ."

Yüzü hafifçe düştü ve yüz hatlarının yumuşaklığına sinirlilik ve güvensizliğin sızdığını görebiliyordum.

"Mol?"

Bana baktı, bakarken gözleri . Ben de ona sıırttım. "Beni tekrar öp."

Sıırttı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni bir kez daha kendine çekti. Ve bir kez daha, bu mükemmel öpücüğü keşfetmek için nasıl bu kadar uzun süre beklediğimin şaşkınlığı içinde kendimi kaybettim.

MOLLY

Dolabımı açtım, çantamı ve montumu içine attım ve kıyafetlerimi çıkarıp önlüklerimi ve hayatımda gördüğüm en iyi spor ayakkabılarımı giydim. Bu şimdiye kadar aldığım en iyi hediye olabilirdi. En azından bir tanesi.

Parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

Felix dün onları bana verdiğinde, ne kadar sevimli olduklarına bakıp neredeyse ağlamaya başlayacaktım, çünkü neredeyse otuz üç yaşında bir ortopedi cerrahı için bile, neredeyse bir saatimi beni öperek geçirdikten sonra, duygularım üzerindeki tüm kontrolüm tamamen kopmuştu.

Ve bunun birkaç aydır seks yapmamış olmamla hiçbir ilgisi yoktu. Çünkü, aman Tanrım, öpüşme. Ve onun dili. Ve elleri. Onları her yerde istiyordum. Dün giydiğim kat kat kışlık kıyafetlerin içinde bile vücudumu herhangi bir termalden daha iyi ısıtmışlardı, öpücükleri damarlarımda dolaşıyor, onları iyi bir malt gibi ısıtıyordu. Dolabımda her zaman temiz bir iç çamaşırı bulundurmam iyi bir şeydi, çünkü hastaneye döndüğümde külotum sırlıslıklam olmuştu.

Sırlıslıklam.

Stetoskop tılsımımı zinciri boyunca gezdirdim. Felix hediye konusunda her zaman iyi olmuştu, bana verdiği her şey düşünceli ve kişiseldi, emekle doluydu ve on iki yıllık dostlukla demlenmişti.

Arkadaşlığımız.

Bağcıkları bağladım ve ayağa kalktım.

Aman Tanrım, çok rahatlardı, zıplayan bir bulutun üzerinde yürümek gibi rahatlardı. Onları dün denemiştım ve yatağa gitmek için isteksizce çıkarmıştım. Ve onları sevdiğim için ne kadar mutlu olduğunu görmek her şeyi daha da güzelleştirdi. Çünkü son bir ayın bunaltıcı olduğunu düşünüyorsam, beni öptüğünden beri geçen on sekiz saat bunun yanında hiçbir şeydi.

Ve hala kimseye söylememiştim.

"Hey, güzel tekmeler." Brooke onları incelemek için eğildi, neredeyse ayağımı tutup beni devirecekti. "Aman Tanrım, çok şirinler! Ve üzerinde senin adın yazıyor! Nereden geldi bunlar? Ben de istiyorum! Şu küçük kemiklere bak!"

Dik durmaya çalışarak güldüm. "Arkadaşlarımdan birinin hediyesiydi."

Kelimeleri söylerken bile kulağa yanlış geliyordu. Arkadaştık. Artık kesinlikle öyle değildik. Ya da sadece değildik. Ama ne olduğumuzdan tam olarak emin . A

Çift mi?

Hayır, hayır. Bu çok , çok erken. Biz bir şeydik.

Dün onu gördüğümünden beri, iletişim seviyelerimizde normal hizmet yeniden başlamıştı. Kazadan önce nadiren konuşmadan bir gün geçirirdik ama bir aydır ondan uzak durduğum için sürekli mesajlaşmamız kesilmişti. Ve onu özlediğimi bilsem de, tekrar başlayana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ya da ondan haber almaya, en son kulüp dedikodularını, Drew'la yaptıkları aptalca şakaları, hatta onun şakalarını duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu. Ve ne kadar çok konuşursak, göğsümdeki baskı o kadar çabuk kayboluyordu. Ama bu sabah yine oradaydı, eskisi kadar ağır değildi ama oradaydı.

Çünkü her şey yeniden değişmek üzereydi.

"Molly?"

Dolabımın içiyle yaptığım bakış yarışından sıyrıldım ve dolabımı kapattım. O kadar uzaktaydım ki Brooke'un beni beklediğini fark etmemiştim bile.

"Evet, geliyorum. Üzgünüm."

Soyunma odasından çıkarken onu takip ettim, Brooke bana ters yönde ilerliyordu. "Sonra görüşürüz. Ameliyata gitmem gerekiyor. Ama zamanın varsa öğle yemeğinde buluşmak ister misin?"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Sonra görüşürüz."

Öğleden sonraya kadar ameliyatım yoktu, bu yüzden hemşire odasından geçerek o günkü programımı almak üzere ofisime doğru yola çıktım. Ameliyat katının giriş holü tatil için dekore edilmişti ve tavana düzinelerce parlak renkli kağıt zincir asılmıştı. Masanın önüne dev bir çelenk ilştirilmişti; burada bir Noel ağacının yanında duran tanıdık bir figür görebiliyordum, kış için imzası olan siyahı - kalın uzun palto, dar kot pantolon ve düz orta boy botlar. Annemle babamın Noel için Coop ve Freddie'yle kalmaya geldiklerini ve bebeğin gelmesini beklediklerini nasıl unuttuğumu bilmiyorum.

Çünkü biri beni öpüp duruyordu. Nedeni buydu.

"Mamon? Burada ne yapıyorsun?"

Ben yaklaşırken etrafında dönüyordu, düzgün, koyu renk saçları hiç kıpırdamıyordu. Eğer benim dağ gibi buklelerim olmasaydı, neredeyse birbirimizin aynısı gibi görünürdük.

Gözleri parladı, gülümserken gözlerinin köşelerindeki belli belirsiz çizgiler derinleşti, kollarını iki yana açtı. "Bu da ne böyle? Bugün benimle Fransızca mı konuşuyorsun? *Je suis tellement fier.*"

"Seninle Fransızca konuşuyorum."

"Yeterli değil," diye cevap verdi kalın Paris aksanıyla, beni kocaman bir kucaklamanın içine çekerken, ama annelerin bir şeyin doğru olmadığını ikiniz de anladığınızda size attığı o bakışı atmadan önce değil.

Kısmen doğru olsa da.

Fransızca konuşuyordum ama onunla her zaman Fransızca konuşan Cooper kadar değil. Annemiz Fransızdı ve Kanada'da bir yıl eğitim gördüğü sırada bir değişim programı sırasında Kanadalı babamızla tanışmıştı. Birbirlerine aşık olmuşlar ve büyükbabamızın dehşetine rağmen, aksanını hiç kaybetmemesine rağmen Paris'e hiç dönmemiş. Annem ve babam, Fransız köklerine bir ödün olarak, doğduğumuz yer olan Montreal'e yerleşmişler. Hem Fransızca hem de İngilizce konuşarak büyüdük, ancak ergenlik yıllarımda onunla sadece Fransızca konuşmam konusundaki ısrarına isyan etmeyi kendime görev edindim, çünkü bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum.

Ve bir şekilde yapıştı.

"Her neyse, bana burada ne yaptığını söyleyecek misin? Bu güzel bir sürpriz ama meşgulüm."

"Çünkü, *ma chérie*, aşağı indiğimizden beri seni görmedim. *Mamon*'unu görmek için her zaman çok meşgulsün ve FaceTime sayılmaz." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni inceledi. "İyi görünüyorsun *tatlım*, çok güzelsin."

"Teşekkür ederim, meşgul olduğum için seni görmedim. Sadece bir haftadır buradasın. Müstakbel anne babanın yanına yerleşmene izin veriyordum."

Bu da tam olarak doğru değildi, ama annemin içimi görebilme yeteneği vardı. Sanırım bu tüm annelerin sahip olduğu bir süper güçtü, insan saçmalık detektörü gibi bir şeydi. Ama aşk hayatım hakkında konuşmak istememiştım, çünkü onu her gördüğümde gündemdeki ilk konu hep bu olurdu.

"Pffft." Elini sallayarak beni başından savdı.

Görmezden geldim ve annemin konuşmasını bitirmesini sabırla bekleyen hemşireye baktım. İnsanlar nadiren onun sözünü kesmeye cesaret ederdi.

"Doktor Marks, işte evraklarınız," dudağının kenarına hafif bir sırtıma yerleşti, "ayrıca daha önce size bir teslimat yapılmıştı, o da ofisinize bırakıldı." "Teşekkür."

Elindekini aldım ve sonra arkamı döndüm.

Annemin koluna girip yanağından öptüm. "Hadi, ofisime gel. Bana ilk kez *büyük anne* olacağın için ne kadar heyecanlı olduğunu ve minik bebek kıyafetleri için şimdiden ne kadar para harcadığını anlat."

"Ah, çok tatlılar!" diye güldü, ellerini birbirine vurarak. "Ama çıldırmadan önce Freddie'nin ne doğuracağını öğrenene kadar beklemem gerek."

Ve çılgınca giderdi, çünkü annem alışverişe bayılırdı. Çocukken her zaman en iyi giyinen biz olurduk ve annemin modaya olan sevgisini miras almış olsam da, hiçbir zaman önlükten fazlasını giyme fırsatım olmadı. Chanel bir ameliyathanenin içi için pek de ideal değildi. Benim imtiyazım iç çamaşırına bir servet harcamaktı çünkü bundan kurtulabilirdim. Ve kimse görmüyordu.

Birden bunun aslında ne kadar iç karartıcı olduğunu fark ettim.

"Umarım bir kızdır. Sanırım bu Coop'a tam bir erkek fahişesi olarak geçirdiği onca yıl için iyi bir hizmet olur."

Yüksek sesle . "Molly, şeyler söyleme! Kardeşinin sadece doğru kadının karşısına çıkmasına ihtiyacı vardı. Genç erkeklerin bir şekilde kurtulmaları gereken çok fazla testosteronları vardır. Cooper her zaman kadınların sevgilisi olmuştur."

Boğazım kuru bir öğürmeyle daraldı. "Aman Tanrım, lütfen bir daha bana bu sözleri söyleme."

"Molly. *Ne sois pas bête*. Romantizm konusunda daha fazla çaba göstermenin sana bir zararı olmaz. Çok fazla çalışıyorsun."

Saatime baktım. Altı dakika sürmüştü. Aşk hayatımın gündeme geldiği en hızlı süre değildi ama kesinlikle en uzununu da değildi.

"Ben bir cerrahım anne, böyle şeyler olur."

"Pffft. Bu doğru değil. , geçen hafta kaç saat çalıştın?" "Doksan."

Nefes nefese kalışı bir ödül kazanacak kadar dramatikti. "Doksan! Bu iki haftalık iş demek Molly. Biriyle tanışmayı nasıl bekliyorsun?"

"Beni evlendirmeye çalışmayı bırak. Yolda bir torunun var, tadını çıkar ve beni rahat bırak."

"Seni çalışmıyorum, *ma chérie*. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum zaten."

"Hayır, Molly, haftada doksan saat çalışan insanlar mutlu değildir; kaçarlar."

Gözlerimi devirip ofisimin kapısının kolunu ittim, tam o sırada yoğun bir çiçek kokusu havaya yayıldı ve aşk hayatımı tartışmamak için sahip olduğum tüm umutlar, diğer tarafta ne olduğunu gördüğümde yok olup gitti. Çünkü orada hayatım boyunca gördüğüm en büyük pembe gül demeti bekliyordu.

Annemden bir keskin nefes daha geldiğini duydum. Bu hızla giderse, yakında hiperventilasyon geçirecekti.

"Oh *chérie*, *elles sont magnifiques!*" Benden önce onları koklamak için yanlarına gitti, saplarının arasından bir zarf çıkardı ve kaşlarını çatarak bana uzattı.

Kartı çıkardım ve okumak için arkamı döndüm, o anı kendim için istiyordum çünkü CIA düzeyinde bir sorgulamaya maruz kalmak üzere olduğumu biliyordum.

Beyin kaç hücre içerir?

Ve ekstra bir bonus puan için, benimkilerden kaç tane şu anda sizi düşünüyor? (Cevap - hepsi)

Ona arkamı döndüğümde bile annemin herhangi bir tepki vermem için beni izlediğini hissedebiliyordum ve vücuduma yayılan sıcaklık ve karnımın etrafında uçuşan kelekler kalbimin hızlı atmasına neden olurken gülümsememi tutmakta zorlanıyordum. İlişkimizdeki değişim o kadar beklenmedikti ki, istediğim her şey gerçekleşiyordu ve bunun gerçek olduğuna inanmak zordu.

Ama en tuhafı, beni en çok korkutan şey, dün onunla birlikte olmanın, onu öpmenin ve ona dokunmanın, dudakları dudaklarımı keşfederken parmaklarımı saçlarında gezdirmenin hiç de tuhaf hissettirmemesiydi.

Kendimi sorgulamaya hazırlamaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve Hunter ile Jameson içeri girdiler, aniden durdular, yüzleri senkronize bir dehşetle doluydu.

"Vay anasını. Bunlar da nereden ? Sağlık açısından bir tür tehlike oluşturuyor olmalılar."

"Ben de bunu bilmek istiyorum."

Başlarını çevirip ceketini çıkarmış ve arka duvardaki kanepenin koluna yaslanmış olan anneme baktılar.

"Çocuklar, annemi hatırlıyor musunuz?"

Annem beni hastanede ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu ama üçümüz birlikte okuduğumuz için birden fazla kez karşılaşmışlardı.

"Elbette, *Madam Marks*." Jameson yaklaştı ve annemin elini öptü. "Sizi görmek her zaman bir zevk."

Dudaklarım kıvrıldı ve gözlerim doldu, saniyeler sonra tekrar doldu, çünkü bu kalın cazibe onlara genişçe gülümseyen annemde açıkça işe yaramıştı. Annemle babam hâlâ birbirlerini çok seviyorlardı ama annemin güzelliğe karşı bir ilgisi vardı ve etrafımızı mümkün olduğunca her türlü güzellikle çevrelememiz gerektiğine inanıyordu. Bu nedenle yakışıklı erkeklere bayılırdı. Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu ikisi yakışıklılığın dibine vurmuşlardı.

Ayağa kalktı ve Hunter'ın da onu benzer bir şekilde karşılamasına izin verdi. "Sizi görmek ne güzel çocuklar. İkiniz de çok iyi görünüyorsunuz, gördüğüm kadarıyla yakışıklı birer erkek olmuşsunuz."

"Teşekkür . Deniyoruz." Hunter ona göz kırptı.

Tanrım.

"Tamam, bu kadar yeter. Siz ikiniz ne istiyorsunuz?"

Jameson bana baktı. "Bizi mi görmek istediniz?"

"Öyle mi yaptım?" Son yirmi dört saat içinde işlevini yitirdiği belli olan beynimi yokladım çünkü Felix'ten başka bir şey hatırlayamıyordum.

Oh, Felix.

Bir sonraki ameliyatı için onlara ihtiyacım vardı.

Boğazımı temizledim. "Evet, sadece Felix Cleverly ile devam etmeniz uygun olup olmadığını kontrol etmek istedim. ACL'sini tatilden sonraya ayarladı ve bunu yapabilirsen iyi olur."

"Molly, unuttuysan söyleyeyim, o artık benim hastam. Yani evet, ameliyatını biz yapıyoruz." Hunter başparmağıyla Jameson ve onun arasını işaret etti. "Bunu her zaman yapacaktık."

Onu resmi olarak teslim etmediğimi belirtmek istemedim. "Tamam, teşekkürler."

"Felix iyi görünüyor."

Anneme döndü. "Ne demek 'iyi görünüyor'?" Omuz silkti. "Onu gördüm ve iyi görünüyor."

Alnım kırıştı. "Felix'i gördün mü?"

"Evet, Freddie ve ben geçen gün onunla öğle yemeği yedik."

"Oh." Herkese olan kızgınlığımın her saniye arttığını hissedebiliyordum. Yanağımın iç kısmını ısırdım, gerçekten paylaşmak istemediğim üç kişinin önünde herhangi bir tepkiyi engellemeye çalıştım. Ya da kesinlikle iki. Bunu bilmediğimden hoşlanmamıştım. Ben de bundan hoşlanmamış olmaktan hoşlanmamıştım. Bir aydan fazla olmuştu ve ben hala bu duygusal alevlenmeleri kontrol etmeyi başaramamıştım. Yeniden hormonlu bir ergen olmak gibiydi. Aslında, her gün bu saçmalığa katlanmak zorunda kalan ergenlerin daha çılgın ve sinir bozucu olmaması bana şaşırtıcı geliyordu.

Hunter anneme önce tahmin ettiğimden daha uzun bir süre bana baktı. "O iyi. Gerçekten çok iyi iyileşiyor, aslında etkileyici derecede iyi. Bir sonraki ameliyatı ona çok yardımcı olacak."

"Bence hepiniz yaptığınız iş için inanılmazsınız." İfadesinin değiştiğini, beyninin tik taklarının neredeyse görünür hale geldiğini izledim. "Söyleyin çocuklar, haftada kaç saat çalışıyorsunuz?"

İnledim.

Jameson omuz silkti. "Genelde altmış beş ya da yetmiş civarında yaparız ama duruma göre değişir."

Aynı anda hem kaşlarını kaldırıp hem de gözlerini kısarak bana bakmayı başarması etkileyiciydi. "Gördün mü Molly? Doksan saat çalışmana gerek yok."

Hunter bana yine şüpheyle baktı. "Doksan saattir mi çalışıyorsun? Ameliyatları çalmasaydın belki de geri kalanımız gibi daha makul saatlerde çalışırdın."

Ama cevap verme şansım olmadı çünkü annem hemen araya girdi.

"Peki çocuklar, kız arkadaşlarınız var mı? İlişki kurmayı başarabiliyor musunuz?" Jameson yüksek sesli bir kahkaha atarak başını geriye attı.

Lanet olsun.

"*Mamon*, yeter. Onların ilişkileri yok." Jameson

kaşlarını çattı. "Bu tam olarak doğru değil, Mol."

"Evet, öyle. Her neyse, artık Felix'in ACL'sini yaptığınızdan emin olduğumuza göre, günlerinize devam etmekten çekinmeyin." Gitmelerini umarak elimi kapıya doğru salladım. Hemen.

." Hunter masama yaslanırken şöyle dedi. "O çiçekçi kimin gönderdiğini söylemeden olmaz."

"Bu seni ."

"Bizi kötü gösterdiğinde öyle oluyor. Kelimenin tam anlamıyla hemşirelerin tek şey bu."

İnsanlara her zaman çiçek gönderilirdi ama bu büyüklükte bir aranjman gördüğümü hiç sanmıyorum. Ve bana hiç çiçek gönderilmedi, bu yüzden onların bir sohbet konusu olması şaşırtıcı değildi.

"Bunlar bir hastaya ait, tamam mı? Şimdi lütfen dışarı çıkabilir misiniz?" Kapıya yürüdüm ve onlar için kapıyı açık tuttum.

Hunter masadan kalkıp Jameson'ı koridora kadar takip ederken kaşları çatıldı. "Bir hasta mı?"

"Evet."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hangi hasta?"

"Bu doktor/hasta gizliliği kapsamına girer." Onu eşikten dışarı ittim.

"Hoşça *kalın* Madam Marks, yakında tekrar gelin ve bizi ziyaret edin." Kapıyı yüzlerine kapatıp annemin sert bakışları arasında arkamı döndüğümde Jameson bana seslendi.

"Molly, bu çok kabaydı."

Gözlerimi kapattım ve tekrar açmadan önce ona kadar saydım.

"Bu sabah uyandığımda bir sorgulama beklemiyordum." Masama , çiçekler görüşümü engelliyordu ve derin bir iç çektim. "Bunlar Felix'ten."

"Felix?"

"Evet."

"Bacağını düzeltmek için mi?"

Parmaklarımı kafa derimde gezdirerek beynimdeki kaosu biraz olsun düzene sokmayı umdum. "Evet, belki. Hayır. Bilmiyorum."

Bana doğru yürüdü, masanın arkasına geldi ve ben çocukken hep yaptığı gibi saçlarımı okşamaya başladı. "Hadi, gidip öğle yemeği yiyelim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Saat

sabahın 10'u." "Kahve o zaman."

İnledim. "Hastaneden ayrılamam."

"Burada kahve servisi yapan bir yer olmalı."

"Tamam. Kafeteryaya gideceğiz ama kahveden şikâyet edemezsin."

Dudaklarını büzdü. "Kendimi tutmaya çalışacağım."

On beş dakika sonra büyük hastane kafeteryasının uzak köşesindeki bir masaya iki kahve koydum ve onun karşısına oturdum. Bu saatte nispeten sessizdi, ama yine de içeride bir sürü insan vardı - hastalar, meslektaşlarım, aile üyeleri, hepsi günlerine ara vermiş, kafeinde bir tür normallik arıyorlardı.

"*Merci, chérie.*" Bir şeker paketini parmaklarının arasından geçirip köşesini yırtarak açtı ve kahvesine döktü. "Şimdi, neler oluyor?"

"Pek bir şey yok," diye iç geçirdim, "Yani, kazadan sonra Felix beni öptü, öpüştük..."

Sessizce yüzümü taradı, o kadar uzun süre takıldı ki edemesin diye bıraktım. Bunun yerine, karıştırıcıyı yavaşça döndürürken kahveme baktım ve

yuvarlak.

"Hmmm. Ve şimdi duyguların geri mi döndü?"

Başımı kaldırdım. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Uzandı ve yüzümü okşadı. "*Bébé, ben senin annenim.* Seni tanıyorum ve bir zamanlar Felix'e karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Hatırlıyorum."

"Ne demek hatırlıyorsun? Biliyor muydun? Ve hiçbir şey söylemedin mi?" Kaşlarımı çatığımı hissedebiliyordum çünkü bunun nasıl mümkün olduğunu anlamakta zorlanıyordum. "Neden hiçbir şey söylemedin? Çok meraklısın, tanıdığım en meraklı insansın ve yine de bir kez bile sormadın."

Kahvesini aldı ve yudumladı. "Çünkü o zaman onlar için hazır değildin. Bunu kabul etmek istemedin. Hep birlikte olduğumuz her seferinde onlarla mücadele edişini izledim. Sen çok çalışıyordun ve Felix çok gençti, o da kardeşin gibi aptal bir çocuktur."

"Coop'un kurtulması gereken çok fazla testosteronu olduğunu sanıyordum," diye homurdandım.

"Yaptı, ama bu senin için doğru olduğu anlamına gelmiyor ve senin de onun o saçma, beş saniyelik evliliğiyle aynı hatayı yapmanı istemedim."

Cooper'ın Freddie'yle tanışmadan önce evlendiğini, acemilik günlerinde fırtınalı bir evlilik yaşadığını hep unutmuştum. Ayrıca annemin onu bu konuda eleştirdiğini de hiç duymamıştım, en azından bittiğinden beri.

Kahvemden büyük bir yudum aldım. "Peki ya şimdi?"

"Artık büyüdün ve hayatın değişti. İşinde inanılmazsın ve seninle tahmin edebileceğinden çok daha fazla gurur duyuyorum. Baban da ben de seninle gurur duyuyoruz. Ama dengeye ihtiyacın var Molly, bunu bulmalısın."

"*Mamon...*"

Elini yukarı kaldırdı. "Shhhh shhhh shhhh. Bana öpücükten bahset."

Tıpkı ilki bir ay önce olduğu gibi, ikincisi, üçüncüsü ve dördüncüsü... ve dünkü diğer tüm öpücükleri hâlâ dudaklarımda duruyordu. Hâlâ ağzının tatlılığını tadabiliyor, dilinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Her yerde hissedebiliyordum.

Annem yanaklarımdaki kızarıklığı fark etmeden önce sandalyemde yer değiştirdim, çünkü orada olduğunu biliyordum. Hatırladıkça vücudum ısınıyordu. "İyiymi, inanılmazdı. Korktum ve ondan kaçmaya başladım. Ama sonra dün," diye gülmemi engellemeye çalıştım, "onunla konuşmam için beni sahte bir yemeğe çekti ve ona bir şans vermemi, bize bir şans vermemi istediğini söyledi."

"Peki sen ne istiyorsun?"

Karnımda yine kelekler uçuşmaya başladı. "Bunu istiyorum." "*Alors, quel est le problème?*"

"Sorun yok, sadece her şey çok hızlı gelişti. Geçirdiği kaza kötüydü ve sonra öpücük çok iyiydi ve ben bu duyguların geri gelmesiyle bunaldım. Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum." Omuz silktim. "O benim en iyi arkadaşlarımdan biri,

Ama benden daha fazlasını istediğini söyleyeceğini hiç . Ve dün, her şey çok doğru ve olması gereken son derece normal bir şeymiş gibi geldi."

"Elbette. Bu ilişkinizin evrimi. Korktun mu? *C'est ca?*"

Asık suratla başımı salladım.

"*Chérie*, bu çok doğal. Sadece tıbbi biliyorsun ve şimdi her şey Değişiyorsun ama bu kötü bir şey değil. Değişim her zaman büyük ve korkutucu gelir ama ben seni güçlü ve zeki bir kadın olarak yetiştirdim. Bunu yapabilirsin ve bu hastanenin dışında mutluluğu bulmayı hak ediyorsun." Kollarını dramatik bir şekilde salladı.

Beni gerçekten rahatsız eden şeyi ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışarak tahta şeker karıştırıcımı kapmaya başladım. "Ya yeterli değilse? Ya ben yeterli değilsem?"

Bana kaşlarını çatı. "*Chérie*, neden böyle düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Çünkü nasıl arkadaş olunacağını biliyorum ve bunda iyiyim. Ama ya kız arkadaşı olmakta iyi değilsem ve o her zamanki bekar hayatını tercih ederse?"

Elimi tuttu. "Molly, Felix çocuklarla birlikte büyüdü, onlar onun ailesi ve çocuklar da onun rol modelleri. Ailesi onu terk ettiğinde çok küçüktü ve sonra büyükanne ve büyükbabası öldüğünde biz de onun ailesi olduk, Jasper'ın ailesi ve Drew'in ailesi de öyle. Oğlanların yaptığı her şeyi takip etti ve şimdi hepsi kuruyor. O her zaman sonuncu olacaktı çünkü başka bir yol bilmiyor. Seninle arasında hep özel bir şeyler vardı ama Cooper yüzünden bu konuda hiçbir şey yapamadı."

Gözlerimi devirdim. "Aptal kardeşlik kodu."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Tüm ağabeylerin olması gerektiği gibi koruyucu davranıyordu.

Hepsi bu kadar. Ve Felix ona çok fazla saygı

duyuyordu." "Peki, ne değişti?"

"Görünüşe göre duyguları onu ele geçirmiş." "Anne, ben hiçbir zaman bir ilişkiyi yürütemedim."

Bana yine o anne bakışlarından birini attı, bu sefer aptal olduğumu düşündüğünü söyledi.

"Çünkü hiçbir zaman tutunmak istediğin bir işin olmadı ve işini bahane olarak kullanıyorsun. Doksan saat çalışmana gerek yok Molly, ama bir hayata ihtiyacın var. Artık öğrenci değilsin." Derin bir iç çekti. "*Ma chérie*, doğru olduğunda, doğrudur ve her şey yerli yerine oturur. Babanla bana olan da buydu. Onunla Kanada'da kalmak benim için çok kolaydı. Her günün kolay olacağına söz veremem ama denemezsene pişman olacağına söz verebilirim."

O haklıydı. Her zaman olduğu gibi. Pişman olacaktım. Neler olabileceğini görmezsem sonsuza dek pişman olurum.

"*Merci, Mamon. Je t'aime.*"

"Bir şey değil, bebeğim."

Son kahvemi de bitirdim ve saatime baktım. "*Mamon* üzgünüm ama gitmem gerek, bu sabah konsültasyonlarım var ve öncesinde bazı evrak işlerini bitirmem gerekiyor."

"Tamam, *allons-y*." Benimle birlikte ayağa kalktı ve birlikte asansörlere doğru yürüdük. Uzaktan Noel şarkıları çalan bir grubun sesini duyabiliyordum.

Beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti.

"Teşekkür , *Mamon*. Ziyarete geldiğiniz için teşekkür ederim."

Saçlarımı okşadı ve öpmek için yüzümü tuttu. "Birkaç gün sonra Noel'de görüşürüz. Felix'e gelince, rahatlamalı ve birlikte vakit geçirmenin tadını çıkarmalısın. Tatildegiz, biraz eğlenin ve neler olacağını görün."

"Tamam." Asansörün düğmesine bastım. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Ceketinin kemerini bağladı. "Son dakika alışverişı için Diane'le buluşacağım, sonra da öğleden sonra spa'ya gideceğiz."

Diane, Freddie ve Wolfie'nin annesiydi. Aileleri Florence doğduğundan beri buradaydı, yani dolu dolu bir Noel olacaktı. Bir bebek ve yolda olan bir bebek, bir de yeni başlayan aşk hayatımla güzel bir tatil olacaktı.

Asansör geldi ve binmeden önce son bir kez yanağından öptüm, cerrahi katın düğmesine bastım. "Birkaç gün sonra görüşürüz. Alışverişte ve spada iyi eğlenceler."

Dostum, spa'da bir gün geçirebilirim. Kapılar kapanıp beni katıma götürürken el salladığını gördüm.

Devasa gül vazosunu masamdan kaldırıp sehpaye taşımaya çalışırken neredeyse devriliyordum. Bunu taşımak için iki kişi gerekmiş olmalıydı. Eğildim ve derin derin içime çektim, gerçekten inanılmaz kokuyorlardı. Tekrar sırtarak kanepeye uzandım ve cebimden telefonumu çıkarıp ezbere bildiğim bir numarayı tuşladım.

Gözlerinin renginde bir takım kapüşonlu tişört giymişti ve gözleri eşit derecede eğlence ve mutlulukla parlıyordu. Nefesim kesildi çünkü o hayatımda gördüğüm en güzel adamdı, sanki beni ondan yayılan yakışıklılıktan koruyan at gözlüklerini çıkarmıştım. On iki yıldır kalbimi korumak için taktığım at gözlüklerini.

"İşte benim favori cerrahım."

"Merhaba."

koltuğa yaslandı, arkasında hareket eden manzaradan arabanın içindeymiş gibi görünüyordu. "Merhaba. Nasılsın?"

"Güzel. Bugün delicesine güzel pembe güllerden oluşan bir teslimat aldım."

"Öyle mi? Şanslı kıız."

". Teşekkür ederim Lex. Gerçekten çok güzeller."

"Bir şey değil, Angel. Ee, bugün ne yaptın?"

"Fazla değil, annem beni görmeye geldi." Bir bukleyi parmağımın etrafında döndürdüm. "Onu gördüğünü bana söylemedin."

Kaşlarını kaldırarak baktı. "Dün yapacak daha önemli işlerim vardı, hatırladın mı?"

Gülümsemesi de bulaşıcılığı gibi büyüdü ve kısa süre sonra birbirimize ergenler gibi sırtırtken yanaklarım pembeleşti ve sızladı. Çünkü öyle hissettiriyordu. İlişkimizdeki değişimin, duygularımı kabul etmeme izin vermenin, bunu yapmamın sorun olmamasının yeniliği başımı döndürüyordu.

Yanaklarımdaki acıyı ovuşturdum. "Çiçekleri gördü." "Tamam..."

"Ona öpüştüğümüzü

söyledim." "Tamam..."

Dudağımı ısırdım. "Delirdin mi sen?"

Kaşlarını çattı. "Neden kızgın olayım ki?"

"Çünkü Cooper'la konuşmak istiyordun."

"Yapacağım, ama çocuklar dün gece gittiler ve yarın kadar dönmeyecekler ve bunu telefonda yapmayacağım."

"Tamam."

"Mol, konuş benimle."

Başımı salladım. "Hayır, önemli değil. Sadece bildiği için kızmanı istemedim."

"Annene söylediğin için sana asla kızmayacağım. Bunun yeni olduğunu ve bazı şeyleri çözmeye çalıştığımızı biliyorum ama biz kirli bir sır değiliz. Kardeşinle ben ilgilenirim."

"Tamam."

"Seni rahatsız eden tek şeyin bu olduğuna emin misin?" Yüzü düştü, kül rengine döndü. "Mol, tereddütlerin mi var?"

Başımı tekrar salladım. "Hayır, tabii ki . Söz veriyorum."

Kaşlarını çattı ve bunun bana tam olarak inanmadığı için olduğunu biliyordum ama konuyu zorlamayacaktı. Bunu daha sonra öğrenecektim, yani her halükarda ona beni rahatsız eden şeyi söyleyecektim. İşim hep engel olduğu için hiçbir zaman bir ilişki yürütemediğimi.

"Peki, sonra ne yapacaksın? Çünkü sana gelebilirim ve her yıl yaptığımız gibi ağacı süsleriz diye düşünüyordum."

"Evet, lütfen. Bunu çok isterim."

"Ama çok iyi hareket edemediğimi biliyorsun, bu yüzden bu yıl sana sadece ne yapacağımı söyleyeceğim ve sen de onu yapmak zorunda kalacaksın."

"Bunun diğer yıllardan ne farkı var?" Kaşımı kaldırdım.

"Değil ama bu yıl bir bahanem var. Ayrıca bu yıl öpüşme de olacak." Bana göz kırparak beni güldürdü. "Tamam, gitmem gerek. Freddie'nin evine gidiyorum."

onu kontrol edebilirsin. Seni almak için daha sonra hastaneye uğrayacağım. İşin ne zaman bitiyor?"

"Yaklaşık yedi."

"Yolda bir ağaç seçmem gerekiyor mu yoksa bunu birlikte mi yapacağız?"

"Birlikte."

"Doğru cevap," yüzü aydınlandı ve sesi yumuşadı, "çünkü sonra böyle olacak."

Göz kırparak telefonu kapattı. Yanaklarım yeniden sızlamaya başladı ve bu sefer gülümsememi engellemeye çalışmadım.

FELIX

Ralph Cooper'ın evinin kapı kodunu girerken telefonumu cebime geri koydum ve orada oturup kapının açılmasını bekledik.

Parmaklarımı sakalımda gezdirdim. Kesinlikle onu rahatsız eden bir şeyler vardı, bunu gözlerinden anlayabiliyordum ve bunun annesinin bilmesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum çünkü Gabrielle beni seviyordu. Bütün anneler beni severdi.

Coop'la ilgili olduğunu da sanmıyorum, gerçi o biraz daha büyük bir . Dün beni terk ettiğinden beri, her ergenin gurur duyacağı PG-13 sevişme seansımızdan sonra işe döndüğünden beri onu hiç sevmediğim kadar çok düşünüyordum.

Ama bu doğru yapılacaksa, düzgün yapılacaksa, ona bir an önce söylemem gerekiyordu. Çünkü dünden sonra, onun vücudunun benimkine bastırılmış mükemmelliğini deneyimledikten sonra, bacakları belime sarılmış, dilim sanki dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi onun her santimini yavaşça keşfederken, aletim pole pozisyonunda, motor devrinde, bayrağın düşmesini bekleyen bir yarış arabası gibiydi. Ve eğer öpüşmekte bu kadar iyiysen... Freddie'nin evine tam bir ereksiyonla varmadan önce Molly'nin çıplak vücudunun düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştım.

Bu konuda kafamın karışması gerekirdi ama karışmadı. Çünkü her şey bir anda kristal berraklığına kavuşmuştu; arkadaşlığımızın son on iki yılı, olacakların kostümlü provasıydı.

Hayatımızın geri kalanı

için. Birlikte.

Göğsümde yine bir sancı hissettim. Yine de bir şeyler oluyordu. Tereddüt etmediğine dair söz vermişti ve bunun doğru olması için dua ettim çünkü kafama silah dayanmış olsa bile artık çekip gidemezdim.

Ama yine de Coop'la konuşmam gerekiyordu ve bunu yapana kadar Molly'yle başka bir şey olmayacaktı çünkü vicdanımın rahat olmasını istiyordum. Bu konuyu Drew'la konuştum ve Cooper'ın tek bir yumruk atabileceği konusunda anlaştık, çünkü Coop Freddie'ye kazık attığında Murray öyle yapmak istememiş olsa bile öyle yapmıştı.

Aslında, belki de Murray'i arayıp ne yapması gerektiğini sormalıyım.

Ralph, Freddie ve Cooper'ın dev yerleşkesine giden geniş araba yolunda hızla ilerledi. Göl kenarında inşa edilmiş olan bu arsayı Cooper yıllar önce bulmuştu ama o kadar takıntılı ve A tipi bir piçti ki burayı onaracak kadar iyi birini bulması uzun zaman almıştı. Ve sonra Jasper'ın tanıştığı Freddie ortaya çıktı.

Wolfie, ev inşa etme aşkını da beraberinde getirdi ve ona yardım etti. Sayılır.

Durdu ve kapıyı açtım, şimdiye kadar olduğundan çok daha kolay bir şekilde indim. Koltuk değneğimi elime aldım, ilk kez değneksiz düzgün bir şekilde yürümek istiyordum. Kulüpteki günlük PT'm hareket açıklığımı beklediğimden daha hızlı geliştirmişti. Bundan daha da iyisi, uyluk kemiğimdeki sürekli donuk ağrı dünden beri yok olmuş gibi görünüyordu, Molly öpücükleriyle onu iyileştirdi.

Kapıyı kapatmadan önce arabanın içine doğru eğildim. "Teşekkürler, Ralphie. Eğer gitmek istersen birkaç saat kalacağım. Gitmeye hazır olduğumda seni arayabilirim."

"Sorun değil, Clevs. Zaten yakınlarda olacağım ama bana haber verin."

"Sağ ol dostum." Geri dönmeden önce kapıya doğru yürümek için hareket ettim. "Hey, Ralph, buraya bir ağaç sığdırabiliriz, değil mi?"

Kıkırdadı. "Evet, hallederim, merak etme."

"Harika, teşekkürler dostum." Ben de onun sırtışına uydum ve koltuk değneğimi sallayarak içeri yöneldim.

İçeri girdiğimde beni fuayenin sonundaki devasa bir Noel ağacı karşıladı, ışıkları parıltıyor ve önünde durduğu çift yükseklikteki pencerenin camından yansıyor.

"Freddie?"

Sesimin yankısı yerini kısa sürede midemden gelen yemek kokusu hırıltısına bıraktı. Freddie ve Coop'un evinde olmanın en güzel yanlarından biri de yemekleriydi ve ikisi de yemek yapmayı çok sevdikleri için yemekler her zaman gurme düzeyinde olurdu. Kokuyu takip ederek mutfığa girdiğimde adanın üzerinde, tel ızgara üzerinde soğumakta olan bir grup çikolatalı kurabiye buldum. Ağzımda tükürük birikti ve bir tanesini alıp bütün olarak mideye indirdim, çünkü atıştırmalıklar söz konusu olduğunda öz disiplinden yoksundum ve tatiller yemek içindi.

Koltuk değneğimi tezgâhın yanına bıraktım, buzdolabından sütü ve dolaptan bir bardak aldım. Kesinlikle çok daha iyi yürüyordum. Kaskatı kesilmiştim ve hafifçe topallıyordum ama tüm bunlar kısa sürede hayatımın felaketi haline gelen koltuk değneği olmadan oluyordu. Yani diz ameliyatımdan önce bir hafta kadar daha koltuk değneksiz bir hayatın tadını çıkaracaktım, çünkü o zaman gerçekten boku yemiş olacaktım. Bu da bana Koç'un bana verdiği numarayı hala aramadığımı ve muhtemelen o bana bağırmadan önce aramam gerektiğini hatırlattı.

Freddie'nin ortaya çıkmadığını fark ettiğimde sütüme bir kurabiye daha batırdım. "Fred?"

Tabureden indim ve geldiğim yöne doğru ilerledim. Ev ürkütücü bir şekilde sessizdi. Herkes hangi cehennemdeydi? Çocukların bu akşamki maç için Tampa'da olduklarını biliyordum, Cooper ve Freddie'nin babaları da onlarla birlikte seyahat ediyordu. Ama diğer herkes neredeydi?

"Freddie? Burada mısın?"

Fuayeye geri döndüm. Önce üst katı ya da alt katı arayabilirdim. En yakın olduğu için ilkinı seçerek merdivenleri dikkatle çıktım, tepeye yaklaştıkça sesler kulağıma geliyordu.

"Freddie?"

Onu yatak odalarındaki bölmede, devasa bir yoga topunun üzerinde yuvarlanırken ve film izlerken buldum. Birkaç gün öncesine göre daha da iri görünüyordu; sanki bir gecede büyümüşü ve bunun küçük bedeniyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bu bebek devasa olacaktı.

"Hey."

Yüzünü buruşturarak başını kaldırdı.

"Hey, buraya ne zaman geldin?"

"Şimdi. İyi misin?"

"Hayır, bu lanet bebek hareket etmeyi bırakmıyor ve tüm vücudum ağrıyor ve sırtım spazm geçiriyor."

"Oh, tamam. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Normalde hamile bir kadın için ne yapılırdı?

İç çekti. "Sırtımı ovabilir misin lütfen? Coop yapınca iyi geliyor ama şu anda yapamaz çünkü şu anda uzakta, değil mi?"

Tamam, bugün aldığım Freddie'nin mutlu olmadığı açıktı, ancak sürekli ağrıdan duyduğu hayal kırıklığını anlıyordum.

"Evet, tabii ki." Topun üzerinde yatan kıza baktım. "Bunu nasıl yapacağım?"

Gözlerini devirdi. "Kanepeye otur, ben de oraya geçeyim ama önce işemem lazım, kalkmama yardım eder misin lütfen?"

Ellerini bana doğru uzattı ve ben de onları tutarak onu ayağa kaldırdım. Bunu yaparken Freddie bir iniltiyle iki büklüm oldu, ılık sıvı ayaklarımın yanında yere çarptı.

Dehşete kapılamayacak kadar şok olmuştum, ikimiz de yerde oluşan su birikintisine ağzımız açık bakıyorduk.

"Hayır! Bu gerçekleşiyor olamaz."

"Fred, bunun için endişelenme. Bu benim için de bir ilk. Ben de daha önce hiç üzerime işenmemiştim."

Ona sırtıttım ama ellerimi sıkıca kavradığı için gözlerinden hançer saplanmış gibi oldu. "Üzerine işemedim, seni moron. Az önce suyum geldi. Aman Tanrım. Bu gerçekleşiyor olamaz! Bu bebeğin iki hafta boyunca gelmemesi gerekiyordu!"

Aman Tanrım, haklıydı.

Ayrıca bu bebeğin annesinin sürekli olarak her şeye geç kaldığı düşünüldüğünde şaşırtıcı.

"Fred, kaza geçirmediğine emin misin? Yaptıysan sorun değil. İşemen gerektiğini söylemiştin."

"Evet, eminim."

Güzel. Önemli bir şey değildi. Sadece bir bebek geliyor. Bunu yapabilirdim.

"Tamam Fredster, sorun yok. Ben buradayım. Annen nerede? Ve doğum planınız nerede?"

Vay be. Bu da nereden çıktı şimdi? Belli ki son zamanlarda çok fazla bebek sohbeti dinlemişim, içinde olmak istemediğiniz bir sohbetten uzaklaşmadığınızda olan şey bu.

Ama iyi, bu iyiydi. Başka ne hatırlayabilirim ki?

"Bugün herkes spaya gitti," diye homurdandı, daha dik durdu ve derin bir nefes alarak ellerimi bıraktı. "Saat kaç?"

Saatime baktım. "Saat on iki on beş."

Çenesi titremeye başladı ve gözleri dolup taşan yaşlarla doldu. "Coop yokken bu bebek gelemmez. Onun burada olması gerek. Bunu yapamam, Felix. Yapamam!"

Onu kucakladım ve saçlarını okşadım. "Hey, hey. Sorun yok, burada olacak. Onu senin için buraya getireceğim, söz veriyorum. Ama önce, sanırım kıyafetlerini değiştirmemiz gerekiyor. Ben birkaç telefon görüşmesi yaparken sen de duş alabilir misin? Ben dışarıda bekleyeceğim, tamam mı?"

Geri çekildi ve başını salladı. "Lütfen gitme."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Onu olabildiğince sakın bir şekilde banyoya götürdüm ve o orada dururken duşu açtım. "Bizi hastaneye götürmesi için Ralphie'yi arayacağım, çünkü muhtemelen orada olmalıyız. Ben de Coop'u ve anneni arayacağım."

Tekrar yüzünü buruşturdu ve ellerini, ortaya çıkmaya can atıyor gibi görünen dev bebeğin üzerinde gezdirdi.

"Freddie?"

"Ben iyiyim," diye burnunu çekti.

"Tamam," diye arkamı işaret ettim, geriye doğru yürüyordum, "Dışarıda olacağım."

Yatak odalarındaki kanepeye uzandım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim.

Tamam, önce kimi arayayım? Molly, o ne yapacağını bilir.

Sesli mesaja düştü. İki

kere lanet olsun.

"Mol, beni geri arayabilir misin lütfen? Acil bir durum var."

Hastaneye gitmemiz gerekiyordu. Sırada Ralphie vardı. "Hey, Clevs."

"Hey, dostum, geri gelip beni hemen alabilir misin lütfen? Hastaneye gitmemiz gerekiyor."

"Evet, tabii, yirmi dakika içinde orada

olabilirim." "Bu iyi, ama acele et."

Saatime tekrar baktım. Tampa'dan uçuş yaklaşık üç saat sürüyordu. Bebeklerin gelmesi ne kadar sürerdi? Üç saatten daha uzun, değil mi? Onu alabilirim.

değil mi? Seyahat servisimi aradım ve genellikle uçtuğumuz özel havaalanında onun için bir uçağın beklemesini sağladım.

Eğer hokey oynamayı bırakırsam, harika bir asistan olurum.

Sonra Coop'u aradım.

Sesli mesaj.

Ben de Drew'u

aradım. Telesekreter.

Sonra Jas, Huck, Murray, Gabrielle, Diane, Cooper tekrar, her ikisinin babası, Drew tekrar, Jas tekrar ve Molly tekrar.

Ve hepsi telesekretere düştü.

Salı günü öğleden sonra neden kimse telefonlarına cevap vermiyordu?

Herkes hangi cehennemdeydi?

Freddie banyonun kapısını açıp havluya sarınmış halde paytak paytak dışarı çıkarken derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

"Coop'la konuştun mu?"

Hayır, çünkü herkes yeryüzünden kayboldu.

Sahip olduğumu bile fark ve daha önce hiç kullanmadığım sakinleştirici, yatıştırıcı sesimi kullandım. "Henüz değil, antrenmandalar ama merak etmeyin, mesaj bıraktım. Ralph bizi hastaneye götürmek için yolda. Sen iyi misin? Giyinecek misin?"

"Hayır, havlumla giderim diye düşünmüştüm," diye tersledi. "Tabii ki giyineceğim!"

"Evet üzgünüm, tamam, üzgünüm. Aptalca bir soru. Neye ihtiyacın var?" Gözleri dolmaya başladı. "Coop. Cooper'a ihtiyacım var."

"Biliyorum, Angel. Onu buraya getireceğim, söz veriyorum. Ama şu anda sadece sen ve ben varız ve hastaneye gitmemiz gerekiyor, ama bunun için giyinmen gerekiyor. Ben eşyalarımı toplarken sen de bunu yapabilir misin?"

Başını salladı. "Çantam kapının yanında." "Çantan mı?"

"Hastane çantam."

"Oh, doğru. Tamam, bu iyi. Güzel. Tamam. Sen giyin, ben de Coop ve annene haber vereyim."

Aşağıya yöneldim, giderken de aradım.

"Cooper, beni ara. Acil bir durum var."

Ralphie arabayı durdurup camları ön kapıyı açtı. "İyi misin?"

"Evet, ama Freddie'nin bebeği geliyor."

Başını salladı, elimizde potansiyel bir teslimat olduğu için hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu. "Oh, tamam. Suyu geldi mi? Kaç aylık?"

"Ben nereden bileyim? Sen nereden bileceksin?"

Kıkırdadı. "Dört çocuktan sonra bazı şeyleri hatırlıyorsun."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Dört çocuğun mu var?" Bunu nasıl bilmem?

"FELIX!"

Çok iyi yürüyemediğimi, kesinlikle koşamadığımı ve dayanacak bir koltuk değneğim olmadığını düşünerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde içeri Freddie'nin bağırışına koştum. Merdivenlerin başında duruyordu, Cooper'ın takım kapüşonlarından birini giymişti, neredeyse dizlerine kadar iniyordu, hatta şişlik çok fazla yer kaplıyordu.

"Ben buradayım, hazır mısın? Ralphie bizi almak için dışarıda."

Merdivenlerin dibine kadar geldi. "Burada olacak, değil mi?"

Ona sarıldım ve başının üstünden öptüm. "Evet, burada olacak. Söz veriyorum. Ama şimdilik ben varım."

"Teşekkür , Felix."

"Bir değil , arabaya binelim."

Hastane girişine geldiğimizde bizi bekleyen bir tekerlekli sandalye ve bir hemşire vardı. Freddie çok fazla homurdanmadan arabadan inip sandalyeye oturmayı başardı çünkü evden çıktığımızdan beri öfke seviyesi artmıştı. Bana, trafığe, Cooper'a ve bebeğe öfke duyuyordu. Bulabildiği her şeye, gerçekten. Neyi yanlış yaptığımdan emin değildim ve sormaya da cesaret edemedim.

Hemşire onu tekerlekli sandalyeyle içeri aldı, bizi hastanenin doğum katına ve odasına götürdü. Hastane çantasını kanepeye koydum ve oturdum, bu sırada başka hemşireler de etrafta telaşla dolaşıyordu.

"Freddie, ben gidip doktorunu getireceğim." İçlerinden biri ona bir önlük uzattı. "Bunu giy ve yatağa gir."

"Teşekkür ."

Gözlerimi siper edip boş telefon ekranıma bakarken, başka bir hemşire onun yatağa girmesine yardım etti.

"Felix?"

Ona döndüm ve elini bana doğru uzattığını gördüm. Yanına gidip elini tuttum ve yüzüne baktım. Çok üzgün görünüyordu.

", Angel?"

Elini karnının üzerinde ovuşturdu. "Cooper'dan haber aldın mı?"

"Henüz değil, hâlâ antrenmanda olacak ve buz üzerinde telefon etmemize izin verilmiyor. Ama ona bir mesaj bıraktım ve çıkar çıkmaz beni arayacak. Merak etmeyin."

Olağanüstü durumlarda gerçeği çarpıtmanın sorun olmayacağını düşündüm, çünkü aslında nerede olduğunu bilmiyordum. Ama beni iyi olur, çünkü buraya zamanında , ölü bir adam olacaktı.

Freddie'nin ellerinde.

Kapı açıldı ve içeri bir doktor girdi. Karnına bağlı monitörlere Freddie'ye gülümsedi.

"Tamam, Freddie, nasıl gittiğini kontrol edelim mi? Bacaklarını buraya getirelim. Cooper'ın biraz geç kaldığını duydum."

Doktor eldivenini çıkardı, bu da benim gitmem için bir işaretti çünkü olacaklar sırasında aynı odada bulunmamın hiçbir yolu yoktu.

kalktığım da Freddie kolumu tuttu. "Felix, beni bırakma!"

"Değilim, buradayım ama bunun için odada kalmayacağım." Parmaklarını bileğimden çekti. "Ben dışarıda olacağım."

Koridora geçip telefonumu kontrol ettim. Ne cevapsız arama vardı ne de telefonum çekiyordu. Telefonum çekmeye çalışırken neredeyse bir hemşireye çarpıyordum.

"Özür , affedersiniz."

Beni içine çekerken gözleri büyüdü.

"Hiç sorun değil." Gülümsemesi bana baktığı şeyi beğendiğini söylüyordu, ki bu çoğu kadından aldığım bir tepkiydi. Ama aynı zamanda bana şu anda ihtiyacım olan şeyi elde etmek için muhtemelen onu kullanabileceğimi de söyledi.

Ona kendi gülümsememi gösterdim. "Oh, bana yardım edebileceğini sanmıyorum." Kirpiklerini kırıştırdı. "Evet, elbette."

"Doktor Molly Marks'ı şu odaya çağırabilir misiniz?" Freddie'nin bulunduğu yeri işaret ettim.

Kendini toparlamadan önce yüzü hafifçe düştü. "Ah, evet, elbette. Şimdi gidip yapacağım. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, adım Robyn."

"Teşekkür ederim Robyn. Minnettarım."

Onun gidişini izledim ve ters yöne doğru ilerleyerek sinyal gelene kadar telefonuma baktım. Cooper'ı aradım, sonunda açtığında içimi bir rahatlama kapladı.

"Hangi ? Sana yirmi mesaj bıraktım!"

"Sakin ol, onları görmedim. Antrenmandaydım ve sonra biraz kestirdim. Ne oldu? yuka

rı?" "Freddie'yle birlikte hastanedeyim. Hemen buraya geri dönmelisin. "Ben bebek geliyor."

Bağlantının kopup kopmadığını kontrol etmek için telefonuma baktım, çünkü sessizlikle karşılaşmıştım.

"Coop? Orada mısın? Ne dediğimi duydun mu?

Coop?" Ağır nefes alış verişlerini duyabiliyordum.

"Ama... ama daha erken. Emin misiniz? Muhtemelen sadece sırt ağrısıdır. Son zamanlarda sırtı çok ağrıyor."

"Cooper! Sırt ağrısı değil, bebeği olacak. Hemen havaalanına git! Seni geri getirecek bir uçak ayarladım. E-postanı kontrol et, sana tüm detayları gönderdim."

"Clevs, siktir, dostum. Emin misin?"

"Evet, dostum. Baba olacaksın, hemen buraya gel." "Siktir. Siktir!

Onunla konuşabilir miyim?"

"Şu anda hemşireyle birlikte, ama işleri biter bitmez içeri girdiğimde sizi arayım."

"Siktir. Tamam. Siktir, Clevs. Ben gelene kadar bebeğin gelmesine izin verme. Lütfen. Ciddiyim."

Bunu nasıl başaracağımdan emin değildim.

"Elimden geleni yapacağım ama gevezeliği bırak, toparlan ve uçağa bin. Jas'a söyle, o Koç'la her şeyi halleder."

"Evet, tamam. Uçağa binmeden önce ararım. Onu sevdiğimi söylerim."

"Söyleyeceğim." Bir şey söylemesini bekledim ama yine sessizlikle karşılaştım.

"Coop? İyi misin? Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Evet, teşekkürler dostum. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı.

Freddie'nin odasına doğru yürüdüm, hemşire kapıyı açtığı anda odaya ulaştım.

"Artık içeri girmek güvenli mi?"

Kıkırdarak gözlerini devirdi. "Evet, güvenli."

"Nereye gittin?" diye hırladı Freddie ben içeri girerken, "dışarıda olacağını söylemiştin ama hemşire orada olmadığını söyledi. Beni bırakamazsın! Söz vermiştin!"

Ona doğru yürüdüm ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"Coop'u aramaya gittim. Şu anda yolda."

Gözyaşlarına boğuldu. "Gerçekten mi?"

Başını okşadım ve yanındaki sandalyeye oturdum. Bacağım ağrımaya başlamıştı ve aceleyle dışarı çıkarken koltuk değneğimi evde . "Gerçekten. Uçağa gidiyor ama binmeden önce seni arayacağını ve seni sevdiğini söyledi. Ben sözlerimi tutarım. Vaftiz çocuğumun babası gelmeden doğmasına izin vermeyeceğim, değil mi?"

"Teşekkür ," diye hıçkırdı. "Başka birinden haber aldınız mı?"

Başımı salladım. "Hayır, kimse cevap vermiyor ama burada olacaklar, merak etme, herkese mesaj bıraktım. Coop'a ulaştık, asıl önemli olan da bu. Sakin olmaya odaklanalım. Film izlemek ister misin? Evde hangi film vardı? Onu bitirebiliriz."

"Love Actually," diye kokladı.

Evet, şu anda bir kadın filmi izleyebilirdim. Kumandayı buldum ve karşıma çıkana kadar isteğe bağlı filmler arasında gezindim, sonra sandalyeye yerleşip ayaklarımı sehpaye dayadım. Freddie elimi tuttu, her beş dakikada bir o kadar sert sıkıyordu ki gerçekten kırabileceğini düşündüm.

Parmaklarımın çatırdadığını duyduğumda onu serbest bıraktım.

"Fred, gidip anneni tekrar deneyeceğim. Uzun sürmez. Birkaç dakika iyi misin?"

Başını salladı.

Koridora geri döner dönmez çağrı listeme başladım. Molly'nin doğumhanenin girişinden içeri girdiğini gördüğümde Murray'i yüzüncü kez deniyordum. Saçları çoğunlukla başında toplanmıştı ama her zaman olduğu gibi birkaç bukle serbest kalmış, yüzünü çerçeveliyor, zıplıyordu.

hareket ederken. Saçlarını sık sık toplamazdı ve bu yüzden boynunun ince kıvrımını, öpmek için ani ve umutsuz bir istek duyduğum sütunun inceliğini asla tam olarak takdir etmemiştim. Kolyem kolyenin dibinde duruyordu ve birkaç saniyede bir elmaslar yukarıdaki ışıklarda parılıyordu.

Hemşire masasına doğru kararlı adımlarla ilerleyişini, bankonun arkasında oturup sohbet eden hemşireye genişçe gülümseyişini izledim.

O gülümseme Doğu Sahilini aydınlatacak güce sahipti.

O kadar güzeldi ki, onun aşık olduğu şanslı piç kurusuna nasıl dönüştüğümünden hâlâ emin değildim ama onu bırakmamın hiçbir yolu yoktu. O artık benimdi.

"Mol..."

Başını çevirdi, gözleri şaşkınlıkla açıldı ve gülümsemesi büyüdü. "Oh, hey, burada ne yapıyorsun? Çağrı aldım, bu yüzden gerçekten duramam."

Ona doğru yürüdüm. "Biliyorum, sana çağrı bıraktım. Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Kaşlarını çatarak beni masadan uzaklaştırdı. "Yaptın mı, neden? Sen iyi misin? Yediye kadar buluşmayacağımızı sanıyordum. Erken çıkamam Lex, tüm öğleden sonra ameliyatlarım var. Her şeyi bırakıp koşarak gelmemi bekleyemezsin."

Ee, ne? Bu da nereden çıktı şimdi? Neden hayatımdaki tüm kadınlar bugün bu kadar huysuzdu? Tamam, Freddie'nin neden böyle olduğunu biliyordum ama karşımda yüzünde öfkeyle duran bu kadının neden böyle olduğunu bilmiyordum.

Kollarımı beline dolayarak gülümsemesini sağlamaya çalıştım. Bunu eğlenceli bulmamaya da çalıştım, çünkü burnunun kırışması aslında oldukça sevimliydi.

"Tamam, öncelikle bu tavrın nereden geldiğini bilmiyorum, bu yüzden bir çentik aşağı çevirebilir misin? İkincisi, sinirliyken ne kadar tatlı olduğunu nasıl fark etmedim?" Sertleşti ve ben de sııttım, onu daha fazla kızdırdığımı biliyordum, çünkü bu bizim olayımızdı. "Her neyse, Freddie'yi getirdiğim için sana çağrı bıraktım. Doğuma girdi ve ben de çıldırmak üzereydim."

Bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı.

"NE?! Bebek mi geliyor?" Göğsüme vurdu ve başladı, ruh hali anında kayboldu. "OhmyGod. Nerede o?"

Ona güldüm. Tanıdığım ve sevdiğim heyecanlı Molly işte buydu.

"Seni alacağım ama bu sana bir özür öpücüğüne mal olacak."

Çünkü dünden sonra hala onu her fırsatta öpmek istiyordum ve her ne sebeple olursa olsun, yıllarca doğru düzgün takdir etmediğim öpücükleri telafi etmek istiyordum. Gerçi değerini bilseydim bile onu öpmeye doyacağımı hiç sanmıyorum.

Gözlerini devirdi ama kollarımda yumuşadı. "Tamam, ama o zaman gerçekten gitmem gerekiyor, çünkü çalışmam gerekiyor."

"Anlaştık."

Parmak uçlarına kalktı, dudakları dudaklarıma değdi ve dilimi hızlıca gezdirmeme yetecek kadar açıldı, sonra çekildi, kollarımı bıraktı ama birini omzunda bıraktı.

"Tamam, artık gidebiliriz. Otuz dört yirmi numaralı odada."

Onu Freddie'nin odasına doğru götürdüm, o sırada Murray'nin katın girişinde durmuş bizi izlediğini fark ettim, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzüne sinir bozucu bir sırıtma yerleşmişti.

Yakalandı.

"Sen , ben ." Molly'nin başını öptüm ve o da cevap verme zahmetine girmeden, benim gördüklerimi görmeden Freddie'nin odasına kaçtı.

Bana doğru yürürken kıpırdamadan durdum. Çok sık bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, belli ki doğrudan işten gelmişti.

"Dostum, az önce neye tanık oldum?"

Ellerimi eşofmanımın ceplerine . "Hiçbir şey görmedin. Hiçbir şeye tanık olmadın."

Kaşları havaya kalkarken aptal sırtışı genişledi. "Tamam..."

Ama aslında onunla konuşmak ve en iyi arkadaşınızın kardeşiyle çıkma konusunda biraz bilgece tavsiye almak istemişim, başlangıçta bunun daha çok varsayımsal bir durum olmasını planlamış olsam bile.

Saçlarımı kaşıdım. "Oh, Tanrı aşkına. Molly'yle aramızda bir şeyler oluyor ve Coop henüz bilmiyor. Tabii ki ona söylemem gerekiyor ve bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğimden eminim. Ama şunu sormak istiyorum, Coop ve Freddie birlikte olduklarında ne hissettin?"

Bana soru sorarcasına baktı. "Bekle, bu gerçek mi? Sen ve Molly?"

Kekeledim mi?

"Evet, ben de öyle dedim."

Yüksek sesli bir kahkaha ile başı geriye düştü. "Aman Tanrım, bunu daha önce nasıl göremedim? Tabii ki ikiniz birliktesiniz."

"Murray, sen neden ?"

"Sen ve Molly. Bu ne zamandır ediyor?"

"Gayri resmi olarak mı? Bir aydan biraz fazla. Resmi olarak? Yirmi altı saat." Şaşkınlıktan neredeyse şaşı olacaktı. "Anlamıyorum." "Senin bir tür dahi olman gerekmiyor mu?"

"Sadece sayılarla, lanet aşk hayatınla değil. Kimse bunun için yeterince zeki değil. Baştan başlayabilir misiniz lütfen?"

Bir hemşirenin elinde Marco'nun benim üzerimde kullandığı küçük kan tüpleriyle dolu bir tepsile yanımdan geçişini izledim. "Kazadan sonra, ağrı kesici alırken onu öptüm ama tam olarak hatırlayamadım, bu yüzden onu tekrar öptüm ve bu onu öpmeye devam etmek istediğimi fark etmemi sağladı..."

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Pekala, Barbara Cartland." "Kim?"

"Boş ver. Gerçekten bir günden fazla birlikte olmadınız mı? Çünkü bu çok mantıklı olurdu."

Başımı salladım. "Hayır, demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, sadece siz ikiniz her zaman..." Durdu, istediği kelimeleri bulmaya çalışırken elini salladı. "Her neyse, sorun nedir?"

"Cooper'a söylemem gerek ve mutlu olacağını sanmıyorum. Fred'le çıkmaya başladığında ona verdiği kırık burnun aynısını bekliyorum. Sanırım bunu öğrendiğinde ne hissettiğini bilmek."

"Cooper ve Franks hakkında mı?" Başımı salladım.

"Ben teşvik ettim."

Ona göz kırptım, anladığımdan emin değildim.

"Evet, Jas ve Wolf'un düğün haftası. Onun gibi birine ihtiyacı vardı ve Wolf'un ona karşı her zaman ne kadar tuhaf davrandığını hatırlarsın. İkisini de doğru yöne ittim."

Huh.

"Bunu bilmiyordum. Ama Coop'un beni Molly'ye yönlendireceğinden emin değilim."

Omuzumu sertçe sıktı. "Sen onun en iyi arkadaşlarından birisin. Belli ki senin tam bir sık kafalı olduğunu düşünmüyor ve eğer ondan görüldüğün şekilde hoşlanıyorsan, onunla çıkmayı istediği için şanslı sayılır. Ve işleri berbat edersen burnunu kırma hakkını saklı tutabilir."

Düşünürken topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Evet, umarım öyledir. Bu hüsnükuruntu olabilir."

"Sadece ciddi olduğunu ve dalga geçmediğini görmesini sağla, o zaman iyi olacaksın." "Evet, haklısın. Sağ ol dostum."

Telefonum çaldığında yere baktım, Cooper'ın adı ekranda yanıp sönüyordu.

"Kahretsin, Freddie'ye gitmemiz gerek."

Cevap tuşuna bastım ve Cooper'ın yüzü belirdi. "Hey, dostum, uçakta mısın?"

"Evet, onu giydirebilir misin?" "Bekle."

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Freddie'nin odasına doğru yürüdük ve onu eğilmiş, inlerken, Molly sırtını ovarken bulduk.

"Kardeşin hangi cehennemde?"

Molly'ye göstermek için telefonumu uzattım. "Fred, o burada."

Freddie ekrana bakarken yeniden hıçkırmaya başladı. "Coop, cehennemdesin? Sana ihtiyacım var."

"Francesca, bebeğim, geliyorum."

Bir başka kasılma sırasında çenesi sıkıştı. "Sana şimdi ihtiyacım var."

"Üç saat içinde orada olacağım; söz veriyorum kaçırmayacağım. Sadece nefes alışımızı hatırla. Konuştuklarımıza odaklan."

Sakin kalmaya çalışıyordu ama sesindeki paniği duyabiliyordum.

"Bunu sensiz yapamam! Sadece seni burada istiyorum."

"Yapabilirsin ve çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Ama yakında orada olacağım, tamam mı? Seni çok seviyorum. Kalkmak üzereyiz, o yüzden gitmeliyim. Yakında görüşürüz, bebeğim."

Burnunu çekti ve çenesi titreyerek başını salladı. "Seni seviyorum. Lütfen acele edin." Cooper telefonu kapattıktan sonra Molly bana uzattı, bir eli hâlâ Freddie.

", seni yatağa geri götürelim."

"Molly, yatağa dönmeye ihtiyacım yok, uyuşturucuya ihtiyacım var. Lütfen gidip bana biraz ilaç bulabilir misin?"

Molly gülmeye başladı. "Yatağa gir, ben hemşireyi çağırayım."

Murray Freddie'ye bir öpücük vermek için yanından geçerken o da odadan çıktı. "Merhaba hayatım, hemşireleri şimdiden korkutmaya mı başladın? İlaçlar onlarda, bu yüzden muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Murray, eğer burada olacaksan bir işe yara ve beni . Lütfen annem ve Wolf'u arayabilir misiniz? Hâlâ burada değiller."

Kıkırdayarak kanepede bana katıldı. "Aldım ve hepsi yolda."

Kapı açıldı ve Molly içeri girdi. "Hemşire gelip sana ilaç verecek."

Kapıyı arkasından kapatmaya çalıştı ama Wolf, Diane ve Gabrielle'in yatağına koşup etrafını sarmalarıyla durduruldu.

"Aman Tanrım, Freddie. Nasılsın? Doktor ne dedi? Cooper'la konuşan oldu mu? Nasıl hissediyorsun?"

Oda hızla ciyaklayan kadınlardan oluşan bir sirke dönüşmüştü ve kimin ne sorduğunu çözmek zordu. Murray yanımda inledi ve telefonunu çıkardı, ticaret ve finans uygulamalarından birini inceliyordu, şüphesiz yükselen gürültüyü engellemeye çalışıyordu.

Onu dürttüm. "Ofis dışında kalarak paramı kaybetmesen iyi olur." "O güzel küçük benliğini hiçbir şey için endişelendirme." Kafasına vurdu. "Bu benim ofisim."

Yanıt olarak homurdandım, annesiyle hararetli bir şekilde konuşan Molly'ye baktım, ta ki çağrı cihazı çalana ve dışarı fırlayana kadar. Ayağa kalkıp onu takip etmeden önce otuz saniye düşündüm, kimse fark etmeyecekti.

Onu koridorda telefonla konuşurken buldum.

"Tamam, teşekkürler." Ahizeyi kancasına geri taktı ve beni orada dikilirken bulmak için arkasını döndü. "Ameliyatım iptal oldu."

"Bu ne anlama geliyor? Kötü bir şey mi?"

"Hayır, yarın olacak. Anestezi uzmanı hastaydı ve başka kimse boş değildi."

"Yani işin bitti mi?"

"Bazı evrak işlerim var, ama evet, işim bitti."

Halle-lanet-lujah.

Ona elimi uzattım. "Güzel, hadi ofisine gidelim." "Neden?"

"Çünkü içeride herkes telaş içinde ve benim seninle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Elimi tutarak usulca gülümsedi. "Tamam."

Ofisi şiddetli bir yaz yağmurundan sonra dedemlerin bahçesi gibi kokuyordu ve odanın bir ucundaki masanın yarısını kaplayan dev gül vazosunu gördüm. Kapıyı kapattım, onu kendime çektim, yüzünü sabit tutarak uzun uzun ve sertçe öptüm, onu içime çektim, ona karşı duyduğum dayanılmaz susuzluğu giderdim. Dilim onun kine karşı okşadı, onu tattı, sıcaklığını içine çekti ve ağzımın içinde yumuşak bir şekilde inledi. Başını eğerek, yumuşak öpücüklerimi çene çizgisinde ve boynunda gezdirdim, yumuşak derisi boyunca ilerledim, nabzının dudaklarımda hızlandığını hissettim. Bu sefer inleme bana aitti, çünkü tüm kanım doğrudan sikime akıyordu ve ondan ayrılmak için her türlü öz disiplini göstermem gerekiyordu.

"Buna asla doyamayacağım." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve bana bakarken onu inceledim. "Bu işte ne kadar iyi olduğumuzu nasıl da yeni anladık?"

Kıkırdadı ve uzaklaştım, sandalyesine otururken onu da yanıma çektim.

"Mol, buraya gel." Kucağımı okşadım.

Kaşlarını çattı. "Kucağına oturamam; bacağın henüz yeterince güçlü değil." "Şu an için sorun yok. Otur."

Öfkeyle kollarını kavuşturdu. "Özür dilerim, on iki yıllık tıp fakültesini bir gecede yuttuğunu fark etmemiştim."

"Molly, kucağıma otur."

Tekrar itiraz etme zahmetine katlanmadı ve bana yaslanarak yavaşça eğildi. Ağırlığının çoğunu sağ bacağıma verdiğini hissedebiliyordum ama o kadar da fazla değildi.

"Mol, ben iyiyim. Düzgün otur." Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken, tenine dokunma ihtiyacı duyarken, vücudunun düzlemlerini ezberlemeye çalışırken uyum sağladı. "Tamam, ben konuşacağım ve sen de ben konuşabilirsin diyene kadar dinleyeceksin. Anladın mı?"

Bana baktı, dudakları kıpır kıpırdı, çünkü bir karşılık vereceğini biliyordum.

"Aramızdaki bu yeni dinamiğe alışmaya çalıştığımızı ve bunun biraz zaman alacağını biliyorum ama biz hala Molly ve Felix'iz. Bu değişmedi. Sen hayatımdaki en önemli insanlardan birisin. Son bir aydır benimle konuşmuyordun,

Aklımı kaçıırıyordum ve bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğim. Bu sabah telefonda bir şeylerin ters gittiğini biliyorum, sanırım bu yüzden daha önce beni tersledin." Hâlâ vücudunda gezinen ellerimin altında derin bir nefes aldı. "Senin duyguların benimkilerden daha gelişmiş olabilir ve uzlaştırmak için daha fazla zamanın oldu, ama bu benim duygularımın olmadığı anlamına gelmez. Var. Ama bu iş yürüyecekse benimle konuşmalısın çünkü atlamamız gereken bazı adımlar var ve bunları atlatacağız. Yani her birlikte olduğumuzda beni çıldırtacaksan, bununla başa çıkabilmem için şimdiden bilmem gerekiyor."

Sessizce bana baktı, ben ne olduğunu anlayana kadar cevap vermesini beklerken gözlerini kırıştırdı.

Ukala küçük pislik.

"Konuşabilirsin."

Dudağının kenarında küçük bir sırıtma belirdi. ". Yani, biraz korkuyorum ama korkmuyorum. Lex, haklısın bu senin için yeni bir şey ve benim için de uzun zamandır düşündüğüm, nasıl bir şey olacağını düşündüğüm bir şeydi ama hiçbir zaman bir şey olmasını beklemedim, bu yüzden de bir kenara ittim. Ve şimdi gerçek, gerçekten gerçek ve biraz bunaltıcı, ama beni korkutan bu değil. Hayatımdaki diğer tüm gerçekler."

"Hangi gerçekler?"

Gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi dudağını içine çekti. "Neden eve hiç kimseyi getirmediğimi hiç merak etmedin mi? Ya da çıktığım erkekler hakkında konuşmadığımı? Beni hiç başka bir erkekle görmedin, nedenini hiç düşünmedin mi?"

Beynimi taradım. Hayır, hiç merak etmedim. Tekrar denedim. Hayır. Neden bizimle buluşmak için bir erkek getirmediğini hiç düşünmemiştim. Ama aslında Molly neden bir erkek getirmemişti? Bir dangalağın ona dokunduğunu, onu eve götürdüğünü görsem ne hissederdim emin değilim. Ama erkekler olmalı, tabii... Kahretsin, bana bakire olduğunu mu söyleyecek? Hayır... Bu nasıl mümkün olabilir?

Kalbim göğsümde güm güm

atıyordu. "Yüzün neden böyle?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzün mahvolmuş." Ayağa fırladı. "Aman Tanrım, bacağı mı incitiyorum? Çok ağırım. Sana söylemiştim."

"Hayır, hayır. Çok ağır değilsin." Onu tuttum, tekrar kucağıma çektim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, birlikte sakinleştik çünkü cümlesini bitirmesine ihtiyacım vardı. "Söylediğin şeye devam et."

"Felix, eve neden hiç erkek arkadaş getirmediğimi hiç merak etmedin mi?"

Dürüstçe cevap vererek başımı salladım. "Hayır. Hayır, hiç merak etmedim."

Çenesi düştü ve ben de gözlerinin içine bakabilmek için tekrar yukarı kaldırdım.

"Mol, ben yapmadım. Hiç merak etmedim, çünkü şimdi olursam, hiç merak etmek istemedim. Sen tamamen bana aittin. Seni başka bir erkekle görseydim, kafamın patlaması uzun sürmezdi. Ama konu bu değil, değil mi?" Derin bir nefes aldım. "Neden bizimle tanışması için eve hiç kimseyi getirmediğini söyle bana."

Kendimi hazırladım, bana söylemek üzere olduğu şeye vereceğim en hassas tepkiyi düşünmeye çalıştım. Ne yapacağımı. Bunu onun için nasıl en mükemmel deneyim haline getireceğimi. Kesinlikle buna layık olmadığımı.

"İşim yüzünden." İş

mi? Ne işi?

"Anlamıyorum."

"Lex, hiçbir zaman bir ilişki yürütemedim. İşim çok yoğun ve bu da erkekleri uzaklaştırıyor. Her zaman iyi olduğunu düşünüyorlar ama bir ya da iki ay sonra çalışma saatlerimle başa çıkamıyorlar ve ilişki bitiyor. Dokuzdan beşe Dolly Parton gibi çalışmıyorum. Sakin bir haftada yetmiş saat çalışıyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey iki aydan uzun sürmedi," diyerek yüzümü okşadı, "ve bunun bizde de olmasından korkuyorum."

Taşıdığı bu gereksiz endişeye gülmek istedim ama onun bunu benim kadar komik bulacağını sanmıyordum ve hepsini almak istedim çünkü yüz ifadesi karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu.

"Mol, ben sıradan bir adam değilim; seni tanıyorum, ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum. Neden sadece iki ay dayanabilelim ki?"

"Çünkü her zaman yanında olamıyorum, oynamaya geri döndüğünde seninle seyahat edemiyorum, her zaman iç saha maçlarına gelemiyorum ve sen alışkınsın..." Yere baktı.

"Neye alışkınsın?"

"Kadınların her zaman orada olması. Ben bunu yapamam." "Ne?"

"Felix, pek çok kadına alışkın değilmişsin gibi davranmayalım, sorun değil ama ben onlardan biri olamam diyorum."

"Umarım öyle değildir." "Bu da ne demek şimdi?"

Sakalımı kaşıdım. Hayatta saçmalayamayacağınız bazı insanlar vardır ve onlardan biri kucağımda oturmuş bana evreninin merkeziymişim gibi bakıyordu. Dahası, öyle olmak istiyordum.

"Seksi severim Mol, bu bir suç değil ve evet, çok fazla yaşadım. Ama bu sıradan bir takılma ile gerçek bir şey arasındaki farkı anlayamayacağım anlamına gelmiyor. Bu kızlar beni yataklarında bir çentik olarak, övünme hakları için ya da sosyal medyada ilerlemek için kullanıyorlar. Beni zerre kadar umursamıyorlar; paramı ya da onlar için ne yapabileceğimi önemsiyorlar. Benim onları kullandığım kadar onlar da beni kullandı. Ama bu, biz, öyle değiliz. Aynı gerçeklikte bile değiliz. Ve çıktığım ama iki aydan fazla kalamadığım o adamlar, senin için yeterince iyi olmadıkları içindir. Ben aptal değilim. Seni tıp fakültesinde gördüm.

Seninle çalıştım, ne kadar sıkı çalıştığımı biliyorum. Bu yüzden hiçbir yere gitmeyeceğimi söylediğimde bana güven. Ne şimdi, ne iki ay sonra, ne de hiçbir zaman. Senin işin benim için çok fazla değil."

Bakışlarımı tuttu, beni inceliyor, söylediklerimi dikkatle değerlendiriyordu. Parmakları saçlarımın arasından geçip boynuma inerken tırnakları kafa derimi çizdi ve sonra ağzını benimkine doğru indirdi. Dili dudağıma sürdü ve ben de ona açıldım, yumuşak, ısrarcı ve yutucu bir şekilde birbirimizi okşarken onunla ortada buluştum.

İçime gömüldü, kalçaları yavaşça öne doğru sallanıyor, aletimi hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sertleştirecek şekilde içime sürtüyordu, kapıyı kilitleyip kendimi onun içine öyle bir gömmek istiyordum ki ikimiz de adlarımızı unutacaktık; son on iki yıldır gözlerim kapalı mı dolaştığımı merak ediyordum, çünkü aramızda böyle bir şey olabileceğinden nasıl bu kadar habersiz olabilirdim?

Ellerim kendi iradeleriyle yanlarına doğru hareket etti, başparmaklarım göğüslerinin altını okşadı. Kısık iniltisi sabah çalar saati gibi vücudumda yankılandı ve beni tam da güzelleşmek üzereyken mükemmel rüyamdan çekip çıkardı.

Başını geriye çektim, parmaklarım buklelerinin arasından geçti. "Mol, durmamız gerek."

Başparmağını yanağımdaki kalın ensemden gezdirirken gözleri ağır ve şehvet doluydu. Kucağımdan indi ve ben de ellerinin önlük pantolonunun bel bandının altında hareket edişini izledim.

Ve onlardan sıyrıldı.

Gözlerim yere düşerken onları takip etti. Önümde ne olduğunu görmek için neredeyse başımı kaldırmak istemiyordum.

Neredeyse.

Önlüğünün üst kısmı sadece leylak rengi dantelin parıltısını görebileceğim kadar uzundu, ama yukarı kaldırırsam, muhtemelen insanoğlunun bildiği en seksi külotu göreceğimi biliyordum. Daha önce hiç uyuşturucu kullanmamıştım ama onun uyarılma kokusundan aldığım haz, MDMA'nın üretebileceği her şeyden daha güçlüydü.

Bu benim kişisel Molly'mdi. Sadece benim için yapılmış

Molly. Ve beni bağımlılığa sürükleyeceği garanti.

"Dokun bana."

Gözlerim onunkilere dikildi, gözbebekleri fırlamıştı, sıcak kehribar rengi siyah havuzların etrafında zar zor görünüyordu. Aletim o kadar sertleşmişti ki konsantre olmakta zorlanıyordum ve sanırım nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

"Felix, ben de seksi seviyorum ve bana dokunmana ihtiyacım var."

"Mol..." Sesim, Nashville'de bir ömür boyu burbon içmiş ve günde altmış tane sigara içmişim gibi, tanınmayacak kadar çakıllı bir hal almıştı.

"Dokun bana."

Yumruğumu sıkarak ellerimin onun emirlerini yerine getirmesini engelledim.
"Cooper'la konuşmam gerek."

"Şu anda değil. Şu anda bana dokunman gerekiyor."

Yumruklarım tekrar sıkıldı, o kadar sıkıydı ki var olmayan tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Lütfen." Daha çok bir nefes, yalvarış, yakarış olarak çıktı ve tüm kontrolümü kaybettim, çünkü gezegendeki en seksi lanet kadına kim hayır diyebilirdim ki?

"Buraya otur." Masaya vurdum ve o da oraya geçip kenarına tünedi. Sandalyeyi öne doğru yuvarlayarak onu bacaklarımın arasına hapsedtim.

Avuçlarımı üstünün altına, düz karnına kaydırdım, külot görünene kadar yukarı ittim ve hayal ettiğimden bile daha iyiydiler. Küçük dantel kayışlar külotu kalçalarına sabitlemişti ve ellerim kıkında, olgun bir erik kadar sıkı ve sulu kıkında, pürüzsüz çıplak etinden başka bir şeyde gezinirken neredeyse boşalıyordum.

"Tanga mı?"

Başını

salladı.

İnledim. "Kahretsin, beni öldürüyorsun."

Başparmaklarım lastiğin altına takıldı, tenini sıyrıp ayak bileklerine gelene kadar aşağı çektiğimde nefesi kesildi, o kadar yavaştı ki hareket zar zor fark ediliyordu.

"Felix. Lütfen."

Şehvetle parlayan gözlere baktım ve onu masanın üzerine yatırıp hayatım buna bağlıymış gibi becermek için kendimi fiziksel olarak dizginlemem gerekti. "Molly, bu kadar sabırsız olmayı bırak. Eğer sana dokunmamı istiyorsan, bunu kendi şartlarımla yapacağım."

Alt dudağını ısırды ve ellerimin baldırlarında gezinişini, dizlerinin arkasını kavrayışımı, onları kaldırışımı izledi, böylece ayakları tam göz hizamda, uyluklarımın üzerine sıkıca yerleşti. Dokunuşumun altında titriyordu, tabii titreyen ben değildim, çünkü emin olamıyordum. Spor ayakkabılarının bağcıklarını çözdüm, teker teker çıkardım, pantolonunu ve tangasını çıkardım, ikinci bir bakış atmadan hepsini yanıma yere bıraktım.

Elleri masanın üzerinde arkasına düştü, bacaklarını ayırdığımda sırtı kavislendi, onu bana gösterdi, pembe amını ortaya çıkardı, dokunuşum için ihtiyaç, uyarılma ve çaresizlik içinde damlıyordu. *Benim için.* En çılgın fantezilerimin hiçbirinde bu kadar enfes bir şey görmemiştim.

"Kahretsin, Mol, çok güzelsin."

Kıvrımlarında gezinirken kalçaları geri fırladı, başparmağım sularını her yere yaydı, dudaklarını ayırdı, onu bana daha da açtı. Klitorisi çok sertti ve üzerine süründüğümde içinden gelen derin bir zonklama hissettim ve çılgılık atmasına neden oldum.

"Yüce İsa, kahretsin." Kalçalarındaki titreme şiddetlendi ve geri dönüşü olmayan noktaya yaklaşırken onları açık tuttum.

"Molly, bana bak."

Başını yukarı kaldırdı, gözleri ihtiyaç, tahrik ve sabırsızlıkla dolup taşıyordu.

Ama beklemeye degecekti.

Yıldızları görmesini istedim.

Bunun onun yaşadığı en iyi orgazm olmasını istiyordum. Ve bunu ona vermek istedim.

Bir parmağımı ıslaklığının içinden geçirdim, sıkı, sıcak amına soktum, bir tane daha eklemeyen önce, onları kıvırdım, suları etrafıma, elime damlarken g-noktasına süründüm.

"Lanet olsun. Benim için çok ıslaksın. Bunu yaptığımda hoşuna gidiyor mu? Bu ne kadar iyi hissettiriyor?"

Konuşmaya çalıştı ama hiç kelime yoktu. Baskıyı artırdım ve gözleri benimkilere dikili kalırken çenesi gevşedi, göz kapakları o kadar kapalıydı ki zar zor açılıyordu. Yavaşça içine girip çıkarken nefesi kesiliyor, göğsü kabarıyor, yumuşak ipeksi duvarları parmaklarımın etrafında zonkliyordu. Başparmağım klitorisinin üzerinde bir kez daha gezinirken, elime doğru patladı ve odaya doğru inerken önümde nabzının atmasını izledim.

Hayatımda gördüğüm en inanılmaz şeydi.

Nefesini tuttuğunda masanın üzerine düştü ve ben de parmaklarımı çıkarıp nektarının son damlasına kadar emdim. Bal kadar tatlıydı ve şimdi onu tattığıma göre, tek düşünebildiğim onu tekrar ne zaman tadacağımdı. Ve tekrar. Ve yine.

Kendini yukarı kaldırdı ve bana baktı, dili dışarı , dudaklarını yaladı. Onları üzerimde, vücudumda istiyordum. Onları her yerde hissetmek istiyordum. Kıpırdamaya cesaret edemiyordum; o kadar azmıştı ki en ufak bir sürtünmede pantolonumun içine boşalacaktım.

"Lex, bu inanılmazdı." Yanağımı avuçlarken ben de onun avucuna doğru eğildim. "Şimdi sıra bende."

Başımı salladım. "Bu benimle ilgili değil."

"Hayır, bu *bizimle* ilgili. Bana izin ver. Seni tatmak istiyorum."

Sandalyeyi ayağıyla itti ve duvara çarpana kadar geri döndüm, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve tek yapabildiğim göz kırpıp ona bakmak oldu.

Karşımdaki bu baştan çıkarıcı, bu siren kimdi ve Molly'ye ne yapmıştı?

"Mol, zorunda ."

Bunu söylerken bile sikim bana çenemi kapatmam için bağıırıyordu. Yine de önemli değildi, çünkü hiç aldırış etmedi. Pantolonumun ve boxer'ımın bel bandına uzanırken nefesimi tuttum, onu sınırlarından kurtarana kadar dikkatlice aletimin üzerine kaldırdı, baş mor ve serbest bırakma umutsuzluğundan pre-cum ile damlıyordu.

Arkasına yaslandı ve baktı. Ortalamanın üzerinde olduğumu bilmek için tıp uzmanı olmaya gerek yoktu ve bunun onu korkutmaması için dua ettim, çünkü korkutursa ilk korkan o olmayacaktı.

"Mol?"

Bana baktı ve dudaklarını yaladı, sonra ilerledi ve dilini sikimin alt tarafında gezdirdi, ucunu dudaklarının arasına aldı ve emdi, sonra boğazının arkasına gelene kadar beni yuttu.

Vay canına. Hay sikeyim. Bunu nereden öğrendiğini düşünmek bile istemiyordum... ağzı bu büyücülüğü ne zaman yapabilir hale gelmişti.

Omuriliğimin tabanında basınç birikirken dişlerimin arasından hava tısladı, taşaklarım hiç olmadıkları kadar sertleşene kadar sıkılaştı, o ise her bir hücremdeki titreşimleri hissedinceye kadar sikimin etrafında mırıldandı. Dudakları tekrar yukarı çıkıp daha sert emerken, başparmağı taşaklarımın altında ileri geri gidip gelerek her vuruşta baskı uygularken damarlarımdan elektrik akıyordu.

İzlemeye çalıştım ama onun beni emişini, dolgun dudaklarını aletimin etrafına sararak beni boğazına kadar alışını görmek beynimin başa çıkamayacağı kadar fazlaydı. Sandalyenin kollarına tutundum, sekiz saniyeden daha uzun süre dayanmak kendimi zorladım ama sonra dilinin ucunu sikimin kenarında gezdirdi ve oyun bitti. Kalçalarım öne doğru sarsıldı, boğazından aşağı patladığımda onu uyarmak için hiç zamanım olmadı, orgazmım beni o kadar sert yumrukladı ki başım geriye uçtu ve duvara çarptı.

"Orospu çocuğu."

Kolundan tuttum, onu yukarı ve kucağıma çektim. Dudaklarını dudaklarıma bastırdım, onu durmadan öptüm, diliyle kendimi tattım, ta ki bir kez daha sertleşen aletimin ve onun sıcak, ıslak amının çıplak ve birkaç santim mesafede olduğunu fark edene kadar. Başını geriye atana kadar at kuyruğunu nazikçe , onu kaldırdım ve ayaklarını tekrar yere koydum.

Titreyen ellerle kalçalarını kavradım, nefesimi tutarken başımı karnına yasladım.

"Mol, külotunu tekrar giymeni istiyorum, çünkü bunu kendim yapacak gücüm olduğundan emin değilim."

"Lex?"

Aletimi pantolonuma geri soktum, olmak istediği yer ile şu anda paramparça olan öz kontrolüm arasına çok ihtiyaç duyulan bir bariyer ekledim, özellikle de onun yoluna sahip olabilseydi, bütün gece burada olacağımıza dair belirgin bir his vardı.

"Hayır, giyinmemiz gerek." Yüzüne baktım, o kadar duygu doluydu ki beni yakın mesafeden, doğrudan kalbimden vurmuş olabilirdi. "Bu inanılmazdı. Tarif edilemezdi. Her bir santimini keşfetmekten başka bir şey istemiyorum ama seninle sevişmek istiyorum ve bunu ilk kez senin ofisinde . Ve bir zaman sınırlaması altında da olmayacak."

"Tamam." Hayal kırıklığı içinde başını öne eğdi.

"Hey. Molly, bana bak." Gözlerimle tekrar buluşana kadar bekledim. "Acelemiz yok ve ben de hiçbir yere gitmiyorum. Ama lütfen pantolonunu giy."

Güldü, gözlerini devirdi ve tekrar içeri girme tehdidinde bulunan tüm gerginlik kayboldu. Eğildi ve onları aldı, külotunu giydi, ardından önlük pantolonunu ve var olan en havalı Air Max çiftini giydi. Belindeki bağları kullanarak onu kendime doğru çektim ve bir yay şeklinde sıkıca düğümledim.

"Hadi geri dönüp Freddie'nin nasıl olduğuna bakalım." Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Ve eğer iyi bir kız olursan, Noel hediyeni de aşağıda getirdim."

Kızarmış yüzü sadece benim için, yakalamak ve sonsuza dek yanımda taşımak istediğim bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Var mı? Neymiş o?"

"Göreceksin. Hadi gel."

Kapının kolunu tuttum, kıcını kavradım, onu kendime çektim, ona dokunmama izin verilmeyen arkadaşlarımıza geri dönmeden önce son bir kez ağzını ağzımda hissetmek için çaresizdim. Cooper'la konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı çünkü daha fazla gizlice dolaşmamın imkânı yoktu. Birbirimize ait olduğumuzu anlamam on iki yılımı almıştı ve şimdi bunu herkesin bilmesini istiyordum.

MOLLY

Ofisimden çıktığımızda Hunter koridorda yürüyordu, bizi fark ettiğinde hafifçe irkildi, çenesi esnedi. Saklamaya çalıştığı küçük bir hareketti ama onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki ne zaman mutlu olmadığını anlayabiliyordum, ki son zamanlarda bu çok sık oluyordu.

"Bu adam tam bir dallama," diye mırıldandı Felix nefesinin altında. "Felix, nasılsın? İyi görünüyorsun. Gördüğüm kadarıyla koltuk değneği yok."

Felix, Hunter'ın sahte gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Hey, Doktor, evet, bugün onsuz deneyebileceğimi düşündüm. İyi de geldi."

"Güzel, bunu duyduğuma sevindim. Bu diz ameliyatın için iyiye işaret." "Evet. Dört gözle bekliyorum."

Hunter'ın gitmeyeceği belli olana kadar orada durup birbirlerine .

Felix'e döndüm. "Seninle aşağıda buluşuruz. Zaten tuvalete gitmem gerekiyor."

"Tamam." Sinsi bir gülümseme dudagının kenarını boyarken eğildi, bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı ve gitmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kesinlikle daha iyi görünüyordu, çok daha düzgün yürüyordu ve kıcı o eşofmanların içinde çok güzel görünüyordu. Hunter boğazını temizledi ve ben de dönüp onu kaşlarını kaldırmış bana bakarken buldum.

"Naber Hunt?"

"Molly, onunla aranızda neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Yanından geçmeye çalıştım ama yolumu kesti.

"Neden az önce ofisinizden birlikte çıkıyordunuz?"

Son zamanlarda özel hayatıma neden bu kadar ani bir ilgi duyduğunu anlayamadan ona baktım. "Neden umursuyorsun?"

Ellerini agresif bir şekilde ceplerine soktu. "Bilmiyorum, sadece bilmek istiyorum. Bu öğleden sonra ameliyatın yok muydu?"

"Vardı ama iptal edildi."

"O zaman gelip sinir nakli için bana yardım edebilirsin. James ameliyata çağrıldı."

"Hayır, yapamam ama Brooke'u deneyebilirsin."

Ağzı sert bir çizgiye oturdu. "Brooke'u istemiyorum. Molly, sana oluyor? Geçen ay her yerdeydin ve ben seni neredeyse hiç görmedim. Ve

Şimdi de sinir greftinden vazgeçiyorsun. Eskiden tanıdığım Molly bunu soğuk, ölü ellerimden alırdı."

"Hiçbir şey olmuyor. Bu öğleden sonraki ameliyatlarım iptal edildi ve şimdi gitmem gereken başka bir yer var. Bu sabah beni çok çalışmakla suçladın, şimdi de kaytardığımı söylüyorsun. Aklını başına topla, Hunt. Benimle konuşmak istediğin başka bir şey yoksa aşağı iniyorum."

"Felix Cleverly ile. Sakın bana sadece arkadaş olduğunuzu söylemeye kalkma."

Hunter'a olan kızgınlık seviyem normalde kırmızıya ulaşırdı ama öğleden sonra orgazm olmak sinirlerimin yatışmasına gerçekten yardımcı oldu.

"Bilmeniz gerekiyorsa, baldızım aşağıda doğum yapıyor ve Felix onu buraya getirdi çünkü çocuklar deplasman maçları için seyahat ediyorlar. Annelerimiz geldi ve biz de onları biraz yalnız bırakmak için buraya geldik."

Teknik olarak bunların hepsi doğruydı. Ama Hunter Reyes'le olan ilişki durumumu kesinlikle detaylandırmayacaktım. Gözlerini kısarak bana inanmadığını belli . Umurumda olduğundan değil.

"Tamam, şimdi bitti mi? Yarın görüşürüz. Ve beni kontrol etmeyi bırak!"

Asansöre bindiğimde hâlâ orada durmuş bana bakıyordu. Doğum katına tekrar girmeden önce tuvalete koştum ve keşke biraz daha erken gitseydim dedim. Hunter'ın ters ters bakmasına şaşmamalı, yüzüm o güne kadar yaşadığım en güçlü orgazmdan dolayı hâlâ pembeydi. Pantolonumu çıkarırken bana ne olduğunu bile bilmiyordum ama aramızdaki her neyse, buna Küçük Molly olarak başlamak istemiyordum. Beni bundan daha fazlası olarak görmesi gerekiyordu. Saç bağımı çekip çıkarırken aynada kendime baktım, gevşeyen tüm telleri toparladım ve sabitledim tekrar yukarı.

Aman Tanrım.

Felix hakkında hayal kurduğum onca yıl boyunca bunu hiç hayal edememiştim. Ben özünde bir bilim insanıydım, tıp okumaya başlamadan önce çocukken bile fiziksel reaksiyonları öğrenmişim - moleküller orijinal yapılarını değiştirmeden fiziksel bir değişiklik yaratmak için yeniden düzenlenirler. Ve bana olan da tam olarak buydu, çünkü dışarıdan Doktor Molly Marks gibi görünebilirdim, ama içimde sıvıdan başka bir şey değildim. Sonsuza dek değişmişim. İçimdeki değişim elle tutulur gibiydi.

Ve çok korkutucuydu.

Keşkelerin kara deliğine düşmeden önce ellerimi yıkadım, bebeğin son durumunu öğrenmek için aceleyle diğerlerinin yanına gittim ve Murray ile Felix'i Freddie'nin odasının dışında buldum. Onlara doğru yürürken Murray bana sırttı. Ceketini ve kravatını bir yerlerde kaybetmişti, üst düğmesi açıktı ve kolları kıvrılmıştı. Ağzıları hafifçe açık, aval aval bakan bir çift hemşirenin yanlarından geçişini izledim.

"Hey, Mol." Murray bana sıkıca ve normalden çok daha uzunmuş gibi görünen bir süre sarıldı. "Tüm bu kargaşa içinde sana merhaba diyemedim."

Önlüğümün üstünden bir çekiştirme hissettim, döndüğümde Felix'in beni kendisinden uzaklaştırdığını ve Murray'e kaşlarını çatarak yaklaştığını gördüm.

" oluyor?"

Başımı öptü. "Yok bir şey. Murray sadece bir pislik gibi davranıyor, hepsi bu."

Murray yüksek sesle homurdandı. "Hayır. İkinizi birlikte görmek hoşuma gidiyor. İyi görünüyorsunuz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve bir açıklama için Felix ile ona baktım. İkisi de çok uzundu.

"Seni öptüğümü gördü," diye cevap verdi Felix sinsi bir gülümsemeyle, sanki önemli bir şey değilmiş gibi

Anlaştık.

Başım tekrar Murray'e döndü. "Oh, şey, teşekkürler, ama biraz bekleyebilir misin? Cooper'a söyleyene kadar kutlamaya katılır

mısın?" "Merak etmeyin, çenemi kapalı tutacağım."

Murray daha fazla yorum yapmadan hemen konuyu değiştirdim. "Freddie'nin son durumu nedir? Nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum. Anneler ve Kurt içeride," diyerek kapalı kapıyı işaret etti. "Doktor onu muayene etmek için gelip duruyordu, ben de buraya taşındım. Ama ilaçları aldıktan sonra öfkesinin çok az düzeldiğini söyleyebilirim. Coop'un gelmesine ne kadar var?"

Felix saatine baktı. "En az bir saat daha."

"Neden oturup bir kahve içmiyorsunuz? Ben Freddie'yi görmeye gidiyorum, sonra gelip sizi bulacağım. Hemşire odasına giderseniz, sizi benim gönderdiğimi söyleyin ve özel bir bekleme alanı isteyin."

"Tamam, birazdan görüşürüz." Felix yanağıma bir öpücük kondurdu ve Murray yine homurdandı.

Kolunu Felix'in omzuna attı. ", Babs. Gidelim."

"Kimin hakkında konuşup duruyorsun?" Onlar yürürken homurdandığını duydum. Kapalı.

Kapıyı , açtığımda hepsi bana döndü. Freddie yatakta yan yatıyordu, annesi sırtını sıvazlıyordu. Yüzü şiş ve kızarıktı. Belli ki ağlıyordu. Bağlı olduğu monitör köşede ötüyordu ve yatağın yanında, ben buraya son geldiğimden beri uygulanan epidural için bir serum torbası asılıydı.

"Hey, nasıl hissediyorsun?" Yanına gittim ve Diane'e sarılmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum.

Burnunu çekti. "İyiyim, artık hiçbir şey hissetmiyorum"

"Doktor ne dedi? Kaç aylıksın?" "Yedi santimetre."

"Bu iyi, çok iyi gidiyorsun ve çocuklar Coop'un yakında burada olacağını söylediler."

Bunu kaçırmayacaktır."

Pencere kenarına tünemeden önce anneme ve sandalyede anne sütü pompalayan Wolf'a sarıldım. Arkamda Hudson Nehri'nin manzarası uzanıyordu.

Özgürlük Heykeli'nin yanından geçerek New Jersey'e doğru yol alıyordu. Gökyüzü kısa kış günleriyle birlikte kararırken şehrin ışıkları çoktan parıldamaya başlamıştı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Spa nasıldı?"

"Harikaydı, her ne kadar aceleyle ayrılmış olsak da ve şimdi bu bebek bizi yeniden heyecanlandırdı, muhtemelen bir masaj daha yaptırabiliriz." Diane cevap verdi.

Kaskatı kesilmiş omuzlarımı ovuşturdum. "Evet, kesinlikle bir tane alabilirim. Wolf, Floss nerede?"

"Onu evde dadısıyla bıraktım. Burada uyuması konusunda endişelenmek istemedim."

"Evet, bu mantıklı. O nasıl?"

Yüzü yumuşadı, gözleri sadece küçük bebeklerden bahsederken ortaya bir şekilde parladı. "Çok tatlı. Jasper'ın yokluğunu şimdiden fark ve ben onun gibi gülümsemiyorum. Eğer bebek resimlerinden sıkılmak seni rahatsız etmiyorsa, yeni resimlerim var."

"Evet, lütfen." Ayağa kalktım, uzattığı telefonu aldım ve annem yanımda durmak için hareket etti, ben de onları karıştırdım. Onu son gördüğümünden beri çok büyümüşü ve bu sadece bir hafta önceydi.

Stajyerken, ortopediyi bir uzmanlık alanı olarak benimsemeden önce, çalışma saatleri yorucu ve yıpratıcıydı ve en kötü günlerde bunu başarıp başaramayacağımı merak ederdim. Ve böyle hissettiğimde, yeni bebeklere bakmak için her zaman pediatri ünitesine giderdim. Onları huzur içinde uyurken görmek bana her zaman bir sakinlik hissi ve devam etmek için yenilenmiş bir yetenek verirdi. Ziyaret edeli uzun zaman olmuştu ama Florence'ın resimlerine bakmak aynı huzuru uyandırıyor.

"Wolf, o çok güzel. Tıpkı sana benziyor."

"Evet, umarım bu da Freddie'ye çeker." Annem başıyla yatağı işaret etti.

"Çocuklar nerede?" Freddie sordu.

"Onları özel bir bekleme odasına yerleştirdim. Sanırım burada çok fazla östrojen vardı." Güldüm. "Kahve alıyorlar."

Annemin ağzı sulanmaya başladı. "Kahve , hastane kahvesi olmasa da olur. Diane, hadi gidip düzgün bir kahve alalım."

"Harika bir fikir." Diane ayağa kalktı ve Freddie'nin saçlarını okşadı. "Burada iyi olacak mısın?"

Başını salladı. "Evet anne, ben iyiyim. Kızlar burada."

Anneme baktım ve ona en tatlı gülümsememi takındım. "Bizim için de biraz getirebilir misin lütfen?"

"Evet, *chérie*." Kendi ceketini giydi ve Diane'inkini ona uzattı.

"Başka bir şey isterseniz arayın. Uzun sürmez." Diane daha konuşmasını bitirmeden kapıyı arkasından kapattı.

Hepimiz kapıya ve ani çıkışa baktık. "Bir kadeh şarap için yirmi dolar aldılar."

"Bu bahse girerdim ama kaybederim." O gülerken Freddie'ye döndüm. "Sen iyi misin?"

?"

Omuz silkti. "Kardeşin daha iyi olacağım." "Yakında burada olacak."

Wolfie anne sütünü mühürleyip özel taşıyıcısına koyarken Francesco söze girdi. "Felix'in seninle birlikte olması iyi oldu Francesco."

"Biliyorum, aslında şanslıydım." Gülmeye başladı. "Zavallı Felix, suyum geldiğinde altına sıçacak sandım."

Bir kahkaha patlattım. "Evet, hayal edebiliyorum."

Yatağın içinde kıpırdandı, üzerinden çıkan kabloları takılmadan biraz daha doğrulmaya çalıştı. "Ama o çok zeki, tatlı ve sakindi. Ve şaşırtıcı derecede düzenliydi."

"Şimdi aranızdaki her şey yolunda mı?"

Başım dönüp Wolfie'ye baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Biliyorlar mıydı? Drew ve şimdi de Murray dışında kimsenin bildiğini sanmıyordum. Kızlara söylemediğinden emindim çünkü Cooper bilmiyordu ve Freddie Cooper'a söylerdi. Wolfie de Freddie'ye söylerdi. Ve Jasper. O da Coop'a söylerdi. Hayır, bilemezlerdi.

Ayrıca, onlara söylemek istedim. İkinci elden duymalarını istemedim.

Aman Tanrım. Sarmal.

Wolf'un bir anlığına delirdiğimi hemen fark etmemesi için kendimi göz kırpmaya zorladım.

"Felix onu görmezden geldiğine ikna olmuştu."

"Oh." Kalp atışlarım normale döndü, önlük pantolonumdan görünmez bir tiftik parçası alarak kendime biraz zaman kazandırdım. Onlara yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama Felix önce Cooper'la konuşmak istiyordu ve ben de buna saygı duyuyordum. "Evet, ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Çok fazla ilaç kullanıyordu ama biz iyiyiz."

İyiden de iyi.

İçim hala katılaşmamıştı. Nefesini hâlâ boynumda hissedebiliyordum, sıcacık elleri vücudumda dolaşıyor, parmakları içime pompalanıyordu. Dilimin ucunda hâlâ onun tadını alabiliyordum.

Evet, iyiden de iyiydik. İyiden de iyiydik. Ve o benimdi. *Sonunda.*

Sadece o korkunç iki ay işaretini geçmem gerekiyordu.

"Durumun böyle olduğunu biliyordum. Ona hayal söyledim ama çok üzgündü.

Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim." "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Sürekli bu konudan bahsedip duruyordu."

Midem bulandı. Bunu ondan duymak bir şeydi, ama buna tanık olan bir yabancından duymak bambaşkaydı, neredeyse gerçeği pekiştiriyordu. Ve tüm bunları hayal etmediğimi kendime hatırlatmak için buna ihtiyacım vardı.

Kapı patlayarak açıldı ve Cooper içeri uçtu, Freddie'nin yanına ulaşp yüzünü nazikçe kavrayarak onu öperken ayakları yere değmiyordu.

"Ah, bebeğim. Özür dilerim, geç kaldığım için çok özür dilerim. Şimdi buradayım." Yeni dökülen gözyaşlarını silerken sesi kırıldı. "Her şey yolunda."

Kardeşim her zaman kendi grubundaki erkeklerin en somurtkanı olmuştu ve doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ da öyleydi. Ama Freddieyle tanıştığından beri, onun nadiren görülen bir yönünü ortaya çıkarmıştı ve onun için her şeyi yapardı. Ve doğum sırasında burada olmamak onu öldürebilirdi. Dönüş uçağındaki hiç kimseyi kıskanmadım.

Freddie ona sarılmış, o saçlarını okşarken hıçkırarak ağlıyordu.

"Hey, Francesca, bebeğim, şimdi buradayım. Bunu yapabilirsin. Bebeğimizle çok yakında tanışacağız." Ellerini karnına sürterek gülümsedi.

Wolf'a doğru yürüdüm. "Sence burada olduğumuzu fark etmiş midir?"

Freddie'nin ağlamasını engellemeye çalışarak onu tekrar öpmesini izlerken başını salladı. "Ben hayır derdim. Gidip diğerlerini bulalım mı?"

"Evet."

Kapıyı arkamızdan kapattık ve onları kendi hallerine bıraktık. Neredeyse üç kişilik aileleriyle.

Koridorda yürürken Wolfie kolunu omuzlarıma doladı. "Annelerimize gidip birkaç şişe şampanya getirmelerini söylemeliyiz. Ne de olsa teyze olmak üzereyiz. Ve ben daha yeni pompaladım."

"Bu neredeyse bütün gün duyduğum en iyi fikir." Resepsiyondan çocukların bulunduğu odaya doğru yürürken duvardaki saate baktım. "Ameliyatlarım iptal edildi ve nöbetçi değilim, yani işim bitti."

Cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı. "Tamamdır. Beklemenin tadını çıkarabilirim."

Zahmet etmemize gerek yoktu çünkü Murray çoktan bir kasa bira hazırlamıştı ve çocuklar Cooper'la birlikte geri dönmüş olması gereken babalarıyla birlikte bu biralara gömülmüşlerdi. Hepsi etrafta oturuyordu, televizyonda spor kanallarından biri arka planda sessiz olarak oynuyordu.

"İşte benim kızım." Babam ayağa kalktı, kollarını benim için sonuna kadar açtı ve ben de kocaman bir kucaklaşma için onlara doğru yürüdüm.

"Merhaba baba." Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm. "?"

"Büyükbaba olmak üzereyim, değil mi? Yani harikayım!"

Güldüm. Babam Cooper gibi iri ve uzun boyluydu ama Cooper'dan tamamen farklı olarak sürekli gülümserdi. Hala aynı gerginliğe sahip olsalar da, babamda bu daha çok heyecan olarak ortaya çıkıyordu, ben de bunu buradan alıyordum. İkimiz de anne ve babamızın mükemmel bir bileşimiydik.

"Evet, ."

"Freddie nasıl?"

Wolfie'nin babası Jack'e baktım, ona sarılıyordu. "O iyi."

Wolfie kendini kurtardı. "Cooper anda içeride, biz de onları kendi hallerine bıraktık." "Sence ne kadar sürer?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Oldukça ilerlemiş durumda ama yine de bir ya da birkaç saat sürebilir."

Murray sandalyesine uzandı. "Maç saat kaçta başlıyor?" "Yedi."

Felix'in yanına oturdum ve bacağımın kenarında gezinen parmaklarına yaslandım. "En azından kendimizi meşgul edecek bir şeyimiz var o zaman. Çocuklar nasıl görünüyordu?"

"İyiydiler. Coop'un yerine kimi koyacaklarını bilmiyorum ama." Felix birasından uzun bir yudum aldı. "Drew, Anders'le antrenman yaptıklarını söyledi.

Lundberg."

"Geçen yıl Chicago'dan aldıkları yeni çocuk bu mu?"

Başıyla onayladı. "Evet, fena değil."

Kapı açıldığında hepimiz kapıya döndük, annem ve Diane Wolfie'nin istediği şampanya şişelerini sallayarak içeri girdiler. Herkes içkileri açmakla meşgul olurken Felix bana döndü, ta ki içine dolduracak bir şey olmadığını fark edene kadar.

"Benimle dışarı gel." "Şimdi mi?"

"Evet." kalktı. "Molly ve ben gidip birkaç bardak bulacağız."

Koridora doğru yürüdük ve beni köşedeki sandalyelere doğru çekerek tekrar oturmamı sağladı. Yüzümü kavradı, ben tek kelime edemedi hızla bir öpücükle beni içine çekti ve karşılığında uzun zamandır hissetmediğim bir mutlulukla doldurdu beni. Kalbim yeniden şarj olmuştu ve o da bataryaydı.

" oluyor?"

Yaz günündeki yüzme havuzlarını andıran cerulean gözleri eğlenerek kırıştı. "Yok bir şey, ama tatil boyunca birbirimizi ne kadar göreceğimizi bilmiyordum ve sana Noel hediyesi vermek istedim."

Elini cebine attı, küçük kadife bir kutu çıkardı ve dizimin üzerine koydu. Yıllar önce bana verdiği kutunun neredeyse aynısıydı ve kutuyu açtığımda taktığıma benzer bir tılsım buldum, ancak bu sefer küçük bir elmas kemikti.

Nefesim kesildi, yüzüne baktım, o kadar heyecan doluydu ki kalbim pır pır etti. "Lex... bu çok güzel. Teşekkür ederim."

"Bu benim kemiğim. Uyluk kemiğim. Şunu görüyor musun?" Elmasların ortasındaki minicik platin şeridi işaret etti. "Bu yerleştirdiğin metal çubuk. Ve bak..." Ters çevirdi, arkasındaki oymayı seçebiliyordum - *F+M*.

Bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama bana aldığı her hediye bir öncekinden daha iyiydi. Her biri o kadar anlam doluydu ki kalbim yerinden fırlayacakmış gibi kabarıyordu. Hal böyle , boğazım gözyaşlarımla doldu ve onları daha fazla tutamadım.

"Hey, neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Mutlu olduğum için mi? Senin sayende."

Bir gözyaşımı sildi ve beni tekrar hızlıca öptü, çünkü hiç doymamış gibi görünüyordu. "Benim yüzümden ağlamak zorunda değilsin."

"Sadece beni mutlu ediyorsun demek istedim."

Boynumun arkasına uzandı, parmakları tenimde gezinirken tüylerim diken diken oldu. Zincirimdeki tokayı çözdü, kemiği kutudan çıkarırken elinde tuttu ve boynuma tekrar takmadan önce stetoskopun yanındaki zincire kaydırıldı.

"Güzel, seni mutlu etmek istiyorum. Beni mutlu ediyorsun, hep ettin. Farkına varmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Elimi göğsüne koydum, altında hayat ve sevgi dolu kalbinin attığını hissedebiliyordum. "Lex, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Ama benim var, Noel hediyen burada değil."

"Mol, sen benim hediyeysin. Tek ihtiyacım olan sensin. Başka bir şey değil."

Belki de bu yıl gerçekten iyi bir kız olmuştum ve Noel Baba sonunda, ilk kez, istediğim tek şeyi bana vermişti.

Dudaklarını tekrar benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Şimdi, seni tatillerde ne zaman göreceğim? Lütfen bana yılbaşı gecesi izinli olduğunu söyle, çünkü o gece süslü kıyafet partisi var."

Felix ve onun süslü kıyafet partileri. Çoğu zaman bu partilerin tadını bizzat çıkaramazdım, genellikle kostümlere ancak daha sonra grup mesajı aracılığıyla tanık olabilirdim. Normalde süslü kıyafet partileri Cadılar Bayramı'nda düzenlenirdi ve yılın en yoğun ameliyat gecelerinden biri olduğu için asla katılamazdım. Süslü kıyafetler söz konusu olduğunda insanların bu kadar aptal olması şaşırtıcıydı - Leatherface gibi giyinmiş olsanız da olmasanız da elektrikli testere yine de ciddi hasara yol açabilirdi. Ama bu yıl farklı olacaktı.

"Noel'de ama orada olacağım. Gerçi yılbaşında izinliyim." Rahatlamış bir şekilde iç çekmesi beni kahkahalarla güldürdü.

", diğerlerinin yanına dönelim."

Son bir öpücük daha çalarken inlemesi beni daha da yüksek sesle güldürdü.

Beş dakika sonra odaya geri döndük, yolda rastladığımız bir temizlik arabasından plastik bardaklar aşırıştık. Bardakları anneme uzattım, o da doldurdu ve hepimiz oyun öncesi yorumları izlemek için yerimize yerleştik, aklımız başka yerlerde olup bitenlerdeydi. Ancak, her otuz dakikada bir Freddie hakkında bilgi almak için gönderiliyordum.

Üçüncü periyodun ortasında Rangers, Tampa karşısında ikiye bir kapı açıldı ve Cooper hastane önlüğüyle, gözleri kırmızı ve sulu bir şekilde belirdi. Biri televizyonun sesini kapattı ve kimse ses çıkarmaya cesaret edemedi.

Hıçkırıklara boğulmadan önce, "Bir oğlan," diye burnunu çekti. "Benim bir oğlum var."

Ona sarılmak için ayağa kalktım ama babam onu kucaklayıp Coop'un omzunda ağlamasına izin vermeden önce yetişemedim. Bir aşağı bir yukarı zıplayan Wolfie'yi tuttum, onun çığlıklarına katıldım, ancak çok fazla zıplamaktan göğüslerinin ağrıdığını bıraktım. Cooper hıçkırmayı bırakıp yüzünü sildiğinde odada tek bir kuru göz bile kalmamıştı.

"Yakında gelip onları görebilirsin. Temizlik yapıyorlar ve Freddie biraz kestirmeye çalışıyor."

Murray ve Felix onu kucaklarına alıp sırtına vurdular. "Tebrikler dostum. Bir adı var mı?"

Cooper başıyla onayladı. "Evet. Samson, Freddie'nin babasının adı."

Freddie'nin biyolojik ebeveynleri o çok küçükken bir araba kazasında ölmüştü ve en iyi arkadaşları olan Wolfie ve Murray'in ebeveynleri onu evlat edinmiş ve kendi çocukları gibi yetiştirmişlerdi.

"Bu mükemmel." Kendi gözyaşlarımı sildim. "Aman Tanrım, teyze olduğuma inanamıyorum."

Felix beni yanına çekti ve başımdan öptü. "Tebrik ederim."

Şampanya mantarının gürültüyle patlamasıyla sıçradım, Murray dümendeydi. "Bir bebek daha, bu bir Noel mucizesi."

Wolfie gözlerini devirdi. "Kapa çenenin, Murray. Seni aptal."

FELIX

ve telefonumu çıkarırken cebimden düşen kâğıt parçasını aldım, açtım ve belli belirsiz tanıdık bir el yazısıyla karalanmış rakamları seçebildim. Bu pantolon bana verildiğinden beri belli ki çamaşırhaneden geçmişti ama nereden geldiğini bir türlü hatırlayamıyordum.

Ya da kimden.

Beynimi zorladım. Tavşanlar tarafından bana verilen hiçbir numarayı kabul etmedim, bu yüzden o olmadığını biliyordum. Koç'un yazısına benziyordu ama...

Sikeyim.

Ofisinde buluştuğumuz gün eve dönerken arayacağıma söz verdiğim Koç'un bana verdiği numara. Banyoda sıkışıp kaldığım gün. Jupiter ve Drew'un geldiği gün. Beni Molly'yi kaçırmaya ikna ettikleri gün. Sadece birkaç hafta önceydi ama o zamandan bu yana o kadar çok şey değişmişti ki bir ömür boyu sürebilirdi.

Geçen haftadan beri onu pek görmemiştim, sadece ameliyatları arasında hastaneye uğrayarak gizli öpücükler çalmayı başarmıştım. Noel günü kızakla çarpışan iki çocuğun karıştığı acil bir durum için çağırılmıştı ve ona istediğim şekilde dokunmanın yakınından bile geçememiştim ve kesinlikle onu bir daha tatmamıştım. Ama Cooper'la da hâlâ konuşmadığım için aramızdaki boşluk muhtemelen kötü bir şey değildi, çünkü onun yanında olup da ona dokunmamak bir anda bir çocuktan şekerci dükkânının ortasında durup ziyafet çekmemesini istemek gibi bir şey olmuştu.

Denemediğimden değil ama yeni bir ebeveynle zaman geçirmek beklediğimden daha zordu. Oraya gittiğimde bile ya çok yorgundu ya da Freddie bebek sohbetiyle bizi böldü. Oturup ne kadar yorgun olduklarını dinlemekten çok mutlu olsam da sabrım kesinlikle sınanıyordu.

Numaralara tekrar baktım ve anlayabildiğimi düşündüğüm kadarını yazdım, umarım doğru anlamışımdır, çünkü Koç'tan numaraları tekrar istemeyi gerçekten istemiyordum.

Üçüncü zilden sonra telefonu açtı.

"Evet?"

Sonra aslında onun adını ya da numarası dışında hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim ve Koç beni en iyi şekilde davranmam için uyardı.

"Um, merhaba. Merhaba. Benim adım Felix Cleverly. Bu numara Koç Campbell tarafından bana verildi ve aramam söylendi."

Sessizce kıkırdadı. "Emirleri hep mi yerine getirirsin?"

Tamam, beklediğim yanıt bu değildi ama en azından rakamları doğru anlamış gibiydim.

"Evet, Koç'tan geldiklerinde yapıyorum."

"Bunu iyi oldu. Peki, Felix Cleverly, sana nasıl yardımcı olabilirim?" "PT seansları için gelip seni görmemi istiyor."

Tekrar kıkırdadı. "Artık öyle mi? Sanırım bunun senin geçirdiğin kazayla bir ilgisi yok, daha çok ona sürekli gelip kulüpte çalışmak istemediğimi söylememle ilgili?"

Kimdi bu piliç? Koç'un bana söylediği tek şey çok iyi bir fizyoterapist olduğuydu, ama belli ki kim olduğumu biliyordu ve açıkça ortasında olmak istemediğim bir şeyin ortasıydım. Ama bacağımın mümkün olduğunca çabuk iyileşmesini istiyordum ve onunla çalışmam emredilmişti.

"Bilmiyorum ama bana söyleneni yapıyorum çünkü kulübün genel kuralı Koç'u kızdırmamaktır. Seninle terapi yapmamı istiyor, yani yapabilir misin, yapamaz mısın? Çünkü bana uyum sağlayabilmen için sana ihtiyacım var."

Tekrar güldü. "Evet, yapabilirim."

Rahatladığım hissediliyordu. "Tamam, güzel. Teşekkürler."

"Bir şey değil." Kâğıtların hışırtısını duyabiliyordum. "Kazadan bu yana ne kadar zaman geçti? Altı hafta mı?"

"Yedi."

"Ve ikinci bir ameliyatın , değil mi? ACL'n için?"

İnsanların ben onlara söylemeden hakkımda bir şeyler bilmesi beni hep korkutmuştur. Ve eğer Koç bana onun numarasını vermemiş olsaydı, onu ürkütücü takipçi kutusuna tıkarırdım ve yıllar içinde bunlardan birkaç tane daha olmuştu. Ama bu konuşma zaten beklediğim gibi gitmiyordu ve bu hoşuma gitmişti. Kıcımlı öpmeye çalışmaması hoşuma gitti.

"Evet. Birkaç gün içinde."

"Tamam, güzel, hemen sonra başlayalım o zaman." Bir kâğıt hışırtısı daha duydum. "Dokuz Ocak sabahı saat 10'da size uygun olabilirim. Genellikle ev ziyaretleri yapıyorum, bu yüzden adresinizi bu numaraya mesaj atabilir misiniz?"

"Elbette." Hoşça kal demeden telefonu kapatacakmış gibi bir izlenim edindim ve bunu yapmadan önce atladım. "Bekle, adın ne? Bende yok."

Tekrar güldü. "Sana söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ben Nora."

"Tamam, teşekkürler Nora. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Haklıydım; başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Tekrar çaldığında hâlâ telefonuma bakıyor, daha tuhaf bir konuşma yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordum. Açtım, neredeyse o olmasını bekliyordum ama değildi.

"Hey, ahbap, neredesin? Hâlâ kulüpte misin?" Huck'ın sesi hoparlörden gürledi.

"Hayır, eve yeni geldim. PT'den sonra ayrıldım. Neden?"

"Bu gece ne giydiğini görmek istedim."

Ben durduramadan yüksek sesli bir homurtu çıktı. "Hiç şansın yok. Kuralı biliyorsun. Drew ve ben kostümlerimizi kimseyle tartışmayız. Büyük açıklamayı herkes yaptığında yapacaksın."

Neredeyse gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum. Ama bu hep böyle olmuştu. Jas ve Coop bile biz içine girene kadar onları hiç görmemişti ve bu yıl da farklı olmayacaktı. Yine de hepimiz resmi partiye gelmeden önce küçük bir grup için bir ön gösterim olacaktı. Samson beklenenden erken geldiği için Freddie ve Cooper gelmiyordu, bu yüzden parti öncesi onların evinde bir parti düzenliyorduk. İki gün sonra dizimden ameliyat olacağım için benim de alkol almam yasaktı ama Molly de bu geceye katılacağı için umurumda değildi, bu da onunla gizlice dolaşıyormuşuz ve arkadaşlarımıza yalan söylüyormuşuz gibi hissetmeden uzun bir süre geçirebileceğim anlamına geliyordu.

"Bir gün, dostum. Bir gün onu alacağım." "Nefesini tutma."

Kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım. Partide görüşürüz, tamam mı?"

"Evet, sanırım dokuz gibi orada oluruz."

"Harika."

Telefonu kapattım ve saate baktım. Drew birlikte hazırlanma ritüelimiz için gelmeden önce duşa girmek için yirmi dakikam vardı ve dizim kesilmeden ve birkaç ay daha topallamak zorunda kalmadan önce koltuk değneği ve ağrısız bir günün avantajını kullanarak üst kata çıktım. Çünkü gerçekten çok sıkıcıydı.

"Clevs! Burada mısın?"

Duştan çıkıp üzerime bir havlu sararken Drew'un sesi daha da yükseldi.

"Evet."

Banyoya girdi ve hâlâ sıırıslıklam olduğumu umursamadan bana sarıldı. Onu Noel öncesinden beri görmemiştim çünkü oyunlarını bitirdikten sonra Emerson'ın ailesiyle birlikte batı kıyısında kalmış ve ancak dün geri dönmüştü.

Bana baktı ve profesyonel bir bakış attı. "İyi görünüyorsun. Üzerinde . Nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil aslında. Biraz ağrıyor ama her geçen gün daha iyi oluyor." "Güzel."

"Molly yine ameliyata mı giriyor?"

Diş fırçama biraz diş macunu sıkarken başımı salladım. "Hayır, bu o sık, Reyes."

"Nasıl olur? Ve neden onu sevmiyoruz?"

Omuz silktim. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece yapma."

Beni . "Tamam."

Pek çok nedenden dolayı en iyi arkadaştık. Bunlardan biri, birbirimize hiçbir şeyi mantıklı bir şekilde açıklamamız gerekmemesiydi ve bu sorun değildi, çünkü biz

ne olursa olsun birbirimizin arkasını kollardık. Hunter Reyes'ten hoşlanmamak için hiçbir nedenim yoktu, çok iyi bir cerrahtı ama Molly'nin adını söyleyişinde ya da ona bakışında yüzüne yumruk atma isteği uyandıran bir şey vardı.

Lavaboya yaslandı. "Mol ile ilgili son durum nedir?" "Bu sabah seninle konuştuğumdan beri bir şey yok."

Aramızda her zaman olduğu gibi, bir kıta ile ayrılmadığımız zamanlarda bile günde birkaç kez konuşurduk ve Molly ile ilgili her şeyden onu haberdar ederdim.

"Coop'la henüz konuşmadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, denemediğimden değil ama ona söylediğimde Samson'ı tutmasını istemiyorum."

Alay etti. "Fena fikir değil, en azından o bebeği yatırırken sen de kaçmaya başlarsın."

"Dostum, bacağımla beni dümdüz etmeden önce ön kapıya bile varamazdım."

"O kadar da kötü olmayabilir."

"Kesinlikle o kadar kötü olacak. Ve bunu bir an önce yapmalıyım çünkü daha fazla dayanamayacağım."

Döndü ve aynanın yansımasından bana baktı. "O kadar iyi mi?"

Ona geçen hafta ofisinde olanlardan bahsetmemiştim ve bahsetmeyi de planlamıyordum ama o bunu gözlerimden anlayabiliyordu. O bakışı biliyordu çünkü Emerson'ı tekrar bulduğunda da aynı bakışı atmıştı.

Diş macununu tükürdüm ve ağzımı çalkaladım. "Böyle olabileceğini bile bilmiyordum."

"Evet, o kişiyi bulduğunuzda başka hiçbir şeye benzemiyor. Emerson hayatımı değiştirdi."

"Biliyorum. Senin adına mutluyum, dostum. Gerçekten çok mutluyum." Ona sırttım. "Keşke bu kadar aptal olmasaydım da Molly'yle aramızdaki şeyi anlamam bu kadar uzun sürmeseydi."

"Hayır, kızların dediği gibi. Her şey zamanlama ve evrenle ilgili."

Gülmeye başladım. "Bize ne oldu böyle?"

"Hiçbir fikrim yok." Sakalını kaşıdı. "Pekâlâ, hazırlanıyor muyuz, hazırlanmıyor muyuz?"

Ona bir tıraş bıçağı uzattım. "Evet. Malzemeyi yanında mı?"

Elinde bir çanta vardı. "Getirdim."

"Güzel, hadi işe koyulalım."

İki saat sonra Ralph, Coop ve Freddie'nin evinin önünde durdu ve ben de Drew inerken onu takip ettim.

"Teşekkürler Ralphie. Eğer gidip onları alabilirsen kızlar Drew ve Emerson'da hazır."

Başını salladı. "Sorun değil. Şimdi oraya gidiyorum."

Drew yanaklarını ovuşturarak diş etlerine sabitlediği pedleri itti. "Bunlar çok garip hissettiriyor. Brando bunları içeride tutmayı nasıl başardı bilmiyorum. Yumruk yemiş gibi hissediyorum."

Yeni tıraş ettiğim bıyıklarımı düzelttim ve papyonumu düzelttim. "Sesimiz de öyle geliyor. Ama çok havalı görünüyoruz."

Kostüm seçimimiz iki katlıydı.

Birincisi ve en önemlisi, komedi değeri. İkincisi, smokin içinde ne kadar iyi görüldüğümüzü biliyorduk ve ikimizin de etkilemesi gereken bir kız vardı.

"Molly ne gibi giyiniyor?"

"Bana söylemedi. Peki ya Emerson?"

Onu tanımıyor olsaydım, attığı kahkahayla pis bir ihtiyar olduğunu söyledim. "Jessica Rabbit olarak geliyor."

"Dostum, başın büyük belada. Gece yarısına kadar asla dayanamayacaksın."

"Bir de bana sor! Umurumda bile değil."

Biz eve girerken Murray koridora çıktı, Thor'a çok esrarengiz bir benzerliği vardı, ama altına bir tür kas dolgusu giymiş olmalıydı çünkü normal bir günde bu kadar iri olmasının imkânı yoktu. Önümüzde durdu, bizi bir kez daha süzdü, muhteşemliğimize bakarken gözleri sadece kötü gizlenmiş kıskançlık diyebileceğim bir şeyle daraldı.

"Neden ikiniz de diş ağrısı çeken James Bond gibi giyindiniz?"

"Ne var? Biz öyle değiliz. Godfather'daki Marlon Brando'yuz. Çünkü biz vaftiz babalarıyız." Drew alay etti.

Kaşları havaya kalktı. "Ah, dostum. Çok uzaktasın."

Drew'a homurdandım. "Tanrı aşkına, bütün gece bunu açıklamak zorunda mı kalacağız?" "Hayır, Murray sadece sik kafalının teki." Yüzüne bir tokat attı. "Sen değil misin?"

Drew'un elini geri çekti. "Her neyse. Her neyse, kızlar nerede?" "Yoldalar. Ralpie az önce onları almaya gitti."

Onunla birlikte gittiği yöne, mutfağa doğru yürüdük ve orada herkesi - Freddie, Wolf, Jas ve Coop'un yanı sıra Jasper'ın kardeşi Tate'i - zaten birkaç içki içmiş bulduk. Hepsi ne giydiğimizi anlamaya çalışırken bize bakmaya başladılar. Onlara karşı dürüst olmak gerekirse, genellikle daha belirgin bir şeyler giyiyorduk. Dev balkabakları gibi giyindiğimiz yıl gibi.

"Evet, Brando." Tate ikimizi de kucaklayarak selamladı. "Bu çok komik."

"Teşekkür ederim." Murray'e attığım bakış kendini beğenmişliğin yeni bir seviyesiydi, sonra yeniden odaklandım ve Tate'in üzerinde ne olduğuna iyice baktım. Üzerinde bir Rangers tişörtü, pedleri ve kaskının yanı sıra boynuna asılı bir çift paten vardı. "Sen de kimsin?"

"Jas."

Drew gözlerinden yaşlar akana kadar kahkahalarla kükredi ve mutfağın diğer ucunda gözlerini deviren Jasper dışında neredeyse herkesi kızdırdı.

"Evet, çünkü bu gece bir kızı tavlamaşının tek yolu

Ben.

"Wolfie kaburgalarına dirsek atınca iki oldu ve bir inilti çıkardı, ardından onu öpmek için kendine çekti ve kâhkâhalarla ciyaklamasına neden oldu. "Hadi ama Cub, kendisi gibi davranarak bir kızı elde edemeyeceğini biliyorsun."

Tate de ona ters ters bakarak karşılık verdi.

"Samson nerede?" Drew Freddie'nin yanağını öperken sordu.

"Yatakta. Az önce aşağı indi."

"Peki ebeveynler nerede? Zihinsel olarak yine meme ucu sohbetine hazırlanıyordum."

Jasper onun kafasına bir tokat attı. "Onları akşam yemeği için dışarı gönderdik." Bana bir bira uzatan Cooper'ın yanına gittim.

"Hayır, bu gece denizdeyim. Yarından sonraki gün ameliyatım var."

Buzdolabını açtı ve bana bir şişe su uzattı. "Oh evet, nasıl hissediyorsun?"

"Tamam, koltuk değnekleri olmadan yürümeye yeni yeni alışıyorum, bu yüzden onların geri gelmesini istemiyorum. Ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

Köpük dolguları ağzımdan çıkardım, zaten konuşmakta zorlanıyordum ve onlar ağzımdayken içki içmek imkânsız olacaktı.

"Şimdi oldukça iyi görünüyorsun, çabuk iyileşmişsin. Mol yine mi yapıyor?"

Başımı salladım, gözleriyle tam olarak buluşamadım. "Hayır. Doktor Reyes yapıyor."

Bu konuyu konuşmuştuk, daha doğrusu onun beni ameliyat etmesinin etik olmadığına karar vermişti. Ve ilk ameliyatımdan sonra benimle konuşmadığı hafta boyunca bakımımı zaten ona devrettiği için, bu konuda mutlu olmasam da ona bağlı kalmak mantıklıydı.

Coop dudakları kıvrılırken başını salladı. "İyi iş çıkardı. Açıkçası senin nasıl yapacağından emin değildim. Çok kötü bir vuruştı."

"Bir de bana sor. Gerçi pek bir şey hatırlamıyorum, sadece tekrarlarda gördüklerim."

Elindeki birayı tezgâhın üzerine bıraktı. "Söylemeliyim ki, bununla başa çıkma şeklini gerçekten takdir ettim. Ben olsaydım, bu kadar soğukkanlı olacağımı sanmıyorum."

Kaşımı kaldırdım. "Kardeşim, sen hiç üşümüyorsun ve dürüst olmak gerekirse, ben de üşüdüğümden emin değilim."

"Evet, alışmaya çalıştığın ilk birkaç hafta dışında, yürüyememe konusunda gerçekten rahat görünüyordun. Buna hayran kaldım."

Gözlerimdeki suçluluk duygusunu görmemesi için yere baktım. Çünkü aslında kastettiği benim yürüyememem değildi; Molly'nin benden her ne pahasına olursa olsun uzak durmasına ve onu her fırsatta öpmeme duyduğum öfkeydi.

"Ayrıca, geçen hafta Freddie ve benim için yaptığınız her şey için size doğru dürüst teşekkür etme fırsatım olmadı. Eğer sen olmasaydın ne olurdu bilmiyorum."

Burada." Omzumu sıktı. "Seni seviyorum dostum."

Ayağımı cilalı betona sürttüm. "Önemli bir şey değildi."

Beni kocaman bir ayı gibi kucakladı. "Hayır, hiçbir şey değildi. Cidden, sana borçluyum."

Suçluluk duygusu yine içimi kemirmeye başladı. Sözlerini takdir etsem de, beni dövmek üzereyken bunları ona hatırlatmanın pek bir işe yarayacağını sanmıyordum.

"Ben de seni seviyorum. Burada olduğum için mutluyum." Tutuşundan kurtulmadan önce ona tekrar sarıldım. "Hey dostum, aslında seninle bir konuda konuşmam gerekiyor."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Evet, iyi misin?"

"İyiym. İyiym. Sadece konuşmamız gerek."

"Tamam, ne oldu?" Başını mutfakla koridoru ayıran uzun kemere çevirmeden önce bir saniye bekledi, Emerson ve Molly içeri giriyordu. "Bu düşünceni unutma."

Önce Molly'ye, sonra Emerson'a sarılırken Molly'nin saçları sıkı yaylar gibi yüzünün etrafında sallanıyordu. İkisi de Cooper'ın söylediği bir şeye gülmeye başladılar, Cooper'ın omzuna yumruk atmasına neden olan bir şeydi bu ve ben gözlerimi Molly'den ayıramıyordum... pembe, pırıltılı dudaklarından ve onları parlatan her neyse, beni tekrar boğazının arkasına götürürken sikimin her tarafına bulaşmasını, beni işaretlemesini, kendisinin olduğunu iddia etmesini istiyordum. Cooper'ın omzunun üzerinden bakarken gözüme takıldı, bana bir göz kırptı ve smokin pantolonunun sınırları içinde giderek daralan kasıklarına doğru vurdu.

Wolf ve Freddie de onlara katıldı ve ben de onların sohbetini izledim, tam Molly'nin ceketini silktiği noktada suyum yudumladım ve o sırada aldığım keskin hava nefes borularımı elementlere - ve aşağı inmemesi gereken diğer her şeye - açtı. Su ciğerlerime çarptıkça yanıyor, vücudum şiddetli öksürüklerle onu reddetmeye çalışıyordu.

Drew bana sert bir tokat attı. "Dostum!

Kendine gel." "Deniyorum amına koyayım."

Hırıldadım.

Neyse ki başka kimse zorlukla ayakta durduğumu, önümde duran şeye tamamen hazırlıksız olduğumu fark etmemiş gibiydi. Gözlerimi uzun süre başka tarafa çeviremiyordum.

Elbisesi sıvı altın gibiydi, gözlerinin rengindeydi, mükemmel vücudunun üzerinde dalgalanıyor, ağzımı sulandıracak şekilde kıvrımlarını yalıyordu. Cooperla konuşmasına devam ederken gözümü kırpmadım, Cooper elbisesinin o kadar şeffaf olduğunu fark etmemiş gibiydi ki meme uçlarının dış hatları bile görünüyordu. Ayrıca giydiği devasa topuklu ayakkabılar da yardımcı olmuyordu, bacaklarını on fit uzunluğunda gösteriyordu ve elbisesi o kadar kısaydı ki attığı her adımda amı ortaya çıkıyordu.

Gözlerimi kapattım, aletimin sönmesini istedim.

Sonra arkasını döndü ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Kürek kemiklerinin üzerinden geçen en küçük kayışlarla bir arada tutulan elbise, arkadan o kadar aşağıdaydı ki neredeyse çatlaklarını görebiliyordum. Ve yanında durup aşağıya bakan birinin bunu kesinlikle görebileceğini biliyordum. Ayrıca daha sonra onu testosteronla beslenen yüzlerce çaylağın olduğu bir odada serbest bırakmamın hiçbir yolu olmadığını da biliyordum.

Kalbim sert bir şekilde çarpmaya başladı, başka birinin benim tamamen kendime ait olmasını istediğim bir şeye gözlerini dikebileceğini bilmekten kaynaklanan su katılmamış bir kıskançlık öfkesiyle güçlendi. Ona dokunmadan geceyi nasıl geçirecektim? Buraya geleli beş dakika bile olmamıştı ama ben şimdiden onu duvara fırlatmak ve sergilenen her milimetre tenin ırzına geçmek için yanıp tutuşuyordum.

Drew'a döndüm. "Coop neden bir şey söylemiyor?" Tate'le konuşurken gözlerini kaçırdı. "Ne hakkında?" Kızlara doğru başımı salladım.

"Ne giydiği hakkında." Tısladım. "Ya da ."

Omuz silkti, belli ki durumum umurunda bile değildi. "Güzel görünüyor." "Güzel mi? Kör müsün sen? O çok ateşli bir afet! Ama bu Yani her bir parçasının herkesin görmesi için sergilenmesi gerekiyor. Süslü bir elbise bile giymiyor." Öfkeyle homurdandım.

Drew bir kahkaha attı. "Dostum, sakın ol. O kadar da kötü değil. Etrafına bir bak, başka kimse bu konuda heyecanlanmıyor. Cidden, o kadar da kötü değil."

"Katılmıyorum." Gözlerim onu hiç bırakmadı ve mutfaktan çıkarken olabildiğince hızlı bir şekilde onu takip etme fırsatını yakaladım, onu bileğinden yakaladım ve merdivenlerin altındaki bir oyuğa çektim.

Gülümsemesi bana gökyüzünde kayan bir yıldız gibi çarptı - ya da vücudunun herhangi bir kıyafetle ne kadar az örtülü olduğu ile bu kadar meşgul olmasaydım çarpardı.

"Merhaba. Şu yakışıklılığa bak. Ve tıraş olmuşsun." Papyonumun kenarlarını parmakladı, öpmek için yaklaştı ama ben almadım... Çünkü bir taneyle yetinmeyecektim.

İçimde kabaran çaresiz dürtüleri kontrol etmek için mücadele ederken dişlerim birbirine çarptı. Ona tekrar baktım, gözlerim boynundaki zincirde parıldayan takılarımaya ulaşana kadar vücudunun uzunluğu boyunca yavaşça ilerledi. Herkesin görmesi için orada asılı duran kalbim de sergileniyor olabilirdi. Aletim zonkluyordu. Evet, kızgınlığımda kesinlikle haklıyım.

"Molly, ne giyiyorsun lan sen?" Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ne giyiyorsun lan sen? Bunun süslü bir kıyafet partisi olması gerekiyordu."

Kocaman sırtı. "Biliyorum, bir gardırop dolusu kıyafeti olan ve asla dışarı çıkamayan bir ortopedi cerrahı gibi giyindim."

"Sana söylüyorum, bu kıyafetle hiçbir yere gidemezsin. Git ve üstünü değiştir."

Yüzümdeki öfke ifadesini aldı ve yarattığı etkinin tam olarak farkında olan sinsî küçük bir fingirdeşenin bakışına dönüşene kadar kendi bakışıyla yansıttı.

"Peki ya... hayır."

Hiçbir yerine dokunmuyordum ama hâlâ o kadar yakındım ki teninin kokusu genzimi yakıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimi kapatmak da işe yaramadı, çünkü onun görüntüsü en vahşi yıldırım çarpması gibi retinama kazınmıştı.

Göğsü yükseliyor ve benimkine sürtünüyordu, tişörtümün üzerinden bastıran meme uçlarının hissini engellemeye çalıştım ama parmaklarımın onun yumuşak, kremî kalçasına sürtünmesini engelleyemedim. "Aman Tanrım, üzerinde iç çamaşırı var mı? Külot giysen iyi olur."

Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırırken sesi alçaldı. "İster misin?" Dişlerimin kırılması için çenemin ne kadar sıkılması gerekiyordu?

"Molly, bu hiç komik değil."

Parmakları gömleğimin düğmelerinin kenarlarında yavaşça gezinmeye başladığında olduğum yerde donakaldım, ta ki kalın siyah kirpiklerinin arasından bana bakana, altın rengi gözleri ateş ve muziplikle parlayana kadar. "Komik olmaya çalışmıyorum."

Benimki daraldı. "Sarhoş musun?"

"Hayır."

Elini göğsüme bastırarak daha fazla ilerlemesini engelledim. "Molly, yaptıklarından ben sorumlu olmayacağım."

Dudaklarını yaladı ve ben o dilin nereye gitmesini istediğimi düşünmemek için kendimi zor tuttum. "Ya olmanı istemiyorsam?"

Birdenbire buna karşı neden savaştığımı unuttum. Benim için yaratıldığı çok açık olan bu mükemmel kadına karşı savaşıyordum ve bunu daha önce fark edemeyecek kadar aptaldım, çünkü eğer fark etseydim, şu anda onunla bu tartışmayı yapıyor olmazdım. Onun lezzetli vücudunu yırtıp atmak ve kendimi içine gömmek istememe neden olmayan bir şey giymesi için ona yalvarmıyor olurdum. Gerçi bir çuval da giyse aynı etkiyi yaratırdı. Bunu neden tekrar yapıyordum ki?

Oh.

"Molly, lütfen. Cooper'a söylemediğimi biliyorsun, önce ona söylemek istedim. Lütfen git ve üstünü değiştir. Sana yalvarıyorum." İsteseydi dizlerimin üzerine çökerdim ama bir kez daha düşündüm de, bu her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getirirdi. "Bu gece böyle görünmene dayanamıyorum."

"Neye benziyorum Lex?" Neredeyse mırıldanıyordu, bana yaptığı işkencenin tamamen farkındaydı.

"Bir tanrıça gibi."

"Teşekkür ederim ama ben değişmiyorum. Eğer bununla başa çıkamayacaksan, burada kalabilir ve ne yapmak istediğine karar verene kadar bekleyebilirsin." Parmağıyla arkasını işaret etti, bunu yaparken ağzı çarpılıyordu. "Ben de diğer herkesle birlikte elbisemin içinde eğleniyor olacağım."

Parmak uçlarına kalktı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra döndü ve uzaklaştı, kalçalarını salladı, böylece elbisesi dalgalandı ve yemin ederim ki köşeyi dönüp görüş alanımdan çıkarken kış yanığının bir parıltısını yakaladım. İki büküm oldum, göğsümde hissettiğim bıçak gibi ağırlarla inledim. Belki de gerçekten kalp krizi geçiriyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdığımda Freddie'nin merdivenlerin ortasından bana baktığını gördüm ve ayağa kalktım. "Bir şeyim yok. Ben iyiyim."

"Emin misin? Çünkü bir tür sinir krizi geçiriyor gibisin." Başımı salladım.

"Hayır, iyiyim, sadece Cooper'la konuşmam gerekiyor."

Bana bakarken kısıldı. "Peki, yaptığında, dinleyecektir."

O iyi olacak."

Ne demek istediğini sormama fırsat kalmadan merdivenlerden yukarı koştu.

Mutfağa geri döndüm ve düşük bütçeli bir Comic Con gibi görünen adanın etrafında duran çocukların yanına gittim. Dikkatimi dağıtmak istemediğimden, herkesin benim lanet bir ucube gibi davrandığını fark etmesini istemediğimden dümdüz önüme baktım ama sırtım ona dönükken bile gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Jas, Tate ile gelecek yıl Dünya Serisini kimin kazanacağı konusunda tartışmaya başlarken onu dinlemeye çalıştım. Coop ve Drew mevcut çizgileri ve Anders Lundberg'in ne kadar iyi olduğunu tartışmaya başladığında dinlemeye çalıştım. Ve Murray şu anda yatırım yapılacak en iyi varlıklar hakkında konuşmaya başladığında gerçekten dinlemeye çalıştım.

Eve gitmeliyim. Daha iyi bir adam olsaydım, eve giderdim. Arkadaşlarıyla eğlenmesine izin verirdim. *Eğer* daha iyi bir adam olsaydım. Ama değildim. Hayatımızın yıllarını boşa harcamıştım ve ona yeni merçeğimden bakabildiğim her saniyeyi kaybettiğim zamanı telafi etmek, kaçırdıklarımı telafi etmek için harcamak istiyordum. Neyi kaçırdığımı görmek için.

Ve tüm bunları bu gece, ona dokunmadan yapmak? Deliliğe tek gidişlik bir bilet de alabilirim.

Murray ellerini yüksek sesle çırdı. "Pekâlâ, yola çıkıyor muyuz? Şehre varmamız biraz zaman alacak."

"Evet, hadi gidelim." Tate bardağını yere bıraktı. "önce işemem lazım."

"Ben de." Drew onu takip ederek dışarı çıktı ama Emerson'ın yanında durup ona bir öpücük vermeden ve kulağına bir şeyler fısıldamadan önce değil. Döndü, kollarını ona sararken yüzü o kadar çok sevgi ve kahkahayla aydınlandı ki daha önce hiç yaşamadığım bir kıskançlıkla dolmuştum.

Gözlerim Molly'ye kaydı, Wolf'la derin bir sohbete dalmıştı, Wolf'un ona anlattığı şeyle hareketlenirken bukletleri savruluyor, kontrolsüzce kıkırdarken yüzü buruşuyordu. O kadar güzeldi ki, kalbimi özlemle sızlatıyordu.

Onu istedim.

Hiç kimseyle hiçbir şey istememiştim ama onunla her şeyi istiyordum.

Murray ellerini tekrar çırpı. "Çete, hadi devam edelim!"

Herkes mutfaktan çıkıp giriş holüne doğru ilerlemeye başladı, Molly giderken bana ters bir bakış atıp sinsice gülümsedi. Ama ben olduğum yerde kaldım.

"Sonra görüşürüz, dostum." Jasper Coop'un omzuna bir tokat atarak onu kocaman bir kucaklamanın içine aldı. "Mutlu Yıllar."

"Mutlu yıllar, dostum. Ne yıldız ama. Ne yıldız ama."

"Evet, ne lanet bir yıl."

Birlikte dışarı çıktılar ve Cooper'ın herkesle vedalaştığını duyabiliyordum.

Yılbaşı gecesi. Yarın yeni bir yıl olacaktı. Yeni bir başlangıç. Molly bana ne yapmak istediğine karar vermemi söylemişti ve ben de vermiştim.

Drew mutfak girişinde durmuş bana bakıyordu. "Clevs, hadi. Arabalar dışarıda."

Başımı salladım. "Sen git, ben sana yetişirim. Ben biraz daha burada kalacağım."

Kaşları havaya kalktı, çünkü neden kaldığımı çok iyi biliyordu. Cooper ve ben konuşacaktık. Yapmam gereken şey buydu. Molly bunu hak ediyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Şimdi mi? Emin misin?"

Sessizce başımı salladım, göğsümde hızla dolaşan ve her bir organımı titreten sinirleri görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Tamam. Birazdan görüşürüz."

Freddie elinde uyuyan Samson'la mutfaka geri döndü ve masaya oturdu. Ailesinin kim olduğunu bilmeseydim, bir çift sumo güreşçisi tarafından yapıldığına yemin edebilirdim, çünkü bu çocuk kocaman bir şeydi. Çok tatlı bir cüsse ama yine de cüsseli. Freddie onu taşıyarak bile egzersiz yapıyordu. Onu her gördüğümde uyuyordu, bu yüzden doğru düzgün bakamadım ama kafasındaki gür siyah saçlar bana Molly'yi hatırlattı.

"Diğerleri gidiyor."

"Biliyorum. Onları sonra yakalarım." Gözlerini kırıştırdı.

"Tamam."

Coop içeri girdiği sırada Samson'ı beslemeye başladı. Onu başından öptü, onları öyle bir hürmetle izliyordu ki kendimi onların anına davetsiz misafir gibi hissettim ve gözümü başka çevirip oynayacak bir biberon kapağı bularak yapmak üzere olduğum şeyden uzaklaştırdım.

"Clevs? İçecek bir şey ister misin?" Cooper buzdolabını açtı, bir bira çıkardı, kapağını çevirdi ve yudumladı.

"Suyumla iyiyim, teşekkürler."

Cooper Freddie'nin yanına oturdu, ikisi de bana bakıyordu. Samson'ın içerken çıkardığı burnunu çekme sesi dışında mutfak çok ama çok sessizleşmişti.

"Peki bize neden burada kaldığını söylemek ister misin, yoksa tahmin mi etmemiz gerekiyor?"

"Evet, tamam." Ellerimi saçlarımda gezdirdim, saçlarımı mafya usulü geriye doğru taradığımı unutmuştum, şimdi kafama yapışmış olan bir sürü jöleyle. Onları bir bezle sildikten sonra masaya oturdum. "Tamam."

Beklenti gözlerle baktım, ancak Freddie'ninkiler şimdiden ne söyleyeceğimi bildiği hissini veren bir eğlenceyle parlıyordu.

"Molly hakkında. Seninle Molly hakkında konuşmak istedim."

Cooper birasını eline aldı, uzun bir yudum aldıktan sonra tekrar koydu. "Ne olmuş ona?"

Terli avuçlarımı pantolonumun ön tarafına sürttüm. "Şey, kazamdan beri... Hayır, kazamdan önce... Hayır, bak, Molly ve ben her zaman arkadaştık. Bunu biliyorsun..." Ne çalıştığımı merak ederek gözlerini kocaman açmış olan Cooper'a baktım. "Evet, tabii ki bunu biliyorsun. Her neyse, söylemeye çalıştığım şey, arkadaşlığımızın son zamanlarda daha romantik bir arkadaşlığa dönüştüğü."

Bir nefes verdim. Bu daha kötü olabilirdi. Sanırım. Freddie sırttığını gizleme zahmetine bile girmezken, Coop sadece şaşkın görünüyordu.

"Sen ve Molly mi?"

"Evet."

Göz kırpmasını beklerken dudakları büzüldü. "Molly, kız kardeşim mi?"

Başımı salladım.

"Çıkıyor musunuz?"

"Hayır, tam olarak değil."

Masaya doğru eğildi ve ondan daha büyük olmama rağmen yine de tehditkârdı. "O zaman ne yapıyorsun?"

Alışkanlıkla sakalımı kaşımak için hamle yaptım ama yeni oluşan bıyığımı okşamaya başlamadan önce kendimi durdurdum, sırf bunu tuhaf ve uğursuz bir şey sanmasın diye. "Hiçbir şey yapmıyoruz. Önce seninle konuşmak istedim."

"Molly ile çıkmak için benden izin mi istiyorsun?"

Bekle, öyle miydin?

"Hayır, değilim." Canavarı kızdırmak istemediğim için başımı yavaşça salladım. "Çünkü bunu zaten yapacağım. Ama bir şey olmadan önce, sanırım senin onayını almak istedim. Bunu bilmeni ve sorun etmemeni istedim. Gizlice dolaşmak istemedim."

"Doğru." Birasını bitirdi, sonra bir tane daha almak için ayağa kalktı ve tekrar oturdu. "Peki ona ne olacağını düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, onunla birkaç hafta çıkıp sıkılacak mısın? Yoksa onunla evlenecek misin?"

Sıkılmak mı yoksa onunla evlenmek mi? Seçeneklerim bunlar mıydı? Buna daha iyi hazırlanmalıydım.

Ben düşünürken bana ters ters baktı.

"Bilmiyorum. Eğer sorduğun buysa, bu sıradan bir şey değil. Molly'yi seviyorum, bunu biliyorsun, hepimiz onu seviyoruz. Daha önce hiç aşık *olmamıştım* ama ona aşık olduğumdan eminim, yani evet sanırım. Evet, sanırım onunla evleneceğim. Bir gün."

Ben gevezelik ediyordum ve o hâlâ bana bakıyordu. Bu düşündüğümünden çok daha stresliydi. Pratik yapmalıyım.

"Bak Coop, bana yumruk istiyorsan anlarım. Bir yumruk atabilirsin."

Gözlerini devirmeden önce bence çok uzun bir süre sessizce orada oturdu. "Sana yumruk atmayacağım."

"Sen değil misin?"

"Hayır, on iki yaşında değiliz."

İçimdeki kaslar hafifçe gevşedi ve tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Oh. Güzel."

Sonra bacağım titremeye başladı. Kendimi o kadar çok zorlamıştım ki yumruk yememenin verdiği anti-klimaks bende kullanılmamış bir adrenalin bırakmıştı.

"Tanrı aşkına." Elini yüzüne sürdü. "Felix, sarhoş olmaya gitmek yerine benimle konuşmak için kaldın. Hepimiz büyüdü. Artık bir çocuğum var, sen de onun vaftiz babası. Bazen çok sinir bozucu olsan da en iyi arkadaşlarımdan birisin. Molly bir noktada mutlaka bir yuva kuracaktı ve ben bunun zaten tanıdığım ve güvendiğim biriyle olmasını tercih ederdim." Yüksek sesli bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Ve dürüst olmak gerekirse, dostum, yeni bir eğlenceye ihtiyacım var. Eğer onunla başa düşünüyorsan, o zaman devam et, çünkü kolay olmayacak. Ayrıca, ona zarar verirsen sana ne yapacağımı bilmenin avantajıyla geliyorsun, bu yüzden bir konuşmayla zaman kaybetmeme gerek yok."

"Um, tamam." İstedğim tam olarak bu değildi ama tartışmaya da niyetim yoktu.

Bizi dikkatle izleyen Freddie'ye döndük. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bu konuşmanın gerçekleşmesi için iki yıldır bekliyordum." Samson'ı omzuna kaydırıp ve sırtını ovmaya başladı. "Ben de bunun daha komik olacağını düşünmüştüm."

Her anti-klimaks gibi görünüyordu.

Ayağa kalktım. "Tamam, bu notta..."

Ceketimi tekrar giyerken Cooper'ın gözleri hareketlerimi takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Molly'yi almaya gidiyor."

"Ne? Şimdi mi?"

Freddie masanın öbür ucuna uzanıp onun kolunu okşadı. "Bebeğim, bugün yılbaşı. Tabii ki öyle. Gece yarısı onu öpmesi gerekiyor. Gerçi Molly'nin bu gece giydiklerine bakılırsa öpüşmekten çok daha fazlası olacak."

Cooper görsele fırlayacakmış gibi görünüyordu.
Freddie kıkırdadı. "İşte, şimdi komik oldu!"

Araba beni mekanın arka tarafına bıraktı, böylece kırmızı halıdan kaçabildim; ünlüler ve ünlü yüzler New York'un tüm takımlarından en iyi sporcularla kaynaşırken kalabalık ve fotoğrafçılar hala güçlü bir şekilde devam ediyordu. Rangers nasıl parti verileceğini biliyordu ve bunu yaptıklarında da her zaman şehrin en popüler bileti oluyordu.

Şimdi diğerlerinin nerede öğreneyim.

?

Drew: *İkinci kattaki bar*

Son yedi haftayı kırık bir bacakla koltuk değnekleri üzerinde geçirmemiş olsaydım, merdivenleri ikişer ikişer çıkardım. Ama öyle olduğu için yapamadım, bu da ikinci kata istediğim kadar hızlı çıkamadığım anlamına geliyordu. Bunun yerine, yanından geçtiğim neredeyse herkes tarafından durduruldum, tanımadığım birçok insan nasıl olduğumu ve ne zaman tekrar oynayacağımı sormak, fotoğraf çektmek ya da bensiz takım hakkında fikirlerini söylemek istedi. Ya da bana numaralarını vermeye çalıştılar. Hepsi benden bir parça istiyordu.

Hepsi de gereken yerden değerli saniyelerimi alıyor.

Wolf ve Emerson'la birlikte çocukların yanında durduğunu herkesten önce fark ettim.

Haklıydım, bir tanrıça gibi görünüyordu. O bir tanrıçaydı, ıslıl parlıyordu.

Sanki Edison anahtarı ona vermişti ve geri kalanlar sadece onun ışığının tadını çıkarmaya layıktı.

Nefes kesiciydi.

Benim kızımdı.

"Hey, orada."

Huck'ı görmezden geldim, doğruca yanından geçtim ve onun önünde durana kadar oluşturdıkları çemberin içine doğru yürüdüm. Görebildiğim tek şey o olana kadar, oysa haftalardır, aylardır gördüğüm tek şey oydu. Belki de hiç. Konuşmayı bıraktı ve bana baktı, parlak gözleri daha da ısıldayarak genişledi, eğer bu mümkünse.

"Selam, Mol."

Kalın siyah kirpikleri beni içine çekerken kırıştı. "Merhaba."

Topuklu ayakkabılarıyla normalden çok daha uzundu, göğüs hizam yerine omzuma kadar geliyordu ama yine de ben onun üzerinde yükselirken boynunu eğmek zorunda kaldı, bana bakarken başı geriye eğildi.

Kirpiklerimden birine takılmış olan bir kıvrırcığı kaldırıp fırçaladım. "Coop'a söyledim."

Gözleri yüzümde geziniyor, konuşmamızın nasıl geçtiğine dair bir ipucu arıyordu.
"Ve?"

Başparmağımı çenesinde gezdirdim, yanağını okşadım, yumuşacık teninin tadını . Dudakları hafifçe aralandı, pırıltılı pembe şeyin etkisi geçmişti ve dilini dışarı çıkarana kadar alt dudağını çekti.

Gülümsedim, yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve narin yüz hatlarını sardım. "Çok güzelsin."

Onunla buluşmak için eğildiğimde parmak uçlarında yukarı kalktı, dudaklarımız arkamızdaki solukların kreşendosuyla ona batmadan önce alay etti, daha derine indikçe sessizleşti, ondan ve bu andan başka her şeyi engelledi. Parmakları göğsümde gezinirken ellerim ensesine doğru kayarak onu daha da içeri çekti.

İnlemeleri, ağzımı keşfederken dili benimkini bulduğunda tattığı kokteyller kadar tatlıydı. Her biri doğrudan sikime vuruyor, bana toplum içinde olduğumuzu ve arkadaşlarımızın muhtemelen bu gösteriyi canlı bir seks şovu kadar hevesle izlediklerini hatırlatıyordu. Geri çekilmeden ve ağzını son bir hızlı öpücükle mühürlemeden önce kendime son bir vuruş izni verdim.

Ceketimi çıkarıp sorgulayan bakışları arasında omuzlarına yerleştirdim. "Dışarıyı soğuk."

Elimi tuttu ve tahmin ettiğim yarım düzine şok olmuş, sessiz yüzle yüzleşmek için arkamı dönmekten önce ona sıkıca sarıldım.

Kendimi beğenmişliğin maksimum seviyesiyle yüksek sesle ve gururla sııttım. "Şu anda soru kabul etmiyor olsak da Molly ve benim birlikte olduğumuzu teyit edebilirim. Ve gidiyoruz. Mutlu yıllar, çocuklar."

Onu kalabalığın arasından çekip merdivenlerden aşağı indirirken Drew'un omzuna bir tokat attım, bu kez bizi durdurmaya çalışanlara aldırış etmedim. Bekleyen arabanın arkasına atladık, Ralphie sürücü koltuğunda motoru çalıştırdı ve kapı kapanır kapanmaz gaza bastı.

"Bu... ateşliydi."

Döndüm, gülümsemesi benimkiyle eşleşti ve öpmek için parmaklarını kaldırdı. "Öyle mi? Eve gidene kadar bekle."

Gözbebekleri beklentiyle parladı ve nefesi hızlandı.

Parmak uçlarını alt dudağımda ileri geri gezdirdim. "Mol, bir şey olmasına gerek yok, sadece bu gece seni paylaşmak istedim."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu elbiseyi neden giydiğimi sanıyorsun?"

Yüksek sesle gülerken üzerimdeki gerginlik kayboldu. "Sen büyük bir T ile belasın, Molly Marks."

Ralphie dikiz aynasından bana bakarken başını hafifçe eğdi. "Ee, Clevs, nereye gidiyoruz?"

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Molly adresini sıraladı. "Benim evim daha yakın."

Sokaklar yılbaşı gecesi eğlenenlerle doluydu ve Times Meydanı'na giden birkaç yolun topun düşmesi için kapatılması nedeniyle onun evine olan yolculuk normalde olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Sessizce oturduk, o

Elini benimkine doladı, başparmağı başparmağım boyunca ileri geri hareket ederken pencereden dışarı baktı, evine varana kadar gittiğimiz her sokakta silueti ışık patlamalarıyla aydınlandı.

Kapıyı açtım ve onu binanın içine götürdüm, asansöre yönelip binerken kapıcıya başımı salladım. Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi onun katına bastım ve birlikte durana ve kapılar açılana kadar rakamların yükselmesini izledik ve koridorda el ele yürüdük.

Burayı satın aldığımda Cooper'la yaptığı ateşli tartışmaları hatırladım. Cooper onun daha büyük ve güvenlik görevlileriyle birlikte daha yüksek bir yerde yaşamasını istemişti ama o bunun için para ödemek istiyordu ve maaşıyla bir ayakkabı kutusundan fazlasını karşılayamazdı. Bu konuda uzlaşmışlardı; izin verdiği en büyük yardım depozitosunu iki katına çıkarmasıydı. Oda arkadaşı Bree bir yıl önce taşındığından beri tek başıyaydı.

Anahtarını alıp kapıyı açtım ve onu takip ederek içeri girdim. Buraya daha önce pek çok kez gelmişim, eve her gelişinde yaptığı hareketleri biliyordum - anahtarlar salondaki sehpanın üzerinde, ayakkabılar çıkarılıyor, mutfığa doğru yürünüyor - ve hepsini tekrar yapmasını izledim, ama bu sefer farklıydı. Bu sefer ilk sefer gibiydi. Bu kez hava ağırdı ve harcanmamış elektrikle uğulduyordu.

"Lex, bir içki ister misin?"

Titremelerini engellemek için yumruklarımı sıktım ama işe yaramadı çünkü sadece yumruklarım değil, tüm vücudum sinirsel bir enerji ve beklentiyle doluydu. Yüzde yüz ayıktım ve itiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da, en son ne zaman bu kadar ayık seks yaptığımı hatırlayamıyordum. Ama bu sadece seks olmayacaktı. Bu Molly'ydi. Ve bunu nasıl başardı bilmiyorum ama kendimi yeniden bakir bir genç kız gibi hissetmemi sağladı.

Drew'u dinleyip gelmem gerekiyordu.

"Lex?" Geri döndüğünde beni hâlâ kapının önünde dururken buldu. "Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyordum ben? Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

Parmağımı çarpıttım. "Mol, buraya gel."

Ayakkabılarını çıkarmış, normal boyuna dönmüştü, sık buklelerden vahşi yelesiyle önümde dururken çok küçüktü. Eğildiğimde başını eğdi, burnum çene çizgisi boyunca, kulağının altındaki nabız noktasına kadar fırçaladı ve onu içime çektim, hızla atan kalbimi sakinleştirdim. Meşe tütsülü viski, sabun ve iyilik gibi kokuyordu, her bir nota doğrudan sikime vuruyordu.

Önce nereye dokunacağımı bilemedim, parmak uçlarım aynı anda her yerde olmak için kaşınıyordu ama sanki kendi akılları varmış gibi ellerim kıcını buldu. Elbisesinin narin kumaşının altına dalarak, mükemmel bir şekilde şekillenmiş sulu et kürelerinin üzerinde gezindiler, onları sıktılar ve bende onları ısırmak için ani bir dürtü uyandırdılar. Başparmağım başka bir tanga olan tangasının danteline değdiğinde boynuna doğru inledim ve bu his onun da inlemesine neden oldu.

Ona dokunabildiğim için ne kadar şanslı olduğumun tadını milyonuncu kez çıkardıktan sonra saymayı bırakmışım ama bu düşünmeme engel değildi.

"Becer beni, inanılmazsın."

"Hayır Lex, sik beni." Bana bakabilmek için başını geriye çekti, kehribar rengi gözleri kukuletalıydı ve uyarılmışlıkla parlıyordu, kelimeler neredeyse dudaklarından damlıyordu. "Sik beni. Beni."

Gözbebekleri daha da büyüdü, tıpkı bir hafta önce ona ilk kez dokunduğumda olduğu gibi. Onu ilk kez tattığımda. Ve bu gece onunla, vücudunun her bir nefes santimiyle ziyafet çekecektim. Onu dilimde istiyordum, ağzımda en tatlı meyveler gibi patlamasını. Ve acele etmeyecektim.

"Oh, yapacağım." Ona sıırttım, parmaklarım köprücük kemiği boyunca ve vücudunun yanlarından aşağı doğru bir yol izlemeye başladığında nefesi kesildi. "Seninle işim bittiğinde yarın yürüyemeyecek hale geleceksin. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım, burada yetkili olan benim, sen değilsin ve istediğim kadar uzun sürebilirim. Bu gece bir sürü ilk olacak Mol ve ben her saniyenin, vücudunu keşfetmenin tadını çıkaracağım. Birbirimizi keşfedeceğiz. Anladın mı?"

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ama başını salladı.

"Güzel." Onu kollarıma aldım, ciyaklamasına neden oldum ve yatak odasına ulaşana kadar koridorda taşıdım. Onu yere bıraktım ve arkama yaslanıp ona baktım, onu içime çektim. "Elbiseni çıkar."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve tereddüt etmeden elbisesinin etek ucunu buldu, elbisesini yukarı ve başının üzerine doğru çekti, altın rengi kumaş bir esintiye kapılmış bir tüy gibi yere doğru süzüldü. Derin bir nefes alma sırası bendeydi.

Molly'yi sayamayacağım kadar çok kez bikiniyle görmüştüm, şu an giydiğinden daha fazlasını giymemişti. Muhtemelen her kıvrımını, çilini ve izini bir an bile düşünmeden tarif edebilirdim. Ama şu anda her şey yeniydi. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, keşfedilmemiş topraklardı. Kristof Kolomb Amerika'yı keşfettiğinde böyle hissetmiş olmalı.

Koyu cilayla boyanmış ayak parmaklarından başlayarak, gözlerim uzun ameliyatlarda yıllarca ayakta durmaktan tonlanmış, yakında bana sarılacak bacaklar boyunca yukarı doğru dolaştı. Yumuşak kalçaları, onu sikimle döverken parmaklarımı içine sokmak istiyordum. Ve içgüdüsel olarak ellerime mükemmel bir şekilde oturacağını bildiğim göğüsleri ağzımı sulandırdı, meme uçları onlara baktığım her saniye sertleşti.

Aletim pantolonuma o kadar baskı yapıyordu ki canımı acıtmaya başlamıştı.

Gömleğimin düğmelerini çözmemi, pantolonumun alt kısmını sıyırıp elbisesinin üzerine atmamı izledi. Göğsüme bakarken gözleri parladı, karın kaslarımdan aşağı inip tekrar yukarı çıktı. Vücudumun yumuşak olduğunu asla söyleyemeseniz de, kaza nedeniyle kaçırdığım yedi haftalık sıkı antrenman kesinlikle bir etki yaratmıştı ve kaslarımın belirginliği normalde olduğu kadar belirgin değildi

Ya da nasıl olmasını istediğimi. Ama ondan görebildiğim tek şey ihtiyaçtı ve külotundaki görünür nemli yama, onları daha da ıslattıkça yayıldı ve beni teşvik etti.

Fermuarımı açarken gözleri benimkilere kilitlenmişti ama hafifçe içine çekerken alt dudağının titrediğini fark etmemiştim. Aletim pantolonumdan kurtuldu, o kadar sertti ki pantolonumu aşağı iterken karnımın üzerinde zıpladı, boksörlerimi de beraberinde götürdü ve onları atılan giysilerimizin büyüyen yığınının içine attım.

Daha önce hiç böyle birinin önünde soyunmamıştım. Soyunmak hiçbir zaman bir şey olmamıştı ve ruhum onun için çıplak kalana kadar her bir giysi parçasıyla birlikte deri katmanlarını da soyuyormuşum gibi hissettim. Tüm vücudum arzuyla zonkluyor ve zonkluyordu ve aletimi tuttum, elimi uzunluğu boyunca gezdirdim, dışarı damlayan pre-cum ile yağladım.

İzlerken çenesi gevşedi ve aramızdaki iki metrelik mesafeden bile nefes alış verişlerimiz senkronize oldu, göğüslerimiz birlikte yükselip alçaldı, sanki tekmişiz gibi, anın yoğunluğu neredeyse baskın geldi. Bir adım öne çıktı, kalçamda kendi yaptığı yara izine dokunmak için uzandı, parmak ucunu üzerinde gezdirdi. Parmakları sessizce kalçamdaki her bir yara izinin üzerinde gezindi, eskisinden çok daha solgundu, o günden bu yana ne kadar yol kat ettiğimizin içgüdüsel bir göstergesiydi.

"Onlar benim Molly izlerim." Soru sorarcasına bana baktı, gözleri ılık karamela gibi yumuşaktı. "Sen hep benimlesin, Mol."

Aletimi tutmak için hamle yaptı ama o yapamadan ben onu yakaladım, elleri bana dokunduğu anda oyunun biteceğini biliyordum.

"Hayır, henüz değil. Önce benim sıram."

Onu kucağıma aldım ve yatağa fırlattım, zıplamayı bırakmadan önce onu takip ettim, bacağımdaki sertliği görmezden gelerek üzerine çıkana kadar yatakta süründüm. Dizime fazla ağırlık veremiyordum, bu yüzden bir tarafa yaslandım ve parmaklarımı Vaat Edilmiş Topraklar'a ulaşana kadar kremsi kalçalarının iç kısmında gezdirdim. *Benim Vaat Edilmiş Topraklarım.*

Başını yastıktan kaldırdı, parmak eklemlerimin külotunun kumaşını yarığı boyunca takip etmesini izledi, yumuşak miyavlaması derin nefesli inlemelere dönüşene kadar baskı uyguladı. Bizi ayıran tabakaya rağmen, parmaklarım lastiğin altından kaymadan önce bile ıslanmıştı ve kıvrımlarını ittiğimde kısa sürede sıcak, sarhoş edici meyve sularıyla kaplandı.

İnleme sırası bendeydi. "Çok ıslaksın. Tanrıların nektarı gibi her bir damlanı yalayıp yutacağım."

Dirseklerimin üzerinde yükseldim, bacaklarının arasına uzanarak onları birbirinden daha da ayırdım. Külotunu ıslaklığına sürtünene kadar yukarı kaldırdım, istediği sürtünmenin bir kısmını sağladı, ama neredeyse yeterli değildi.

"Lex, lütfen..."

"Lütfen ne?"

"şunları."

Yalvarması karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Çok nazıkçe istediğin gibi."

Çürük kenarlardan tutup çektim, kumaş ortadan ikiye ayrılırken nefesi kesildi ve itiraz edecek bir saniye bile bulamadan ağzım açık kaldı ve nihayet bir haftadır ağzımın suyunu akıtan şeyin tadına bakabildim.

Haykırdı, uylukları otomatik olarak birbirine kenetlendi, omuzlarım onları birbirinden ayırdı, başımı sıkmalarını engelleyen tek şey buydu. Ellerim onu sabit tutmak için kalçalarını sabitledi, üst bedeni saldırım altında çırpınıyor, elleri her an düşecekmiş gibi yatağı kavıyordu.

Dudaklarım klitorisini çevrelemeden ve emmeden önce dilim yarığı boyunca düz ve geniş bir şekilde ilerledi, dilimin ucuyla şişmiş küçük yumruyu fiskelemeden ve her şeye yeniden başlamadan önce. Onu öyle bir boşaltmak istiyordum ki günlerce onu içebilirdim. Sol ön kolum gövdesini sardı, sağ elimi serbest bıraktı, böylece daha fazla keşfedebildim, duyuşal zevkini arttırdım ve nabzının hızlandığını, femoral arterinde çekişlendiğini hissettim.

Başparmağım içine saplanmaya başladığında kalçaları titremeye başladı, bir parmağıma geçip diğerini ekledim ve onu gerdim. Sikimi görmüş, ağzına almış, boğazının arkasına kadar götürmüş olabilirdi ama yine de içine ilk girdiğimde acıyacaktı ve ben de bunu mümkün olduğunca yok etmek istiyordum.

"Mol, bir dakika içinde boşalacaksın." Üçüncü parmağımı ekleyip yavaşça döndürerek içine soktuğumda daha sert nefes aldı. "O kadar açık, ıslak ve hazır olacaksın ki, sıcak, dar amının içinde kayarken beni zar zor hissedeceksin. Patlayıcı olacak."

Klitorisini tekrar emdim ve titremesi o kadar yoğunlaştı ki yatağı titretmeye başladı. Son bir hareketle parçalara ayrıldı, ben bir damlasını bile ziyan etmeden yaladıkça döllerini ağzıma aktı. Nabız atışlarını yaladım, onu rahatlatmak yerine kenarda köpürmesini sağladım, bunu benim için olduğu kadar onun için de mükemmel hale getirmem gerekiyordu, çünkü bana dokunduğu anda patlayacağını biliyordum.

"Lex..." Adım ağır bir iç çekişle dudaklarından döküldü ve ona bakabilmek için ayağa kalktım. Vücudu orgazmdan pembeye dönmüştü ve o kadar güzel görünüyordu ki kalbim yerinden çıkacak sandım.

Pantolonumu kaptım ve Coop'tan ayrıldıktan sonra her ihtimale karşı aldığım prezervatifleri çıkardım. Folyolardan birini yırtıp açtım ve zonklayan, hassas sikimin üzerinde yuvarladım, dokunduğumda neredeyse iki katına çıkıyordu, herhangi temas için o kadar çaresizdi ki. Kaybolduğumu fark etmeden önce tekrar yanına yanaştım, bir kolumu başının altından geçirdim, kalçalarım bacaklarının arasında dik açıyla duracak şekilde hareket ettim. Onu kaldırdım, kalçasını kalçamın etrafına sardım ve onu mümkün olduğunca içime çektim, aletimin ucunu damlayan amının girişiyle hizladım. Onun içinde olmak için duyduğum çaresizlik neredeyse dayanılmazdı ve tekrar başlayan titremeyi durdurmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Molly. Mol, bana bak." Başını yastığa çevirdi, uyarılma ve özlem sarhoşuydu. Yanağını avuçladım ve başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdirdim. "Görmek istiyorum

Gözlerini. Ben senin içindeyken yüzünü izlemenin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Bende ne gördüğünü, sikim içine girip seni gerdiğinde ne hissettiğini görmek istiyorum. Daha fazla dayanamayacağın ve bayılacak kadar sert boşalacağın o noktayı görmek istiyorum."

Ağzı gevşedi ve dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim, birkaç santim ileri iterken kendini tatmasına izin verdim, çığlıklarını yuttum. O kadar sıkıydı ki amı hemen kasılmaya başladı ve hayatım buna bağıymış gibi tutunmam gerekiyordu, çünkü uçuşumun kenarından düşüyordum.

"Sorun yok, bebeğim. Kahretsin, sen çok mükemmelsin."

Ellerim karnında, kıcının yanaklarına doğru ilerledi, birkaç santim daha içeri girerken biraz kaldıraç topladı, yaptığım gibi yüksek bir inilti kaçtı. O kadar sıcak ve yumuşaktı ki, kadifemsi kasları, birbirimize bildiğim kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlayana kadar beni içeri davet ediyordu. Çünkü bir seviyede, her zaman biliyordum.

"Lanet olsun Lex, bu çok fazla..."

"Çok iyi gidiyorsun, Mol. Neredeyse oldu. Tanrım, olağanüstü hissediyorsun."

Klitorisine süründüğümde amı tekrar zonklamaya başladı, onu daha fazla ıslattım, taşaklarına kadar derinleşene kadar onu son bir itişe açtım, kabzasına kadar, nefesimiz tekrar yerleşirken onu hareketsiz tuttum.

"İyi misin?"

Ellerim vücudunun üzerinde, göbeğinin yumuşak derisinde gezinirken, göbek deliğinin etrafında dolanırken, çikolata sosunu emdiğim görüntüler beynimde yüzerken başını salladı. Yolumu açarken attığım her adımı izledim, onu içime çektim, her bir şeyi duyularımın her birine işlemeye çalıştım. Nasıl hissettiğini, kokusunu, seslerini, tadını, vücudunun dokunuşuma verdiği tepkiyi.

Yavaşça içinde hareket etmeye başlarken kalçalarını kendime doğru çektim, ne kadar sıkı olsa da, onu ne kadar geriyor olsam da, o kadar ıslaktı ki, alçak, gırtlaktan bir inilti ile geri dönmeden önce neredeyse tamamen dışarı kaydım.

"Siktir, bebeğim, aletimin senin için ne kadar sert olduğunu hissediyor musun? Bana ne yaptığını hissediyor musun?"

Parmaklarım kaya gibi sert meme uçlarının etrafında gezinerek onu ürpertti, tüyleri diken diken oldu ve göğüslerinin arasında oluşan ter tanecikleriyle tezat oluşturdu. Bana döndüğünde ağzı benimkini buldu, dili iniltilerinin arasında beni okşuyordu, bu iniltiler damardan verilen bir ilaç gibi doğrudan damarlarıma giriyor, etrafımda dönüyor ve her saniye artan basınçtan kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyordu.

"Lex, bu... hissediyorsun..." Uzandı ve kalçamı sıktı, beni daha yakına çekti, gidebildiğim kadar derine sokmaya çalıştı. "Oh lanet olsun."

İnlemeleri hırıltıya dönüştü, taşaklarımı her zamankinden daha fazla sıktı, basınç dayanılmaz seviyelere ulaştı. Aletim o kadar sert seğiriyordu ki, bilmesem nöbet geçiriyor olabilirdim. Yakın olduğunu biliyordum, hissedebiliyordum.

ama sınırdı sallanıyordum ve ondan önce gelmemin hiçbir yolu yoktu.

Aşağı uzandım, klitorisini okşadım, sikimin g noktasına her vuruşuyla zaman tuttum, onu kontrolünü kaybetmeye yaklaştırdım. Benim olduğum yere, geri dönüşü olmayan noktaya daha da yaklaştırıyordu. Nefesi patlamalar halinde geliyordu, benimkiyle eşleşiyordu ve bana karşı titrediğini hissedebiliyordum, ona her girdiğimde horozumun etrafında titreşiyordu, ama bu yeterli değildi. İçimdeki hayatı söküp atmasını istiyordum.

"Mol, ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum ama o kadar sert boşalmanı istiyorum ki beynin sarsılsın, bu yüzden patlamaya hazır olana kadar bekleyeceksin. Ve ben gelebilirsin diyene kadar da gelmeyeceksin."

Sözlerim onu kızdırdı ve kıcıımı tekrar kavradı. "Siktir, Lex. Lütfen... Buna ihtiyacım var."

"Ne kadar , Mol?" Parmaklarım klitorisini tekrar okşadı ve sırtını yataktan yukarı kaldırdı. "Evet, peki ya bunu yaparsam?" Eğildim ve bir meme ucunu ağzıma aldım, haykırana kadar ısırđım. "Peki ya buna ne dersin?" İçine o kadar sert daldım ki onu yatağa itti.

Bacakları kontrolsüzce titriyordu ve sonunda kendini bıraktığında, orgazmı onu ele geçirdiğinde, onu parçaladığında, şiddetli kasılmalarla tüm vücudunu ele geçirdiğinde yüzünün coşkuyla dolmasını izledim. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi ve daha fazla dayanamadım, amının sikimin etrafındaki her burkucu tutuşu orgazmımı bir şeytan çıkarma ayini gibi içimden çekip aldı. Onun içine doğru zonkladım, kadifemsi mengenesinde tüm değerim için sağıldım, nefesim vücudumdan emildi ve onun yanına yığılmaktan başka bir şey yapamadım, tekrar nefes alabilene kadar derin hava yuttum. Kendimi yeniden bütün hissedene kadar.

Parmaklarım karın kaslarının ortasında geziniyor, göğsü hızla inip kalkıyordu ve daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey hissetmediğimi biliyordum. Çünkü bu kadar mükemmel bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Bu her şeydi.

Dudaklarımı boynuna gömdüm, nabzını tenimde hissetmek istiyordum. "Kahretsin, Mol. O da neydi öyle? Böyle hissedebileceğimi bile bilmiyordum."

Kahkahası odanın içinde, vücudumda, kafamda ve kalbimde yankılandı. "Bilmiyorum. Ve eğer bilseydim, seni yıllar önce yatağa sürüklerdim."

Şaka yaptığını bildiğim için kıkırdadım ama bundan fazlası vardı. Kaçırdığımız şeylerde bir ağırlık vardı ve daha fazla bir şey kaçırmak istemediğimi biliyordum.

"Seni seviyorum."

Dönüp ona baktığımı gördü. "Biliyorum, ben de seni seviyorum."

Parmaklarımı alnında gezdirdim. "Hayır, ben sana aşığım Molly. Sana aşık oldum."

Yüzünde beliren gülümseme kalbimi sızlattı ve onu kendime çektim, dudakları dudaklarıma değdi, onu tekrar tatmak, sıcaklığını üzerimde hissetmek için çaresizdim.

Gözüm yatağının yanındaki çalar saate takıldı. Nasıl olduysa saat on bir elli dokuzdu ve gece yarısını kaçırmamıştık. Başımla işaret ettim ve o da ne görebildiğimi görmek için bana baktı.

Ona sokuldum. "Mutlu yıllar bebeğim. Bu, geri kalan tüm yeni yılların başlangıcı, çünkü şu andan itibaren tüm yeni yılları seninle geçirmek istiyorum."

Dudaklarını tekrar buldum, daldım, yıla tüm yılların başlaması gerektiği gibi başladım.

Başla.

MOLLY

Dehanın pek çok şekli vardır.

Einstein, da Vinci, Jennifer Doudna, Stanley Kubrick, Steve Jobs.

Zekice.

İzin günümün tamamını yatakta geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. İzin günümün tamamını yatakta seks yaparak geçirmeyeli hiç olmamıştı. Ve sadece herhangi bir seks değil; inanılmaz, dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren bir seks. Önce tatlı ve yumuşak, sonra da sert ve hazır bir seks. Unutulana kadar işkence görmüş ve saatlerce orgazmın eşiğinde tutulmuştum. Simit gibi bükülmüştüm. Okşandım, oynandım ve seviştim. İyileşmekte olan bir kemik kırığıyla bile, o bir makineydi. Ve bu süre boyunca bir kez bile bir dâhinin elinde olmadığımı sorgulamadım.

Ancak kendi dehamı sorguladım.

"Teşekkürler." İçinde bir adet Pyridium ve bir adet Clotrimazole, diğer adıyla Monistat reçetesi bulunan çantayı hastane eczacısından kaptığım gibi en yakın tuvalete yöneldim.

Çünkü açgözlü vajinamı dinlemek çok iyi olsa da, ertesi gün bunun yansımalarıyla uğraşmak bambaşka bir şeydi. Bunu son zamanlarda fazla kullanılmamış olmasına . Vücudumu bir Iron Man'i tamamlamaya eşdeğer seks antrenmanına sokmuştum, oysa kendinizi enerjik hissettiğinizde blok etrafında koşmuş ama sonunda bir vanilyalı latte için durmuştunuz. Gerçekten daha fazla egzersiz yapmam gerekiyordu.

Ertesi gün yürüyemeyeceğime söz vermişti ve Felix sözünün eri bir adamdı, çünkü ata binmiş gibi yürüyordum, ki sanırım bu çok da uzak değildi. Göğüslerim bile sürtünmüştü.

Neyse ki birkaç gün yatacaktı, çünkü vajinam buna dayanamazdı. Hastanede çalışmanın bir faydası da seks maratonunun olası yan etkilerinin önüne geçebilmemdi.

Ama oğlum, oh oğlum, değdi.

Peki daha fazlası için geri dönecek miyim? Evet hanımefendi,

. Şu anki durumla başa çıktıktan sonra.

Banyonun kapısını iterek açtım, en yakın kabine yöneldim, kese kağıdından tüpü çıkarıp pantolonumu indirirken kendime tüm göz devirmelerin anasını verdim. Otuz saniyeden kısa bir sürede girip çıktım, soğuk kremin beni geçirmesine aldırmadan.

Krema neden hep bu kadar soğuktu?

Ya da belki de değildi, belki de sadece aptallığın ürpertisi bedenimi terk ediyordu. Ben bir doktordum, daha iyi bilmeliydim. Tüpü cebime attım ve suçun failinin bekleyeceği üst kata çıkmadan önce ellerimi yıkadım.

Ameliyat öncesi kontrolden geçtikten ve girdikten sonra Hunter'ın ofisinden çıkarken Jameson da arkasından geliyordu. Onları izlemek için durdum çünkü ilk kez, var olan en güzel adama aval aval bakarken yakalanırsam birazcık bile tuhaf kaçmadan Felix'i meşru bir şekilde inceleyebilirdim. Bu sabah işe geldiğimde onu uyurken bırakmıştım. Kocaman vücudu yatağımda sıcacıktı, yorganın altına gömülmüştü ve ben geç kalmamak için kendimi zorlayarak kalkana kadar üç kez erteleme tuşuna basmıştım.

Ama benim hatam değildi, çünkü ona bir bakın.

Ben sadece normal bir insanın vereceği tepkiyi veriyordum. Daha mükemmel bir erkek örneğinin var olduğunu bile sanmıyorum. Smokin giymiş olması ya da kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı giymiş olması fark etmiyordu; giysiler sadece onun emri için oradaydı ve sıcak tuttukları kasların büyüklüğünü açıkça belli edecek şekilde devasa fiziğini örtmek için birlikte çalışıyorlardı.

Kalın, yumuşacık kapüşonlunun içinden bile, kumaşı gerdikçe göğüs kaslarının belirginliğini görebiliyordunuz, rahattı ama boyalı değildi, eşofman altı mükemmel bir şekilde oturuyordu ve kalın kalçalarını ve kesinlikle hala tırnaklarımın hilal hatlarını taşıyan yuvarlak, şeftali gibi kıcını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Soluk sarı saçları ışıktaki altın sarısı görünüyordu, duştan çıktığı için hâlâ hafif nemliydi, dağınıktı ve yana doğru savrulmuştu. Gözleri okyanus kadar mavi ve berrak parlıyordu, Jameson ve Hunter'ı dinlerken kenarları bir gülümsemeyle kırışıyordu. Kaliforniya'nın bir poster çocuğu olsaydı, o olurdu, Michigan'lı olduğu ve hayatını buzda geçirdiği için ironikti, ama sörf şortu giymek için doğmuş gibi görünüyordu, başka bir şey değil.

Ve o benimdi.

Benimkini.

"Oh, merhaba." Bir dirsek yan tarafımı dürttü ve Brooke'un orada durduğunu görmek için dönüp baktım. "Kim o?"

O son otuz altı saati anımsarken benim kıkırdamam daha çok vajinamın derinliklerinden gelen bir iç çekiş olarak ortaya çıktı. "Felix Cleverly."

"Bu Felix Cleverly mi? Bütün stajyerlerin bahsettiği mi? Onu daha önce nasıl gözden kaçırmışım?" Onu süzerken kapının pervazına yaslandı. "Vay, vay, o çok iyi. Çok, çok iyi."

"Evet, öyle."

Felix o anı ona bakmak ve bizi ona bakarken yakalamak için seçtiğinden, çizelgesi aniden yüzünü örtmek için yukarı doğru döndü. "Oh, kahretsin."

Hunter ve Jameson'ı cümlelerin ortasında bıraktı, bize yaklaştığı her adımda sırtışı daha da büyüyordu.

"İşte dünyanın en güzel cerrahı." Yanaklarımı kavradı, dudakları açıldı ve benimkini kocaman, ıslak, sıcak ve dizlerimi titreten bir öpücükle sardı.

Brooke'un çizelgesi yere düştüğünde bir soluk sesi duydum ve göz ucuyla onun ağzı açık bir şekilde orada durduğunu gördüm. Hiç utanması yoktu.

"Lex." Kendimi ondan kurtardım ve birlikte hâlâ bakmakta olan Brooke'a döndük. "Lex, bu Brooke, cerrahi meslektaşlarımdan biri."

"Brooke bu..."

Felix'in eli, hayatı boyunca el sıkışmış insanların yaptığı o kökleşmiş, kendinden emin şekilde uzandı. "Felix, erkek arkadaşı. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kimin daha çok şaşırdığından emin değilim, Brooke'un mu yoksa benim mi, çünkü ikimiz de onun böyle bir şey söylemesini beklemiyorduk. Brooke önce kendini toparladı ve onun devasa elini çok daha narin ve cerrahi olan eliyle tuttu.

"Merhaba."

Birbirlerinin bakışlarını tutmalarını izledim, ikisi de ne söyleyeceklerinden emin değillerdi, bir yandan da Brooke'un şokuyla sarsılmaya devam ediyorlardı.

"Molly'nin iş arkadaşlarıyla tanışmayı seviyorum." Şimdi bize katılmak için gelen Hunter ve Jameson'a başıyla işaret etti ve sesini alçalttı. "Bu ikisi hariç."

"Seni ameliyat ettiklerini biliyorsun, değil mi?"

"Bu onları sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor." Bize ulaştıklarında kolunu omzuma attı.

"Molly, bu sabah seni görmedim." Hunter'ın gözleri benimkilerle buluşmadı, onun yerine Felix'in koluna dikilmişti.

Omuz silktim. "Vizitelerim vardı."

Gülümsemesi daha az sıcak ve daha çok tekinsizdi. "En sevdiğin hastanın gelişini görmek için burada olacağını sanıyordum."

"Beni zaten görmüştü." Felix ona göz kırptı, kolu omzuma daha sıkı ama Hunter bunu görmezden geldi.

"Bugün hangi ameliyatlara var?"

"Bu sabah bir şey yok, sizinkini gözlemleyebilmek için eşyaların yerini değiştirdim. Öğleden sonra da kalça artroskopisi ve tendon onarımı yapılacak."

"Senin için hafif bir gün gibi görünüyor." Kaşları da en az sivri tonu kadar alaycılıkla çatılmıştı ve ben cevap veremeden Jameson koluna vurdu.

"Felix, her şey yolunda mı? Gidip evrak işlerini başlatmamız gerekiyor. Molly seni halledebilir, eminim."

Jameson'a başını salladı. "Evet, ben iyiyim. Teşekkürler doktor. Beni onun çok yetenekli ellerine bırakabilirsiniz."

"Harika, birkaç saat sonra görüşürüz."

Köşeyi döndüklerinde beyaz önlükleri hep birlikte parlayarak uzaklaşmalarını izledik.

"Aman Tanrım, Hunter'ın kafası patlayacak sandım." Brooke tısladı, gözleri hâlâ kocaman açıktı.

Kendini savunmak gerekirse, Hunter ve Jameson'ın tüm ruh hallerini deneyimleyecek kadar uzun süredir hastanede çalışmıyordu. Ama ben bile Hunter'ın bugünlerde neden ekstra düzeyde hıyarlaştığını tam olarak anlayamamıştım.

"Biliyorum, son zamanlarda ona neler olduğundan emin değilim, ama her konuda benimle uğraşıyor."

Felix omuz silkti. "Çünkü o bir ." Haksız da sayılmazdı.

"koca ağızlı, seni kabul edelim."

"Hey, ben ne yaptım? O adamın kışında kocaman bir sopa olması benim sorunum değil." "Hadi ama." Kapüşonunu çekiştirip onu uzaklaştırdım.

"Tanıştığımıza sevindim, Brooke. Ameliyatımdan önce beni görmeye gel, bana Doktor Marks hakkında her şeyi anlatabilirsin." Omzunun üzerinden ona seslendi ve kızın yüzündeki küçük kızarıklık hafifçe koyulaştı.

"Öyle bir şey yapmayacak."

"Göreceğiz." Beni tekrar kendine çekti, dudakları dudaklarıma çarptı.

Hemşire odasında durdum ve masanın üzerine eğilerek elime bir şaplak yedim. "Betty, Felix Cleverly hangi odada lütfen? Kabul için hazır."

"Yirmi yedi on." Bana içinde evraklar olan bir çizelge ve Felix'e uzattığı başka bir pano ile bir kalem uzatarak nereyi imzalaması gerektiğini gösterdi.

"Teşekkürler, Betty. Doktor Bentley ve Doktor Reyes onun diğer formlarını aldılar."

Söze gerek bırakmayan sert, anaç bir bakışla beni kısırdı, çünkü tüm evrakların bir arada tutulması gerektiğini bildiğimi biliyordu. Ben de onun benim bunu bildiğimi bildiğini biliyordum.

Felix formları gözden geçirmeyi bitirdi ve göz kırparak panoyu ona doğru kaydırıldı. "Hepsi tamam."

Sözlü bir azar işitmeden önce onu kendimden uzaklaştırdım. "Teşekkürler Betty, Hunter ve Jameson'ın geri kalanı getirmesini ."

"Bunu sen yap."

"Az önce başın belaya mı girdi?"

Başımı salladım. "Hayır. Başım belaya girmez."

"Eminim seni biraz belaya bulaştırabilirim."

Eli kışıma çok sağlam bir şekilde temas etti ve yoldan geçen bir stajyeri ürküttü. Yüzüme doğru güldü. Betty ile bakışlarımı onunki gibi soldurana kadar nasıl geliştirebileceğimi konuşmam gerekiyordu.

Odasına ulaştığımızda pencerelerden güneş parlıyordu, hastane önlüğü beş yıldızlı bir otele yeni giriş yapmış gibi yatağın üzerinde katlanmıştı. Felix yatağa oturup şilteyi okşarken kapıyı arkamdan kapattım.

"Hey, kısa bir sevişme yapabilir miyiz?"

"Hayır. Vajinam bakım için kapalı. Beni mahvettin. Peki sikin nasıl düşmedi?"

Felix'in, galibiyet golünü attığı, pakı iki Detroitli kanat oyuncusunun kafalarının arasından geçirip doğrudan kalenin köşesine gönderdiği andan Cooper'ın yanıldığını kanıtlayabildiği ana kadar değişen, kendini beğenmiş ifadelerden oluşan kayan bir skalası vardı. Ya da herhangi birini.

Şu anki kendini beğenmişlik seviyesi yeni bir rekor kırdı. "Çünkü çelikten yapılmış."

Doğru olsa bile annem çıkardığım pffft sesiyle gurur duyardı. "Lex, üstünü değiştir ve yatağa gir. Hemşire birazdan gelir."

Kıkırdadı, kapüşonunu başına çekti, sonra pantolonunu indirdi ve yerde bir yığın halinde bıraktı.

Boktan hastane önlüğünü bile modaya uygun gibi göstermeyi nasıl başardığı beni aşıyordu; deniz mavisi, en ince uçlu keçeli kalem gibi göz bebeklerini kaplayan kobalt halkaları ortaya çıkarıyordu. Gerçi tek beden elbisesi dev omuzlarını zar zor sardığı için ona pek uymuyordu.

"Hey, Mol, ben batmadan önce benden bir parça istemediğine emin misin? Yine de salyalarını biraz silmek isteyebilirsin."

Göğsünden başımı kaldırıp hâlâ eğlenerek kırışmış olan gözlerine baktım. "Hayır, vajinam şu anda kapalı."

Alt dudağını büktü. "Yazık, Doktor Molly Beatrice Marks'ın pes eden biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bunu atlatacağsın."

"Bir süre yatacağımı ve dizime ağırlık veremeyeceğimi biliyorsun, bu yüzden bir süre yüzümde oturacaksın."

Vajinam öyle bir ki karnım spazm geçirdi. "Yatağa gir."

Kapı açıldığında giysi yığınını topluyordum. "Hey, Marco, nasılsın dostum?"

Ona yumruk attı. "İyiym, sen nasılsın? Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun."

"Ben çok iyiym. Bakın, sonunda Doktor Marks'ı benimle konuşmaya ikna ettim." Kendisine bir doz morfin verilir verilmediğine karar vermeye çalışırken durduğum yeri işaret etti, çünkü verilmiş gibi davranıyordu.

Marco, Felix'in ameliyat öncesi bakımına başlarken güldü.

"Hey, Marco'dan sakladığım bir şey yok. Sen beni terk ettiğinde o burada bana bakıyordu."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki canım acıdı. "Konuşmayı kes."

Kapı tekrar açıldı ve başka bir hemşire içeri girdi, monitörleri kurmadan önce Marco'ya bir tepsi flakon ve iki torba sıvı verdi. Felix onu izlerken

sessizlik içinde çalıştı, kafası onunla Marco arasında gidip geldi ve sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Ne ?"

"Drew'un bana söylediği bir şeyi düşünüyordum."

"Ne?"

Merakla başını eğdi ve bana öyle bir baktı ki sinirlerim gerildi. "Geçen sefer buraya geldiğimde neden benimle ilgilenen hiç kadın hemşire yoktu?"

Oh, lanet olsun.

"Nereden bilebilirim ki? Hemşirelerin programından ben sorumlu değilim."

Marco homurtularını öksürerek örtmeye çalıştı ama ikimiz de duyduk. Felix önce ona, sonra bana baktı.

"Bence öylesin."

Marco ona bir iğne batırıp, hayati değerlerini kontrol etmeden önce kanını almak için serum fişini takarken sırtması yüzünü buruşturmasına dönüştü. Kanepede, onların ateş hattının dışında kaldım ve yeniden bir araya gelmeleri bitene kadar bekledim.

"Sizi içeri götürmek için birazdan dönerim." Marco dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce eldivenlerini tehlikeli atık kutusuna attı.

"Sağ ol dostum. Birazdan görüşürüz." Seslendi. "Mol, buraya gel."

Betty, Felix'in yakalamış gibi görüldüğü ve şu anda üzerimde kullandığı sorgulayıcı bakışla gurur duyardı. Yatağa oturdum, eli kalçam boyunca kayıyor ve ben cevap verene kadar beni yerinde tutuyordu.

İçimi çektim. "Beni daha yeni öpmüştün ve her zamanki kadın hayran etrafta dolaşmasını istemedim. Hatırlamaman yeterince kötüydü."

Beni yatağın daha da yukarısına çekti ve olabildiğince yaklaştırdı. "Bir numaralı hayranım olduğun sürece, umurumda olan tek şey bu."

Saçlarındaki nem kurumuş, sevdiğim soluk sarıya dönmüştü; ipeksi teller parmaklarımdan arasından kayıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam." Hiçbir şey olmamış gibi davrandı ama sinirlerinin kendini göstermeye başladığını görebiliyordum. "Ya işe yaramazsa?"

"Hunter ve Jameson harika cerrahlar. Her gün ACL ameliyatı yapıyorlar." "Ama ölü bir adamı kullanıyorlar. Benim berbat durumdaki adalemi çıkarıp ölü bir koymak. Ya bana musallat olursa?"

"En azından sana eşlik edecek biri var." Yüzündeki tiksintiye güldüm. "Evet, öyle ama bunun nedeni bunun en iyi seçenek olması. Ameliyat süresinin kısalması, ameliyat sonrası ağrının azalması ve buza daha çabuk dönmen için her açıdan daha iyi olması anlamına geliyor. Ayrıca, diğer tendonlarınızdan birini almazlarsa, genel olarak daha az acı çekersiniz."

"Daha önce kaç tane yaptın?"

"ACL?"

Başını salladı. "Evet."

Başından sonuna kadar toplam bin on üç ameliyatın parçası olmuş, dört yüz altmış yedisini baş cerrah olarak gerçekleştirmiştım. Bu benim iki yüz ellinci ACL ameliyatım olacaktı. Bunu yapmam gerekiyordu ama etik olarak buna iznim yoktu, Felix de bunu biliyordu ve ameliyata girmeden önce onun dikkatini dağıtmak istemedim.

"Bilmiyorum."

"Yüzden fazla mı?"

Güldüm. "Evet. Yüzden fazla." Yanağını okşadım, yeni yıl için kestiği sakalları yeniden kalın kirli sakallara dönüşmeye başlamıştı bile. "İyi olacaksın. Hunter ve Jameson sahip olabileceğin en iyi cerrahlar."

Elimi tuttu, yüzü ciddileşti ve herkesin ameliyata girmeden hemen önce yaşadığı korkularla doldu. "Beni bırakma, Molly."

"Gelmeyeceğim. Ben hep galeride olacağım, izleyeceğim ve sen çıktığında da orada olacağım."

Gülümsemesine doğru eğildim, dilini kendi dilime sürtünceye kadar dudaklarımla onu ikna ederek gülümsemesini açtım. Son iki hafta boyunca binlerce kez öpüştük ve her seferinde farklıydı. Bu seferki bir güven öpücüğüydü, her vuruşumda onun korkularını gidermek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Elleri yavaşça, dikkatlice saçlarımın arasına girdi, lülelerimden birini benim yaptığım gibi parmağının etrafında kıvırdı, vücudum onun dokunuşu altında eridi. Vücudumun her bir santimetre karesi ısınıyor ve canlanıyordu, daha otuz dakika önce yüksek sesle inlerken daha fazla seks ihtimaline karşı beyaz bir teslim bayrağı salladığını unutmuştum.

Kapının açılma sesiyle geri çekildi. Bir saniye sonra kapıdan giren her kimse beni ona sarılmış halde bulacaktı. Gözlerini gözlerime dikti ve başparmağını dudağına götürerek bana sırtıttı. Bir zafer sırtışı. Ve az önce oyuna getirildiğimi biliyordum.

"Yüzüme." O kadar sessiz fısıldadı ki onu sadece vajinam duydu.

Omzumun üzerinden Marco'ya baktı. "Hey, adamım."

Yükselen kalp atışlarımı öksürerek durdurdum ve yataktan zıplayarak Marco'nun son kontrolleri için içeri girmesine izin verdim, birkaç hemşire de onu takip ediyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" Yatağı sabit tutan frenleri serbest bıraktı. "Emin olabilirsin."

Marco ve diğer hemşireleri takip ederek, güvenlik kapılarından geçip ameliyathanelere doğru ilerleyerek, gireceği odaya ulaşana kadar, tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarılırken yatağın yanında kaldım.

Onu yoluna göndermeden önce çabucak öptüm. "Diğer tarafta görüşürüz. Post-op'ta bekliyor olacağım."

Bana sırtıttı. "Aşığım, seni seviyorum, Doktor Marks."

"Lütfen ölmek üzereymişsin gibi konuşmayı kes. Diz ameliyatı olacaksın; 60 dakika içinde girip çıkacaksın."

Bana güldü. "Değilim, sadece sana aşık olduğumu söylemek hoşuma gidiyor. Sen de söyle."

"Seni seviyorum."

"Hayır, beni sevdiğini biliyorum. Bana aşık olduğunu söylemelisin, aşkım

Ben.

"Aşığım, seni seviyorum."

"Evet, aşıksın."

Marco omzumun üzerinden öksürerek araya girdi. "Böldüğüm üzgünüm ama onu hazırlamamız

gerekiyor." "Tamam,

git."

Marco onu içeri götürürken son bir öpücük çaldım ve Moody Dipshit ile yardımcısının koridorda yürüdüğünü görmek için döndüm.

"Hey. Siz ikiniz buna hazır mısınız?"

Hunter'ın sürekli takındığı kaş çatma hali daha da derinleşti. "Ne? Elbette öyleyiz."

"Güzel. Sadece bilmeni istedim, eğer bu işi batırırsan yakarım." "Her neyse, Mol."

Yanından geçmeden önce yolunu kestim. "Sana güveniyorum."

"Bana güvenmene ihtiyacım yok. Ben işime odaklanma becerisine sahip mükemmel bir cerrahım ve şu anda sizin için söyleyebileceğimden çok daha fazlasını yapıyorum."

Başımı geriye attım. "Bu da ne demek oluyor?"

Gözlerini küçümseyerek kıstı ve beni geçerek ameliyathaneye girdi. Jameson'ı takip edemeden yakaladım.

"James, şu anda onun sorunu ne?"

Omuz silkti ama gözlerimle tam olarak buluşmadı, çünkü devasa bir pislik olsa bile en iyi arkadaşını asla ispiyonlamazdı. "Dikkatini kaybettiğini düşünüyor."

Orada öylece durup düşmüş ağzıma baktı, çünkü bu ifade açıkçası çok saçmaydı. Daha fazla bakamayana kadar orada durdu ve omzumu sıvazladı.

"Tamam, iyi konuşmaydı Mol. İçeri girip erkek arkadaşını düzeltmem gerek."

Odağını mı kaybetti? Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Odaklanmayı hiç kaybetmemiştim. Her zaman en çok odaklanan bendim.

Pislik.

Gürültülü bir grup stajyer beni kafamın içinden çekip çıkardı ve Hunter'ın bahsettiği her ne haltsa onunla ilgili merakım, karnımdaki karıncalanma hissiyle birlikte yok oldu. Onları galeriye kadar takip ettim, keşke daha erken gelseydim diye düşündüm. Tek bir boş koltuk bile yoktu, tıpkı kaza geçirdiği gün uyluk kemiğini düzelttiğim zamanki gibi. Ama bu bir ACL değişimiydi, bunlar her gün oluyordu. Yapacak gerçek işleri yok muydu?

Felix yatakta yatıyordu, ameliyathane hemşireleri her zamanki A sınıfı verimlilikleriyle koşuşturuyor, ameliyat çarşaflarını hazırlıyor, kameraları hazırlıyorlardı,

monitörler ve tepsiler.

Brooke geldi. "Epey seyirci çekti." "Evet, çok tuhaf."

"Hayır, değil." Birisi galeriye girmek için arkasından ilerlerken bana çarptı, oturacak yer bulamayınca yere çömeldi. "Peki bu ne zamandır devam ediyor?"

"Felix'le mi?"

Başını salladı.

"Yeni ."

Gözleri sorularla doluydu ve kimseye söylemediğim bir şeyi yüksek sesle itiraf etmek üzereydim. Felix hariç. Yılbaşı gecesi kulüpten çıkışımızda onları aval aval bakarken bıraktığımdan beri kardeşimle ya da kızlarla konuşmamıştım bile. Seksle o kadar meşguldüm ki. Son sayıma göre, grup sohbeti başlığında şu anda okunmamış iki yüz on yedi mesajım vardı.

"Kardeşimin en iyi arkadaşlarından biri, çaylaklık günlerinden beri birlikte oynuyorlar ama ben onu ilk gördüğüm günden beri ona aşığım ve on iki yıl boyunca duygularımı görmezden geldim. Sonra kaza geçirdiğinde beni öptü."

Ellerini katıksız bir neşeyle birbirine vurdu. "Aman Tanrım, bu inanılmaz. Bana iyi olduğunu söyle."

Başımı salladım, herkese ne kadar iyi olduğunu gösterecek olan gülümsememi tuttum. "Bu iyi."

Hunter ve Jameson ameliyathaneye girdiklerinde galeriye sessizlik çökmüştü. Felix, anestezi uzmanı işe koyulmadan önce Hunter'ın sorularını başıyla onayladı ve Hunter bilincini kaybetti. Hunter elini neştere uzatırken bana baktı, parmakları bıçağın sapına dolanana kadar gözlerini kırpmadan bana baktı ve gözlerini kaçırdı.

Ve aniden, o ilk kesisini yaparken sinirlerim vücudumu kesti. Daha önce hiç hissetmediğim sinirler, hissetmemem gereken sinirler. Ve bunun Felix'e aşık olmakla hiçbir ilgisi yoktu, ya da belki de her şeyle ilgisi vardı.

İki ay önce orada olan bendim, tek başıma Felix'i düzeltmek için lazer odaklılıkla çalışıyordum. Tek amacım buydu. Ama iki ay içinde çok şey oldu. Ben de dahil olmak üzere çok şey değişti.

O günden önce olduğum kişi değildim.

Ve tüm bunlar, masada dizine bir kamera yerleştirilmiş olan adam yüzünden oldu.

Hayatımın aşkı. Hayallerimin erkeği. En iyi arkadaşım. Belki, sadece belki, Hunter haklıydı.

Ama odağımı kaybetmek yerine, sadece yer değiştirmişti. Ve asıl sorun onu geri almak değil, onu geri isteyip istemediğimdi.

Ve eğer yapsaydım, ikisini nasıl dengeleyeceğimi.

FELIX

Nora dizimdeki son akupunktur çıkardı ve kesici alet kutusuna yerleştirdi.

"Artık kalkabilirsin."

Geçen hafta boyunca rutin hale geldiği gibi, kulağının arkasından kalemi aldı ve not defterine yazdı, bunu yaparken küçük mırıldanma sesleri çıkardı. Fazla konuşmuyordu ve ben de onu henüz tam olarak çözmemiştim ama Koç onun en iyisi olduğunu söylerken çok haklıydı. Beni her seansta zorladı ve ardından daha önce hiç yaptırmadığım akupunktur uyguladı. Hala ne işe yaradığından tam olarak emin değildim ama dizim iyi hissediyordu. Ve dizim iyi hissettiği sürece, ona istediği her şeyi yapabiliirdi.

"Bu iyi görünüyor, Felix. Nasıl hissediyorsun?" Kriyokafi tekrar dizime sardı, soğuk şişliği indirmeye çalışıyordu.

Bacağımı yatağın kenarından salladım. "Fena değil. Daha acı verici olmasını bekliyordum ama sanırım küçük iğneler işe yarıyor."

Bana sanki gökyüzünün mavi ve çimlerin yeşil olduğunu yeni keşfetmişim gibi baktı. "Öyleler. Kan akışına yardımcı olurlar ve iltihaplanmayı azaltırlar."

Tamam o zaman. Aptal gibi başımı salladım ve o da not defterine geri döndü. "Nerede öğrendin?"

Kalem yine kulağının arkasına gitti. "Bir yıl Asya'da Çin tıbbı okudum, sonra Portland'da OCOM'da. Sonra Duke'ta fizik tedavi okudum ve ikisini birleştirebileceğimi fark ettim."

"Koç'un seni neden kadroda istediğini anlıyorum. Neden gelmek istemiyorsun?"

Omuz silkti. "Çünkü kendi programımı kontrol edebilmeyi seviyorum. Zaten yeterince meşgulüm."

"Adil oyun."

Koltuk değnekleri, her ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediğiniz ama tahammül etmek zorunda olduğunuz istenmeyen bir akraba gibi geri dönmüştü ve eşyalarını toplarken onları uzattı. Bir sonraki talimatını bekleyerek yataktan kalktım, çünkü bir şeyin gelmekte olduğunu biliyordum.

"Koç takımla birlikte seyahat etmeye başlamanı istiyor ve bence gitmeye hazırsın. Terapistler orada olacak ve programımızı senin evde olduğun zamanlarda da sürdürebiliriz."

Göğsümü ovuşturdum, tam kalbimin sıkılıyormuş gibi hissettiği yeri. "Kulağa hoş geliyor."

"Bir sonraki deplasman birkaç gün içinde başlıyor, değil mi?" Başımı salladım.

"Tamam, Koç'a yolda olacağını haber vereceğim ve yarın bir seans daha yapalım. Aynı saatte mi?"

"Harika."

Spor salonundan birlikte çıktık ve evin önüne park etmiş olan arabasına doğru yürümesi için kapıyı açtım.

"Yarın görüşürüz. Biraz dinlen, sonra öğleden sonra biraz yürüyüş yap. "Peki patron."

El sallayarak veda ederken kıkırdadı ve uzaklaştı. İki mekânı birbirine bağlayan uzun koridordan geçerek ana eve geri döndüm. Freddie önemli maçlarımdaki tüm formlarımı çerçeveletmişti - attığım ilk gol, kazandığım her kupa, dönüm noktası olan maçlar - ve bunlar her iki taraftaki duvarlarda sıralanmıştı. On üç yıldır NHL'de oynuyordum ve ondan önce de on beş yıl hokey oynamıştım. Bu benim tüm hayatımdı.

Onu yaşadım, onu soludum.

Kazaya kadar sonsuza kadar oynayacağımı sanıyordum, hokeyden sonra ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Neye benzeyeceğini. Ya da o zamanın ne zaman geleceğini. an önce buza dönmek için canla başla çalışıyordum ama kendime karşı gerçekten dürüst olursam, kaza beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutmuştu. Dizim kendini iyi hissetse de, tekrar sakatlanırsa iyileşmesi daha uzun sürecekti. Artık yirmi yaşında değildim.

Hokeyden sonraki hayat gerçek olmaya başlamıştı.

Beklenmedik misafirleri mutfağında bulmak için ana kapılara doğru zıpladım.

Biri sevimli, diğeri az sevimli. Cooper masada oturmuş Samson'a veriyordu.

"Hey, dostum, burada ne yapıyorsun?"

Karşısına oturdum ve bacağıma kaldırarak sandalyeye yasladım. "Fred bizi kovdu."

Burnumdan yanlışlıkla bir sümük kabarcığı çıktı. "Çok uzun sürmedi."

"Herkes gitti ve sonunda burası bize kaldı. Uyumak için biraz huzur ve sessizlik istedi."

"Nasıl gidiyor?"

"Bizim için her şeyi yapan iki büyükanne ve büyükbabamız olmadığında bir hafta içinde sana söyleyeceğim." Şişeyi bitirebilmek için Sam'i ayağa kaldırdı. "Sen nasılsın bu arada? Dizin nasıl?"

"Tamam, aslında. Koç'un beni çalıştırdığı yeni terapist oldukça iyi. Hiç akupunktur yaptırdın mı?"

"Hayır, ama Fred sürekli bana yaptırmaya çalışıyor. Her ay yaptırıyor. Ne işe yaradığını bilmiyorum ama her zaman çok sakinleşmiş olarak dönüyor. Akupunktur gününde ne istersem hemen hemen alıyorum." Konuşmanın geri kalanını sinsî bakışları yaptı.

"Aman Tanrım, aşık oldum. Kimdi o?" Huck yüksek sesle, kollarını iki yana açarak içeri girdiğini ve masada bize katıldığını duyurdu.

"Kim?"

"Garaj yolunuzdaki o delicesine ateşli kadın mı?" Sandalyede arkasına yaslandı ve ayaklarını masanın üzerine koydu.

Hemen onları yere düşürdüm. "Kim?"

"Sarışın mı? Sıkı, sıkı kalçalı. Yoga pantolonu." Kaşları düelloya hazırlanan iki kıllı tırtıl gibi oynadı.

Kimden anlamaya çalışarak alnımı ovuşturdum. Garaj yolum güvenli ve özeldi, burada hiç kadın görmemiştim...

"Nora?"

"Adı bu mu?"

Çenem düştü. "Nora mı?" Onu nasıl tanımlayacağımı bulmaya çalışırken beynimi zorladım ve aklıma tek bir sıfat bile gelmedi. "Gümüş rengi bir Q5 mi kullanıyorsun?"

Gülümsemesi gözleriyle birlikte genişledi.

"Evet." "Onunla gerçekten konuştun mu?"

"Evet."

Şu anda neler olduğunu anlamakta çok zorlanıyordum. "Ne hakkında?"

Cooper şişeyi masanın üzerine koydu, Sam'i gezdirdi ve sırtını sıvazladı. "Kim bu Nora denen hatun?"

"O benim yeni PT'm. Koç onu kadroya almaya çalışıyor." Gözlerimi kısarak Huck'a döndüm. "Bu da onun dokunulmaz olduğu anlamına geliyor. Çok ama çok açıktı."

Bana göz kırptı. "Bilmediği şey ona zarar vermez. Onun numarası için sana bin dolar veririm."

"Siktir git, Huck. Seni uyarıyorum, ona yaklaşma."

Ellerini gizleyemediği bir neşeyle birbirine sürttü. "Oh, şimdi onu daha çok istememe neden oluyorsun, özellikle de kasıklarımda bir tür yaralanma hissederken."

Destek almak için Cooper'a döndüğümde, onun ağız dalaşımızı eğlenerek izlediğini gördüm. Başım tekrar Huck'a döndü.

"Ciddiyim Sands. Koç hayır dedi."

"Tekrar ediyorum, bilmediği şey ona zarar vermez."

Dişlerini birbirine geçirerek kızgınlığımı bastırdım, oynamaya çalıştığı aptalca oyuna düşmeye hiç niyetim yoktu. "Bu senin cenazen."

Sam devasa bir geçirti çıkardı, soyunma odasında yersiz olmayacak bir geçirti.

Cooper onun sırtını sıvazladı. "Hey, iyi işti dostum."

Ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürürken Huck'ın kaşları kalktı. "Kısa bir süre önce bir insandan bebek çıkmasını endişe verici buluyorum, hem de Freddie boyutlarında bir insandan. Onu neyle besliyorsun?"

Cooper sırtıttı. "Senin gibi can sıkıcı pislikler."

"Aynen öyle." Huck onu terslerken ellerimi uzattım. "Artık vaftiz oğlumu alabilir miyim?"

Cooper onu teslim ettikten sonra Huck'ın yanına, buzdolabının yanına ve onu başını okşayarak kendine doğru çekti. "İkiniz de öğle yemeği yediniz mi?"

Karnımı okşadım. "Hayır, ben de açlıktan ölüyorum, bana ne yapıyorsun?"

Kafasını buzdolabının kapısından uzattı. "Peynirli makarna mı?"

"Sikeyim evet." Karnımı tekrar okşadım. Kesinlikle daha yumuşaktı. "Dostum, buza geri döndüğümde çok şişman olacağım."

Huck masanın üzerinden bana bir şişe su uzattı. "Merak etme, seni karşı tarafa iteceğiz, onları bowling topu gibi devirebilirsin."

"Dick." Homurdanırken Sam'e baktım. "Beni şişman seviyorsun, değil mi?" "Kim şişman?" Drew mutfaka girip bize katıldı ve benimkini tokatladı. avucunu açtı. "Hey, dostum."

Huck ona bir içki fırlattı. "Clevs şişmanlıyor." "Ne?"

"Merak etme. Hem burada ne işin var?"

Şimdi huzur içinde uyumakta olan Sam'in başını okşadı. "Coop buraya geleceğini söyledi."

"Yani Sammy'yi görmeye geldin, beni değil?" Sırtıttı. "Evet."

Coop başıyla onu işaret etti. "Drew, peynirli makarna ister misin?" "Evet. Evet, isterim."

Huck ve Cooper mutfak adasında tartışmaya başladılar çünkü Cooper mutfakta tam bir kontrol manyağıydı ve Huck muhtemelen peyniri kendisine söylenen açıda rendelemiyordu.

Drew bana dönmeden önce kötü bir sitcom gibi bir dakika boyunca onları izledik. "Nasıl gidiyor?"

"Pekâlâ." Omuz silktim. "Hey, hiç akupunktur yaptırdın mı?"

Suyunun kapağını çevirdi. "Evet, Emerson gitmeme neden oluyor. Yine de iyi geliyor. Ne yaptığından emin değilim ama sonrasında hep daha iyi hissediyorum. Stüdyoda hazır bulunduracak. Neden?"

"Yeni PT'm bana yapıyor ve sanırım işe yarıyor." "Koç'un sana ayarladığı mı?"

"Evet."

"biri?"

Tekrar omuz silktim. "Tamam, pek bir şey söylemiyor ama işini yapıyor, o yüzden bir şikayetim yok."

Ayağa kalktı, kilerden biraz cips aldı ve Cooper'ın iştahını kaçırdığı için homurdanmasına aldırmadan tekrar oturdu.

"Peki Mol nasıl?"

Sanırım kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, çünkü artık Molly'yi her düşündüğümde böyle oluyordu. "Güzel. Onu bu hafta pek görmedim ama bu iyi bir şey."

"Nasıl olur?"

Ağızıma bir cips attım. Kesinlikle şişmanlıyordum. Belki Molly Noel Baba vücuduna aldırılmazdı.

"Her zaman çalışıyor."

"Bu berbat. Emerson'ın sabahları erken kalkmasını hiç özlemiyorum, sana söyleyeyim." "Evet, sanırım bu onu biraz strese sokuyor."

Gerçi bu bir düşünceden çok bir bilgiydi. Saatleri hakkında, her zaman onun kıskırttığı birden fazla konuşma yapmıştık ve ona birlikte geçirdiğimiz zamanın nicelikle değil nitelikle ilgili olduğunu ve bunu birlikte çözeceğimizi henüz anlatamamıştım. Ama o da kardeşi kadar inatçıydı ve bunun zaman alacağını biliyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birbirimizi her gün göremiyoruz ama çok çalışıyor ve tam bir rock yıldızı. Dürüst olmak gerekirse, onu hastanede görmelisiniz, kesinlikle oranın patronu. Çok ateşli."

Güldü ve Cooper'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir Gordon Ramsay kartal gözüyle hâlâ Huck'ın yaptıklarını izlediği yere baktı, sonra sesini alçalttı.

"Garip mi?"

"Seks mi?"

Başını salladı.

Sırıttım. "Hayır, olabileceğini ama garip olmadı, sanki benim için yaratılmış gibi. Böyle olabileceğini bilmiyordum ve bunu neden yapmadığımıza dair hiçbir fikrim yok."

Elindeki şişeyi benimkine vurdu. "Güzel, bunu hak ediyorsun. Senin adına sevindim." "Sağ ol dostum." Ona bakarken suyumu yudumladım. "Hey, sen hiç Hokeyden sonra ne yapacağını düşündün mü? Ya da ne zaman emekli olacağınızı?"

Dudaklarını kıvrarak derin bir nefes verdi. "mi?"

Sakalımı kaşıdım. "Bilmiyorum, yani daha önce hiç olmamıştı ama olmaya başladı. Artık yıkılmaz değilim. Ya dizim bunu başaramazsa? Ya da ya tekrar sakatlanırsa ve iyileşmesi daha uzun sürerse?"

Bakışlarımı tuttu. "Bu da çıktı?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Bütün gün kışımın üstünde oturmak bana düşünmek için zaman veriyor. Sadece artık bunu ne kadar istediğimi bilmiyorum. Daha önemli şeyler var, anlıyor musun?"

Başını salladı, çünkü biliyordu. Emerson hayatına geri döndüğünden beri, deplasman maçları onun için işimizin korkulan bir parçası haline gelmişti. Ben gerçekten

Bunu daha önce de anlamıştım ama Nora'nın yola geri dönebileceğimi söylemesi içimi olması gereken heyecanla doldurmamıştı. Ve bunun Molly'yle hiç de azımsanmayacak bir ilgisi olduğunu biliyordum.

"Sen durduğunda, ben de dururum." "Drew..."

Başını iki yana salladı. "Ben ciddiyim. Sensiz oynamayacağım. Ve eğer son birkaç ay bana bir şey gösterdiyse, o da bunu istemediğimdir. Başka bir şey yaparız. Bir vakıf kurabilir, koçluk yapabilir ya da istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

Bir temel. Bu bir düşünceydi. Arkasında Drew ve benim olduğum, çocuklara olabilecekleri en iyi oyuncu olmaları için koçluk yapan doğru türde bir vakıf. Bu harika olurdu.

"Ne tür bir vakıf?"

Düşünerek boşluğa baktı. "Herhangi bir şey. Çocuklar mı? İmkânları kısıtlı çocuklar? Parçalanmış evlerden gelen çocuklar? Kızlar?"

"Hmm, bilmiyorum."

"O zaman beyin fırtınası yaparız. Ama bunu düzgün bir şekilde konuşalım, çünkü söylediklerimde ciddiydim."

Boğazımda bir yumru oluştu. Drew kadar sadık birini asla bulamazdım ve eğer DNA'mızı paylaşıyorduk benim için daha fazla kardeş olamazdı.

"Teşekkürler, dostum."

"Kimsesiz çocuklar hakkında ne diyorsun?" Huck bir sandalye çekti ve . "Emekli olunca ne yapacağını hiç düşündün mü?"

Hafif birasını yudumlamadan önce alay etti ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Siktir, hayır."

Daha yıllarım var. Neden?"

Kulübün motormouth'una yola çıkacağım için heyecanlı olmadığımı söyleyecek değildim, çünkü bu Cooper'ın disk atarken yaptığı hamlelerden daha hızlı yayılırdı.

"Jas'ın son maçı ." Omuz silktim. "Ne yapacağımızı konuşuyorduk yap."

"Jas ne yapacak?"

Coop yanıma gelip bize katıldı ve bir avuç cips kaptı. "Bir yılını alıyor bir süreliğine İngiltere'ye gidecek, sonra da koçluk ekibine geri dönüp başımıza bela olacak."

"Lanet , haklısın."

Bana doğru başını salladı. "Her neyse, ne zaman yola çıkıyorsun?" "Bir sonraki maçta. PT'm seyahat edebileceğimi söyledi."

Huck'ın sandalyesinin havalanan iki ayağı yere çarptı ve bana baktı. "Nora geliyor mu?"

Ona kaşlarını çatarak baktım, keşke daha yakın olsaydım da o aptal sırtışını suratından silebilseydim. "Hayır, öyle değil. Senin yanına da yaklaşmayacak."

"Bunu göreceğiz. kolaylaştırmayı bırakmanı söylemiştim."

Drew'un başı ikimizin arasında gidip geliyordu. "Nora kim?" "Koç'un kadroya almaya çalıştığı akupunktur terapisti," Huck'a tekrar ters ters baktım, "ve herkesin en iyi şekilde olması için kesin talimatlar verdi.

davranışı."

"Hayır, herkes değil. Sadece sen."

"Herkes. Onu uyarmama gerek yok, Molly yanımda."

Ocağın saati çaldı ve Cooper ayağa kalktı. "Sam'i araba koltuğuna oturtabilirsin. Yemek hazır."

"Tamam, şey..."

Drew uyuyan Sam'i kollarımdan kaldırdı ve araba koltuğuna oturtup bağladı.

"Teşekkürler." Yattığı yerdeki pazumu ovuşturdum ve yeniden hissetmeye çalıştım. Onu tutmak bir bowling topu taşımak gibiydi.

Cooper makarna ve peyniri masaya getirip dağıtmaya hazırlanırken, Drew kaselerle onu takip etti, Huck da içecekleri aldı.

"Coop, dostum, bu harika bir şey. Keşke buraya taşınıp beni sürekli besleyebilsen."

Güldü ve peyniri hâlâ fokurdayan, dumanı tüten bir kâse makarnayı bana uzattı. "Fred'in az önceki ruh haline bakılırsa, itiraz edeceğini sanmıyorum."

Çılgınca ağzımı yelpazeledim, az önce yediğim kaşık dolusu dilimi yakıyordu.

Cooper bana bir şişe su uzattı. "Molly senin için yemek yapmış olmalı?"

"Hayır, şu anda işle çok meşgul. Kahvaltıyı ancak idare edebiliyoruz."

Kaşığını ağzına götürürken yarı yolda durdu ve bana kaşlarını çatı. "Sormamalıydım."

Tekrar konuşmaya başladım, sonra durumu daha da kötüleştirmeden söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. Çünkü sadece kahvaltı yapabilmıştık ama o da seksi sayılmazdı, çünkü yatakta geçirdiğimiz ilk günü saymazsak, kahvaltı sadece koşarken alınan bir granola barından ibaretti. Onun koşusu.

Huck homurdandı. "ama, tabii ki o..." "Yapma.

Bitir. Bu cümleyi."

Drew Huck'ın koluna yumruk attı ve Cooper onu boğazlamadan önce konuyu değiştirdim, bundan hepimiz ne kadar faydalanırsak faydalanalım.

"Dostum, yoldaki dedikodular nedir? Neye geri dönüyorum?"

İki aydır seyahat etmiyordum ve yeni bir şeyler olması kaçınılmazdı. Huck'ın ne olduğunu bileceğini düşündüm ama o başını salladı.

"Rapor edecek pek bir şey yok, kışını özledik. Sıkıcı bir durum. Ekip yeni hatlarla sıkı çalışıyor ve değişime alışmaya çalışıyor. Önce sen, sonra Coop gidince başımızı belaya sokacak zaman bulamadık."

Bunun beni daha iyi hissettirip hissettirmediğinden emin değildim. Eskiden deplasmanlara gitmeyi, yirmi dört saat çocuklarla birlikte olmanın heyecanını, başka bir takımın stadyumunda kazanmanın coşkusunu severdim. Ama bu sefer kenarda onları izliyor olacaktım. Her maçı televizyondan izlemiş, Drew'la maç sonrası analizleri yapmış olsam da, orada olmak ama oynamamak sakatlığımı her zamankinden daha gerçek hissettiriyordu.

Drew çalan telefonuna baktı. "Coop, Freddie telefonuna cevap vermediğini ve seni eve çağırdığını söylüyor."

Cooper başını okşadı ve arkasını döndüğünde adadaki telefonu gördü. Onu almak için yürürken, hiç şüphesiz bir mesaj akışı karşısında gözlerini devirdi.

Drew ikimizin de kâsesine birer kaşık daha peynirli makarna doldurdu. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Fazla değil, Molly bu gece geliyor çünkü yarın erken kalkması gerekmiyor."

"Xbox o zaman?"

Başımı salladım. "Aslında benim daha iyi bir fikrim var. Yürümem lazım, benimle blogun etrafından dolaşırsan temel fikirler üzerinde beyin fırtınası yapabiliriz."

Sırıttı. "Tamamdır."

Telefonum çaldığında kanepede uyuklamaya başlamıştım ve Blackhawks maçını sessize almak için uzaktan kumandayı ararken telefonu açtım.

"Merhaba, rüyalarımın doktoru."

"Hey ve vay canına, bu çok sevimsizdi. Özür dilerim, geç kalıyorum. Bir saat sonra gelirim."

Saatime baktım, neredeyse akşam dokuz olmuştu.

"Bebeğim, sorun yok. Uyumayacağım. Kapı açık olacak, o yüzden içeri girebilirsin. Zaten yatağa girmeden önce merdivenleri çıkıp düş almam o kadar uzun sürecek."

Derin ve ağır bir iç çekti.

"İyi misin? Ne oldu?"

"Yok bir şey, ameliyatım uzun sürdü. Özür dilerim."

"Mol, üzgün olduğunu söylemeyi bırak. Bir noktada benimle yatağa girdiğin ve birlikte uyandığımız sürece, buraya ne zaman geldiğin umurumda değil."

"Tamam."

Sağlam bacağımı düzelterek doğruldum. "Ne yapman gerekiyorsa bitir, seni . Yakında görüşürüz."

neredeyse duyabiliyordum, bu da beni gülümsetti, o kadar bulaşıcıydı. "Ben de seni seviyorum."

Blackhawks gol atıp dört sıfır öne geçtiğinde telefonu kapattığında sesi tekrar açtım. San Jose'den takas edilen yeni öğütücü Avery Jones iki tanesine sahipti ve hiç de fena değildi. Hem de hiç. Henüz çaylak yıllarındaydı ama isabeti ve hızı bambaşkaydı. Canlı yayını başa sarıp tekrar tekrar izledim. Bileğini öyle bir oynatıyordu ki pak havada o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde uçuyordu ki ağır çekimde bile görmek zordu. Bu çocuk izlenmesi gereken biriydi ve San Jose onu bıraktığı için çok kızacaktı.

Felix: *Blackhawks maçını izliyor musun? Drew:*

Hayır, Luck ile birlikteyim, ama kasete aldım

Felix: *Şu yeni çocuğu izle, Jones*

Drew: *Evet, geçen hafta onu alacağımıza dair söylentiler duydum ama Koç vazgeçmedi.*

Felix: *Huh, bunu bilmiyordum*

Oyundan çıkalı sadece birkaç ay olmuştu ve o zaman bile, son birkaç hafta hariç, her gün kulüpteydim. Bu tür şeylerden herkesten önce benim olurdu. Televizyonu kapattım, daha önce bilmediğim bir şeyin beni neden daha fazla rahatsız etmediğini anlamaya çalıştım ve yavaşça yukarı çıktım, yolda bir şişe su aldım.

Düşün altında kalabildiğim kadar kaldım, güçlü akıntının omuzlarımdaki kasları dövmesine izin verdim, koltuk değnekleriyle birlikte geri dönen ağrıyı hafıflettım ve buğulanmış banyoya adım attım. Dışarısı zifiri karanlıktı. Rüzgârda sallanan bahçedeki ağaçları seçebiliyordum.

Belime bir havlu sardım, sonra küvetin kenarına oturup bacağımı kuruladıktan sonra korseyi tekrar taktım. Bacağımı ilk kırdığım zamankinden kesinlikle daha kolaydı. Belki de daha becerikliydım. Her iki durumda da işim her zamankinden daha çabuk bitmişti ve dişlerimi fırçalarken bir koltuk değneğini tutarak ayakta durmayı başarabilmişim. Havlumu sıcak demirlerin üzerine attım ve Molly'yi beklerken kitabımı alarak yatağa doğru yürüdüm. Zaten bir saat söylemişti ve bir saat daha gecikeceğini tahmin etmiyordum.

Tam yeni bir bölüme başlamak üzereydim ki kapıda belirdi, yumuşak gülümsemesi yatak odasının loş ışığını dolunayın parıltısı gibi kırıyordu. Nefesim kesildi, çünkü o vücudumun verdiği tepkiler üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Onu böyle görmenin, ona dokunacağımı, saniyeler içinde onu öpeceğimi bilmenin verdiği yenilik, kalbimi hâlâ güçlü bir şekilde kavırıyordu. Hâlâ atmasının nedeni buydu. Molly Marks'ın davuluyla atıyordu.

"Hey."

"Hey, sen." Kitabımı yere attım ve kollarımı ona açtım.

Bana doğru yürüdü ama bana ulaşmadan durdu. Yoga pantolonunu aşağıya iterek tekmeledi, ardından eşofmanını başının üzerine çekip yana bıraktı.

Ve ağzım .

Zümrüt yeşili dantel, bir kola şişesini utandıracak şekilde kıvrımlarını sarıyor, kalçalarının üzerine oturuyor ve bacaklarının kilometrelerce uzamasını sağlıyordu. Daha koyu yeşil, kumaşın dış kısmı boyunca uzanıyor, vücudunu sadece benim için yapılmış enfes bir sanat eseri gibi çerçeveleyip ve omuzlarının ucunda fiyonklarla bağlanmış narin saten kayışlarla son buluyordu. Karnı boyunca o kadar şeffaf danteller uzanıyordu ki, karın kaslarındaki her bir tüycüğü görebiliyordum ve belirgin bir ıslaklığın çoktan damladığı amına kadar iniyor, aletim anında dikkatimi çekiyordu.

Ama tüm bunlar, bu cennetten çıkma kıyafetin göğüslerine yaptıklarının yanında hiçbir şeydi. Yumuşak ve sıkı, sulu ve dolgun, toplanmak için olgunlaşmış ve mükemmel bir uyum içinde birbirine itilmiş, aldığı her sığ nefeste hafifçe titriyor, altın rengi teni uyarılmayla buruşuyordu. Meme uçlarını kaplayan minik koyu yeşil dantel kalpler yumruklarımı sıkımda neden oldu, herhangi bir yerine dokunmak için duyduğum çaresizlik aniden başa çıkılamayacak kadar büyüktü. Güzelce paketlenmiş bir hediyenin kağıdını yırtmak gibi, orada sizi bekliyor, açmanız için sizi kızdırıyor. Çünkü o buydu. Benim hediyem.

Geçmişim, şimdiki zamanım,
geleceğim. "Özür dilerim,
geciktim."

"Eğer bunu giyerek gelersen istediğin zaman geç kalabilirsin." Sesim aşırı heyecanlı, ergenlik öncesi bir ergen gibi kırılmadan önce boğazımdaki kuruluğu öksürerek giderdim. "Bütün gün bunu mu giyeceksin?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır, duş aldım ve üstümü değiştirdim."

"Bunun için şükürler olsun. Önlüğünün altında bununla dolaştığını bilerek günlerimi geçiremezdim." Son üç dakika içinde aletim o kadar sertleşmişti ki, bütün tutarlı düşüncelerimi yok etmişti.

Gülüşü göğsümün tam ortasına çarptı.

"Geç kaldığım için özür dilerim. İşler uzadı ve daha erken çıkamadım. Bazen kontrolüm dışında oluyor ama burada olmak istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Molly, bir kez olsun yapmadığını düşünmedim." Elimi uzattım ve onu kendime çektim, yorganın üzerinde kalçalarıma yaslanacak şekilde konumlandırımdı, endişelerini yatıştırmaya ihtiyaç duyuyordum. "Şimdi konuşmayı kes ve beni öp."

Dudakları dudaklarımı sararken elleri saçlarımda geziniyor, içime nefes alıyor, beni özüyle, tutkusuyla, ateşiyle dolduruyordu. Dillerimiz sessiz kelimelerle konuşuyor, daha da derinleştikçe aramızdaki bağ derinleşiyor, birbirimizin tadına bakma arzusu bizi ele geçiriyor, en son birlikte olduğumuzdan bu yana geçen iki günde neler kaçırdığımızı görüyorduk.

Aletim sertleşti, yorganın üzerinden bile göbeğine değdiğini hissetti ve iniltisi odada yankılandı. Saçlarını geriye çekerek alt dudağını yanıma aldım ve bir patlamayla bıraktım, boynundan aşağı öpücükler bıraktım, kulak memesini emdim ve inlemesini sağladım. Dilimin ucunu yaka kemiği boyunca gezdirdim, saten fiyonklardan birine ulaşana kadar, dişlerimin en küçük çekişiyle gevşedi, dantel göğsü kaçana kadar geri soyuldu, minik kalp düştü ve ağzım için yapılmış pembe, kaya gibi sert bir meme ucunu ortaya çıkardı.

Isırdığımda haykırdı, sonra en yumuşak vuruşla acıyı yaladım, dudaklarımla fırçaladım ve tükürüğümle onu iyileştirdim, göğsünde parlayan bir iz bıraktım, dekoltesinin dibini ve diğerine geçerken göğsünün kremsi kabarıklığını öptüm. Danteli ağzımda serbest kalana kadar çekerek aynı işlemi tekrarladım, nefesi dudaklarıma doğru patlamalar halinde geliyordu ve onun oksijeninin nerede bitip benimkinin nerede başladığını anlayamayana kadar onu emdim.

Saçlarımı çekiştirdi, başım geriye düştü, sanki onsuz geçirdiği altmış saniye dayanılamayacak kadar uzunmuş gibi tekrar ağzımı buldu. Çıplak göğüsleri göğsüme bastırdı, ellerim kalçalarında dolaştı, onları sıktı, parmaklarım kıcına uzandı, o kadar sert kavradı ki parmak izlerimle onu işaretlediğimi biliyordum.

Onu bir kolumun altına aldım, aletim serbest kalana kadar diğer kolumla yorgani süpürdüm ve onu tekrar koyabildim. O kadar sertleşmişim ki, taşaklarım patlamanın eşğine gelmiş, serbest kalmak için can atıyordu. Ona bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı.

Ve her zamanki gibi aklımı okudu.

"Lex, içimde sana ihtiyacım var." Prezervatif almak için yan masaya uzanırken beni durdurdu. "Hayır, sadece sen, başka bir şey değil."

Gözleri parlıyordu, çürüyen ışıktaki yanan şenlik ateşleri, ısı, sevgi ve güvenle doluydu, o kadar çok güven vardı ki kalbim neredeyse sinapslarımda ateşlenen duyguyla baş edemiyordu. Onu dizlerine kadar kaldırarak avuç içimi bacaklarının arasında gezdirdim, onu kavradım, çok istediği sürtünmenin bir kısmını ona verirken sıcak sularının avuç içime sızdığını hissettim. Kumaşı bir tarafa kaydırarak, parmak eklemimle klitorisini sıyırdım ve nefesi kesilerek aletimin sertçe sarsılmasına neden oldu, beynime çarpana kadar şimşek çaktı.

Şişmiş ucu yarığının uzunluğu boyunca gezdirdim, kendimi onunla hizaladım, daha önce hiç bu kadar mükemmel, davetkar ve sarhoş edici bir şey hissetmemiştim; ipeksi sıcaklığının hissi bana daha önce hiç hissetmediğimi bildiğim bir kafa verdi.

"Emin misin?"

Beni aşağı doğru iterek karşılık verdi, uzun, sert, yumuşak bir vuruşla beni içine aldı. O kadar dardı ki siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırdı. Haykırdı, göğsü amıyla senkronize bir şekilde kasıldı, kadifemsi kasları aletime alışıkça, onu gerdikçe aletimin etrafında kasıldı.

"Mol, iyi misin?"

Başını salladı, gözlerimin içine o kadar derin bakıyordu ki düşeceğini sandım, yaşadığım her hissi binlerce kez büyüttü, ta ki sinir uçlarımla elektrik çarpmış gibi hissedene kadar. Kalçalarımın etrafında döndüm, hareket etme ihtiyacı duydum, onu biraz daha gerdim.

"Tanrım, Felix..." Adımı söylerken sırtı bana doğru eğildi ve bir dua gibi dilinden dökülen bu ses neredeyse beni kendimden geçirmeye yetecekti.

Tekrar yaptım ve aletimi ıslatan, mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla şişmesini sağlayan bir uyarılma seli ile ödüllendirildim. "Benim için çok ıslanıyorsun. Ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Kalçalarımı üçüncü kez döndürdüm ve onun iniltisi omurgamın etrafında kıvrıldı. "Sikimi çok sertleştiriyorsun."

Ellerim tekrar kıcını buldu, tek amacım içine girebildiğim kadar girmek olduğu için onu gerdim, çünkü bu yeterli değildi. Daha fazla temasa ihtiyacım vardı. Daha fazla tene. Ona daha fazla dokunmam gerekiyordu.

Hep daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ama bu sefer kontrol ondaydı, bedenim sadece onun emirlerinin kölesiydi çünkü her bir santimime sahipti.

Boynumun arkasından tuttu, ağzı benimkini bulana kadar kendini yukarı çekti, durgun öpücükleri tatlı, sıcak ve ıslaktı. Sonra yavaşça bana binmeye başladı ve aletimdeki zevk sensörleri omurgamın dibinde bir ateş yaktı, fitil hızla yanıyordu, her an taşaklarımnda patlamaya hazırdı.

Ellerini yatak başlığına götürdü, aletimin üzerinde aşağı yukarı kayarken kendini bana yasladı, beni sırlıslıklam etti, dili benimkiyle birlikte okşadı, ayarladığı ritme uyuyordu ve ben de ona uyuyordum. Bir bütündük, uyum içindeydik.

Yeterli gelmeyene kadar, ikimiz de daha fazlasına ihtiyaç duyana kadar devam etti ve dili agresif bir şekilde ağzıma daldırırken bana karşı kasılmaya başladığında hızı arttı ve sonunda ona karşı gevşemem için bana yeşil ışık yaktı. Kalçalarını kavrayarak onu sikime bastırdım, terli tenlerimizin birbirine çarpma sesi ağır nefes alış verişlerimizin sesine karşı savaşıyordu.

"Lex... siktir. Daha fazla. Boşalacağım."

Taşaklarımdaki basınç hızla artıyordu, patlamaya hazırdı ve orgazmımı geri çekerken bacaklarım titremeye başladı, umutsuzca göğsümün etrafında seken elektrik akımını yavaşlatmaya çalıştım, onun kendi uçurumuna düştüğünü hissedene kadar damarlarımdan geçti.

"Tanrım... Mol... ..."

Başparmağım klitorisini bulduğunda göğüsleri yüzümde zıpladı, kollarımda paramparça olurken çığlık atmasına neden oldu, amı hala sertleşmekte olan aletime hemen kenetlendi ve o kadar güçlü bir şekilde sarsılmasına neden oldu ki ona karşı koyamadım. Omurgamda bir ışık çaktı, taşaklarım o kadar şiddetli patladı ki, sanki bir süpernova beni bir kara deliğin içine çekiyormuş gibi, aletimin sonsuza dek onun içinde sıkışıp kalabileceğini düşündüm. Bu benim için hiç sorun olmazdı.

Sıcak amcığı spazm geçirmeye devam etti, ona verecek hiçbir şeyim kalmayana ve terli ve bitkin bir şekilde bana doğru yığılana kadar beni tüm değerim için sağdı. Kalbinin göğsüme çarptığını hissedebiliyordum, tıpkı benimkinin onunkine çarptığı gibi. Dudakları boynumu buldu, öpücükleri yumuşak ve nazikti, az önce paylaştığımız aşkın şiddetiyle bir tezat oluştuyordu ve ben asla bitmesini istemiyordum.

Çünkü istediğim buydu, önemli olan buydu.

kalite buydu.

MOLLY

Ameliyathanenin kapısını tekmeleyerek açtım, kepimi, önlüğümü ve eldivenlerimi çöpe attım, sonra kapının arkasından aşağı kayarak yere oturdum, bir dakikaya ihtiyacım vardı. Hastamı açtığımdan beri düşmekle tehdit eden gözyaşlarım şimdi öfkeli, sessiz hıçkırıklara dönüşüyordu, elimle ağzımı kapattım, böylece ameliyathanedeki kimse bundan ne kadar etkilendiğini duyamayacaktı.

Zavallı çocuk.

Röntgenlerini gördükten sonra ameliyata girerken olasılıkları bilmeme rağmen, yine de her zaman her şeyi düzeltebileceğim varsayımıyla çalıştım.

Ancak bu kez yanıldığımı düşündüm ve şimdi asistanlarım diz altı ampütasyonunda kütüğü dikiyorlardı. Futbol geleceği sahada geçirdiği korkunç bir kaza sonucu mahvolmuş, ayak bileği, kaval kemiği ve fibula kemiği benim bile tamir edemeyeceğim şekilde ezilmişti. Henüz yirmi yaşındaydı ve şimdi protezle yürümeyi ve protezle koşmayı öğrenecekti ama protezle futbol oynayamayacaktı. Büyük lig sporlarında protezlerin ilerlemesine yönelik çalışmalar yapılırsa da, henüz yeterince ilerlememişti.

Ve bu hiç adil değildi.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu, ameliyat ettiğim ve kariyeri yarıda kalan ilk sporcu değildi ve sonuncusu da olmayacaktı, ama bu durumu kabullenmemi kolaylaştırmıyordu.

Birisi kapıyı iterek açmaya çalıştığında sarsıldım, kapı tekrar sarsıldığında neredeyse beni yolumdan kaydırıyordu.

"Molly, ne yapıyorsun?" Jameson kapıyı itti. "misin?"

İçeri girebilmesi için yana kaydım ve ayağa kalktım, lavabolara doğru ilerledim ve yıkanmak için suyu açtım.

durmuş, kendi musluğunu açıyordu. "İyi misin?"

Dağıtıcıdan bir kâğıt havlu kopardım ve Jameson'ın bana uzattığı taze sabunu almadan önce burnumu sildim. "Evet, ben iyiyim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Çubuğu parmaklarımın arasında kaydırmaya başladım ve köpürürken kollarımdan yukarı çıktım. "Biliyorum. Yine de saçmalık."

İç çekti. "Evet, biliyorum."

Sessizce durup pencereden asistanların onu ameliyathaneye götürmeye hazırlanmalarını izledik. Ben her şeyi durularken köpük giderden akıyordu, ellerimi bir bezle kuruladım ve durulamayı bitirdiğinde Jameson'a verdim.

"Teşekkür ederim." Havluyu çamaşır kutusuna attı ve bana baktı. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Burnumu çektim, başımı salladım ve dışarı çıkıp koridorda yürürken kapıyı benim için açık tuttu. "Felix nasıl?"

Mutsuzluğum içinde bile onun adı geçtiğinde yüzümde beliren gülümsemeyi bastırmak zordu, prefrontal korteksim karnımda uyanan kelebekler yüzünden kız gibi heyecanla dolup taşıyordu.

"O iyi. Şu bir deplasman yolculuğu yapıyor."

Kapıları birlikte iterek açtık ve cerrahi ünitesinden çıkıp ana kata doğru yürüdük.

"Şimdiden deplasman maçlarında mı? Bu zor olmalı. Dizi nasıl?"

Zordu ve onu daha fazla özledim. Seyahatinin tek iyi yanı, günlerim beklenenden daha uzun sürdüğünde ve onu görmem gerektiği ya da istediğim kadar göremediğimde içime sızmaya başlayan suçluluk duygusunun hafiflemesiydi.

"Gerçekten çok iyi aslında. PT'sine ek olarak akupunktur yaptırıyor ve bu büyük bir fark yarattı."

"Hmmm, ilginç." Hemşire istasyonuna vardığımızda ameliyat dosyalarını tezgâhın üzerine bıraktı. "Hunt'la konuştun mu?"

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Onun için balık tutmayı

bırak." "Yapmıyorum, yemin ederim." Ellerini havaya kaldırdı.

Hunter ve ben, Felix'in on gün önceki diz ameliyatından beri birbirimizi görmemiştik. Ya o benden kaçıyordu ya da ben ondan kaçıyordum, emin değildim. Ama ihtiyacım olan dengeyi nasıl kuracağımı kendim bulana kadar, kendimi onun üstün ve alaycı tavırlarına maruz bırakmayacaktım, özellikle de yeterince suçlu hissettiğim ve o bunu daha da kötüleştirdiği için.

Başımı salladım. "Hayır, . Beni kaytarmakla suçladığından beri." "Mol, bunu kastetmediğini biliyorsun."

"Evet, o da öyle söyledi. Bu yüzden şimdilik onun atış menziline uzak duruyorum." "Senin için endişeleniyordu, hepsi bu."

Gözlerim kısıldı. "Endişelenecek bir şey yok. Kendini aşması ve kendi hayatına konsantre olması gerekiyor. Çok büyüklük taşıyor."

Jameson bana baktı ama bir şey söylemedi. Bunun yerine sessizce düşüncelerini aktardı, ki bu da temelde birbirimiz kadar kötü olduğumuzu söylüyordu.

"Tamam, gitmem gerek." Omzunu okşadım. "Bugün için teşekkürler James. İlk iş olarak yapılacak en iyi ameliyat değil ama yanımda olmana sevindim."

"Sorun değil. Sonra görüşürüz, Mol."

Yaklaştıkça ofisimden gelen yüksek sesli konuşmaları duyabiliyordum ve kapıyı iterek açtığımda beklenmedik ziyaretçilerle karşılaştım. Gerçi neden şaşırdığımı bilmiyorum, çünkü onları yılbaşından beri görmemiştim ve dedikoduları ilk elden öğrenmek için beni sıkıştırmaları an meselesi olacaktı. Ve sabahdan sonra

Tam da ihtiyacım olan şeydi, özellikle de şu anda bebek arabalarında uyukladıklarını görebildiğim iki misafir için.

"Merhaba."

Wolf, Freddie ve Emerson hep birlikte bana dönerek cevap verdiler. "Hiiiiiii."

"Nihayet." Wolfie bana ilk sarılan kişi oldu, diğer ikisi araya girmeyi başaramadan önce. "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık bir saat."

"Tanrım, gerçekten mi?" Masamın kenarına tüneyip derin bir iç geçirdim.

"Sen iyi misin?"

Daha onları görmeden havayı bozmak için başımı salladım.

"Evet, erken bir ameliyat geçirdim." Saçlarımı bağlı olduğu banttan çıkarıp şakaklarıma dolan gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalıştım. "Beklediğin için üzgünüm."

Freddie tekrar kanepeye oturdu. "Sorun değil, yanımızdan geçip giden seksi doktorları gözetliyorduk."

Kaşlarım birbirine düğümlendi. "Hiç yok."

"Kesinlikle var ama senin hepsine karşı bağışıklığın var. En azından artık sana birini ayarlama girişimlerimizin neden başarısızlıkla sonuçlandığını biliyoruz."

Güldüm ve başımı salladım. "Bunun ne kadar merak ediyordum."

"Evet. Umarım ayıracak vaktiniz vardır, çünkü anlatacak çok haberiniz var genç bayan."

Duvardaki saate baktım. "Bazı formları imzalamam gerekiyor, sonra bir saat boş vaktim var."

Emerson ayağa kalktı. "Tamam, sen bunu yaparken ben de hepimize kahve getireceğim." "Yardım edeceğim." Wolfie onu kapıdan çıkarken takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Masama oturdum, bana bırakılan kâğıt yığını ve bir kenara ittiğim ve eninde sonunda ulaşacağım bir yığın postayı gözden geçirdim. Freddie homurdanan Sam'i kucağına aldı ve onu beslemeye başladı. Kuşkusuz önyargılıydım ama kesinlikle gezegendeki en sevimli yeğene sahiptim.

"Nasıl gidiyor?"

Aç oğlundan başını kaldırıp baktı. "Tamam, ama şu anda bir insan ineği sayılırım."

Formları imzalarken güldüm. "Coop nasıl idare ediyor?"

"O inanılmaz biri. Çok sabırlı, Sam'i beslemek için gece kalkıyor ve ben biraz uyuyabileyim diye onu bebek arabasıyla koşuya çıkarıyor. İnanılmaz biri, özellikle de ailelerimiz eve gittiğinden beri." Yüzünü buruşturdu. "Aslında çok şaşırmış gibi görünmemeliyim, çünkü hamileliği boyunca da böyleydi."

Formların üzerine imzama atmaya başladım. "Muhtemelen kontrol manyağı olduğu içindir. Oyunlar için ayrıldıklarından beri nasıllar?"

Sam emerken onun başını okşadı. "Wolf ve ben dün bütün gün birlikteydik, bu da işleri kolaylaştırdı ve Emerson dün gece bizde kaldı. Ama lanet olsun, bekâr ebeveynler bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. İnsanüstü güçleri olmalı. Coop eve bir bebek bombası patlamış gibi dönecek, temizlikçiyle bile."

Yine kıkırdadım. Coop dağınıklığı sevmezdi ya da eskiden sevmezdi ama evin görüneceğini pek umursamayacağını hissediyordum. Samson ve Freddie'ye o kadar aşıktı ki bunu fark etmesi bile pek olası değildi.

"Ama dadı yakında başlayacak ve bu da işleri kolaylaştıracak. Coop'un uykuya ihtiyacı var, yorgunken oynayamaz ve şu anda ne kadar harika olsa da ikimiz de uyumadığında nasıl olduğunu biliyoruz."

Evet. Cooper yorgunken onunla vakit geçirmektense aç bir ayıyla vakit geçirmeyi tercih ederim.

Aç bir ayının konuşma becerileri de daha iyi olurdu.

"Tekrar çalışmaya başlayacak mısın?"

"Henüz değil, ama Emerson'ın yeni stüdyosuna yardım edeceğim, sadece normalde yaptığım kadar değil. Bu iş bittikten sonra düşüneceğim ama dürüst olmak gerekirse pek bir şey yapmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Yine de iyi olacak."

"Evet. Bebek beyniyle savaşmaya yardımcı olacağını umuyorum."

Kapı açılıp Emerson ve Wolf ellerinde kahvelerle dönerken son evraklarımı da imzaladım.

"Bitirdin mi?" Wolfie bana bir tane uzattı.

"Teşekkür ." Ona sırttım. " ."

"Güzel." Kanepeye oturdu ve yanındaki boşluğu . "Gel ve otur.

Her şeyi bilmek istiyoruz. Her şeyi." Otururken şaşkınlıktan burnum kırıştı. "Neyi?"

Freddie gözlerini devirdi. "Bebeklerin önünde 'seks' ya da 'sikişmek' demek istemiyor."

Wolfie ona kaşlarını çatarken Emerson homurdandı. "Tamam, baştan başla."

Ayaklarımı altıma kıvırdım ve rahatladım. "Şimdiden ne biliyorsun?"

Sarı saçları uçuşurken kafasını sallama şiddetinden dolayı kafasının omuzlarından ayrılmak üzere olduğundan endişelendim. "Hiçbir şey bilmiyorum, sadece bu ikisinden kaçırılma olayıyla ilgili duyduklarım ve Felix'in Cooper'la konuşması kulağa oldukça komik geliyor."

"Bunun daha komik olacağını düşünmüştüm." Freddie büküldü.

Kahvemi yudumladım. "Bana bundan hiç bahsetmedi."

Ayağa kalktı ve uyuyan Sam'i bebek arabasına geri koydu. "Bebekle çok meşgul. Yine de endişelenmeyin, bu konuda soğukkanlı. Sizin adınıza çok mutlu."

Wolfie ona sessiz olmasını işaret etti, yeşil gözleri kızgınlıkla doldu, sonra bana döndü. "Pekâlâ, başlayın."

Nereden başlamalı, nereden başlamalı.

"Ona her zaman aşık olduğumu biliyor muydun? da öte."

Wolfie başını salladı. ". Freddie geçen yıl bana bir şeylerden bahsetti ya da bir şeyler olup olmadığını sordu, ben de bir şey düşünmedim. Ama o zamandan beri daha fazlasını fark ettim."

Hafifçe kızardım. Gerçekten de her şeyi çok iyi gizlediğimi sanıyordum ama belli sandığım kadar göze çarpmıyormuşum. Özellikle de annemin yaptığı yorumdan sonra. Görünüşe göre bunu fark etmeyen tek kişi Felix ve .

"Ama her şey nasıl başladı?"

Konuya girmeden önce kahvemden bir yudum daha aldım. "Kaza geçirdiği gece beni öptü."

Wolfie nefesini tuttu ve beni işaret etti. "Aman Tanrım, gerçekten de ondan kaçıyormuşsun! Zavallı Felix, ona hayal gördüğünü söyledim."

Ağzımın kenarı orantısız bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Hayır, değildi. Ama kazadan sonraki ilk gün, o uyanıkken sizi görmeye gelmişim ve öpüştüğümüzü hatırlamıyordu, ben de çıldırmıştım. Öpücüğü, onun için endişelenmemle birlikte tüm duygularımı geri getirmişti ve ben sadece bunların tekrar yok olmasını istiyordum."

"Peki sonra ne oldu?"

"Taburcu edilmeden önceki son gecesinde uzun bir ameliyatı bitirmiştim ve o uyurken onu kontrol etmek için yanına gittim, sonra da kendim uyuyakalmışım. Ama uyandığında beni gördü ve çok kızdı. Gerçekten çok kızmıştı. Sonra hatırladı ve o kadar şaşırdı ki ne yapacağımı bilemedim ve tekrar kaçtım."

Wolfie'nin ağzı mükemmel bir O şekli aldı.

Ne kadar kötü davrandığımı, ne kadar paniklediğimi ve onu ne kadar incittiğimi düşündükçe yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Sonra son zamanlarda hissettiğim suçluluk duygusu tekrar kendini gösterdi. Parmaklarımı başımın üzerinde gezdirdim. Beynim susuzluktan patlamadan önce gerçekten biraz suya ihtiyacım vardı.

"Çok kızgındı ve bunun çocukça olduğunu biliyorum ama bununla başa çıkamadım. Son on iki yılımı duygularımı görmezden gelerek geçirmiştim ve sadece arkadaştık, en iyi arkadaştık, ama onun da aynı şekilde hissetmesini beklemiyordum. Ve o zaman bile bu bir çift olarak birlikte çalışacağımız anlamına gelmiyordu, özellikle de ilişkiler konusunda berbat olduğum için. Ne yapacağımı ya da bu konuda kiminle konuşacağımı bilmiyordum."

Wolfie'nin eli benimkini buldu ve sıkı. "Bizimle konuşabilirdin."

Emerson kahvesini masaya bıraktı ve öne doğru eğildi. "Mol, oldukça yıkılmıştı. Evine gittiğim gün, o, Drew ve Jupe sarhoşken, eminim ağlıyorlardı."

"Bu da ne?" Freddie alay etti.

Hatırladıkça gülmeye başladı. "Kazadan kısa bir süre sonra bir öğleden sonraydı. Drew benden Felix'in evinde buluşmamızı istedi ama oraya gittiğimde hepsi o kadar sarhoştı ki bir cümleyi bile zar zor bir araya getirebiliyorlardı. Ve hepsi de

Aşk ve kaybedilen fırsatlar gibi saçma sapan şeyler için ağlıyorlardı, kardeşim bile. Drew'un nasıl biri olduğunu bilirsin ve aşkı bulma konusunda onları çok kızdırmıştı. Çok tatlıydı ama onu oradan çıkarıp eve döndürebilmemin tek yolu, Felix'le seni sahte bir öğle yemeğinde bir araya getirmeye yardım edeceğime söz vermemdi. Akşamdan kalma halleriyle bunu unutacaklarını düşünmüştüm ama unutmadılar."

Kimse göz devirmeyi Wolf gibi . "Adam kaçırma mı? Ne da aptallar."

"Biliyorum ama sen kızmayasın diye sana o şirin spor ayakkabıları yaptı." Emerson söyledi.

"Hangi şirin spor ayakkabılar?"

Bacağımı havaya kaldırdım ve önlük pantolonumu görebilecekleri şekilde yukarı çektim. "Bunlar."

Freddie ayağımı yakaladı ve spor ayakkabıyı öyle bir çekti ki yere düşmeden önce Wolfie beni tutmak zorunda kaldı.

O da benim yaptığım gibi parmaklarını detayların üzerinde gezdirdi. "Aman Tanrım, bunlar harika! Ve üzerinde senin adın yazıyor! Ben de istiyorum."

Wolfie hediye onun elinden alıp kendisi inceledi. "Felix Cleverly'nin hediyelerle arasının bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi?"

"Hediyelerle arası hep iyi olmuştur." Gözlerim kocaman açılmıştı, Wolfie'nin bunu bilmemesine biraz şaşırmıştım. "Harika hediyeler verir."

Bana geri verdi. "Ne demek istiyorsun?"

Kolyemi çekiştirdim. "Bunlar bana verdiği takılar. Stetoskop, stajyerlik sınavlarımı geçtiğim ve çalışmama yardım ettiği zamandan kalma, kemik ise bu Noel'den kalma. Ortasında küçük bir metal şerit var çünkü onun kemiği olduğunu ve bacağına yerleştirdiğim çubuğun bu olduğunu söyledi."

Üçü de kafaları patlamak üzereymiş gibi görünüyordu, hepsi de bana bakıyorlardı, dilleri tutulmuştu.

"Aman Tanrım." Wolfie ellerini birbirine vurdu. "Felix'in tatlı olduğunu biliyordum ama bu kadar tatlı olduğunu bilmiyordum."

Onunla yine alay ettim. "Freddie'nin çalma listesinin onun fikri olduğunu unutma."

Hatırladıkça gözleri kısıldı. "Ah evet, acaba oğlanların övgüyle bahsettiği başka kaç hediye bulmuştur?"

Karnımda kelekler taklalar atmaya başladı. "Evet, o harika biri. Gerçekten şanslıyım."

"Hey, şanslı o." Omuz

silktim. "Belki de."

Beni kaburgalarımın dürtükledi. "Öyle. Sen neden ?"

Arkama yaslandım ve saçlarımı parmağımın etrafında döndürdüm. "Gerçekten bilmiyorum. O kadar tatlı ki, geçirdiği kazaya rağmen, normal bir insan oyun oynayamadığı için öfkeden kudururken o kadar sabırlı davrandı ki. Ama o bunu kabul etti."

"Hayır, . Huysuz piçin tekiydi." Emerson kahvesini bitirirken araya girdi.

Ona baktım. "Ne?"

Dudağına vurdu. "Gerçi şimdi düşünüyorum da, bunun onun yaralanmasından çok seninle ilgisi var."

İçimi çektim ve başımı ellerimin arasına

aldım. "Neyin var?" Wolfie bacağını

okşadı. "Pek bir şey yok. Sadece biraz

zorlanıyorum."

Yüzünü bana dönmek için vücudunu döndürdü, yüz ifadesi endişeyle doluydu. "Ne ile?"

Tekrar omuz silktim. "Sadece her şeyi dengeliyorum. Annem bir hayatım olmadığını söyledi, belki de yok, ama daha önce hiç bir hayatım olmadı, bir hayat için zamanım olmadı, zaman bulmak istemedim ya da buna ihtiyaç duymadım. Çok fazla fedakârlık yaptığımın farkındayım ama tek istediğim doktor olmaktı. Tıp benim hayatımdı, hayatım. Ama geçen hafta meslektaşlarımdan biri bana odağımı kaybettiğini söyledi ve sanırım haklıydı, bu yüzden şimdi dengeyi bulmaya çalışıyorum. Ama her şeyi istiyorum ve hayır demek çok zor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çalışma saatlerimle Felix'i görme saatlerimi dengelemeye çalışıyorum. Ama azaltmış olsam bile, hala normal bir insandan daha fazla saat çalışıyorum. Şimdi de seyahat ediyor ve onu daha az göreceğim. Tam zamanlı olarak dönüp oynamaya başladığında durum daha da kötü olacak. Onu desteklemek için tüm maçlara gidemiyorum ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum, sonra da burada yeterince şey yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Bulduğum konuma gelmek için çok çalıştım. Ortopedik cerrahların sadece yüzde beşi kadın ve spor hekimliğine girdiğinizde bu sayı daha da azalıyor. Gelecek nesillere örnek olmalıyım. Her iki durumda da birilerini hayal kırıklığına uğrattıyorum."

Bir anda, bu sabahki ameliyatın stresinden, her şeyi sığdırmaya çalışmanın yorgunluğundan, yeterince iyi bir cerrah ya da yeterince iyi bir kız arkadaş olamama endişesinden sıcak gözyaşları gözlerimi doldurdu. Ya da sadece yeterince iyi olamamaktan. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Wolfie beni kucakladı ve sırtımı okşadı. "Molly, kimseyi hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Felix'le bu konuyu konuştun mu?"

Burnumu çektim. "Hayır, henüz değil. Çok sabırlı ve anlayışlı biri ve saatlerin onu rahatsız etmediğini söylüyor ama bu ne kadar sürecek? Ameliyatı uzadığı için akşam ona kadar eve gelmeyen, sonra da kahvaltıdan önce çıkıp giden değil, yanında olabilecek bir kız arkadaş isteyecektir. "Ve yorgun olduğu için kendini kaybeden."

Ses tonum yükseldikçe Freddie'nin gözleri daha da açılıyor, benim geçireceğim erimeyi bekliyordu.

"Mol, onunla sıfırdan başlıyor gibi değilsin. Onu zaten tanıyorsun ve harika bir arkadaşlığın temeli var ve aynı arkadaş çevresine sahipsiniz. Bu savaşın yarısıdır."

Avucumun içiyle gözyaşlarımı sildim. "Evet biliyorum ama bu onun için de adil değil. Ve işim yüzünden aramızdaki ilişkiyi mahvetmek istemiyorum. Birlikte olduğumuz zamanlar inanılmaz."

"Bu işe girerken işinizin ne olduğunu biliyordu."

Başımı salladım. "Bilmek ve gerçekten içinde olmak ve ondan etkilenmek iki farklı şey. Bu yüzden hiçbir zaman uzun süreli bir ilişkim olmadı, çünkü bir noktada bir şeyler vermek zorunda kalıyorum. Erkekler her an yanlarında olmamamdan hoşlanmıyorlar. Ama bu sefer, verecek olanın Felix olmasını istemiyorum. Onu çok seviyorum, o da beni seviyor. Her zaman istediğim şey buydu, bu yüzden saatleri azaltmaya çalışıyorum ama bu gerçekten zor. Ve bunu yapamayacağımdan endişeleniyorum."

"Yine de her şeyin bir gecede olmasını bekleyemezsiniz."

Bebeklerden biri kıpırdanmaya başladı ve Freddie onları yatıştırmak için elini pusetin içine soktu, gurultu azaldı ve onun bunu yapmasını izlemek bilinçaltımda beni de yatıştırdı.

"Biliyorum, haklısın. Sadece çok zor."

"Belki sağlam bir programı olduğunda daha kolay olur, çünkü o zaman ona göre plan yapabilirsiniz. Yani o seyahat ederken, siz de saatlerinizin çoğunu o zaman yaparsınız."

Başımı salladım. "Bunu düşünmüştüm. Şimdi tekrar yola çıkmayı deneyeceğim ama her zaman işe yaramayacak çünkü bazen bırakamayacağım davalar gelecek."

"Onların işi de yorucu saatler içermiyor değil, bu yüzden anlaması gerekir. Ve onun işi daha önemli değil."

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Hayır, biliyorum ama zaten birbirimizi zar zor görürken bu işleri kolaylaştırmıyor."

"Bu konuyu çok fazla düşündüğünüzü ve gerçekleşmeyecek bir şey için endişelendiğinizi düşünüyor musunuz?"

"Olabilir. Sanırım bu büyük bir değişim ve bunu istemiyorum."

Freddie bana sırtıttı. "Hadi ama, işi berbat edecek biri varsa o da odur."

Güldüm, kendimi daha iyi hissediyordum. Freddie her zaman her durumu hafifleten bir yöneme sahipti.

Emerson ona şakacı bir tokat attı.

"Drew ile birlikte hazırladıkları şu vakıf fikri hakkında seninle konuştu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, ne temeli?"

"Drew geçen gün bana bundan bahsetti. Emekli olduklarında ne konuşuyorlardı."

Kalbim yüzeye normalde olduğundan daha yakın hissediyor, göğsümdeki boşluğu kaplıyor, ciğerlerimdeki havayı sıkıyordu. Kemiklerim ve organlarım arasındaki boşluklar kıskançlıkla doluydu, kalın, çirkin ve iğrenç. Emerson ve Drew'un birbirlerini yeterince görmelerine ve Drew'un Emerson'a günüyle ilgili bilgi vermesine gıpta ediyordum.

Yatağa girmeden hemen önce onu gördüğünde hatırladı. Ve bana söyleyecek zamanının olmaması, bana söylemek istememesinden neredeyse daha kötüydü.

"Ne? Emekli mi oluyorlar?"

O başını sallarken çok rahattı, oysa ben hâlâ nasıl nefes alacağımı hatırlıyordum. "Ben öyle düşünmüyorum. Belki de Jasper'ın son oyunu onları düşündürmüştür."

Jasper'ın son maçı. Vay be. Yakında olmalı. Bu sezon birçok kilit oyuncunun takımdan ayrılmasıyla, özellikle de dün gece Detroit'e karşı alınan muhteşem mağlubiyetten sonra, bu yıl playofflara kalamayacaklar gibi görünüyordu. Bazen maçları canlı izleyemediğim için seviniyordum, dün gece Felix'le konuşmak bile sesindeki hayal kırıklığını duymak için çok zordu. Ve bu hayal kırıklığının bana yönelmesini asla istemezdin.

Wolf'a baktım. "Jas bu konuda ne hissediyor?"

Gülümsemesi gurur ve suskunluk karışımıydı. "Karışık sanırım, ama son zamanlarda bu konuda sessiz kaldı. Koçluk yapmaktan ve yeni bir şeyler yapmaktan heyecan duyuyor ama sevdiğin bir şeyi geride bırakmak her zaman zordur. Bununla birlikte, özellikle Florence geldiğinden beri daha fazla hissediyor. Ve yanında olmak istiyor. Ondan ayrılmaktan nefret ediyor."

Bu benim duygularımı özetliyordu. Ve kafa karıştırıcıydı. Değişim hiçbir zaman yutulması kolay bir hap değildir.

"Günün geri kalanı için ne planladınız?"

"Emerson'ın stüdyosuna bakacağız, sonra da Murray'in henüz haberi olmasa da hepimizi öğle yemeğine götürmesini sağlayacağız." Freddie güldü.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ne zaman açılacak? Gerçekten biraz egzersiz yapmam lazım."

Emerson'ın gözleri parladı. "Yaza kadar olmaz. İnşaat çalışmaları daha yeni başladı."

Kapı çalınca hepimiz döndük. "İçeri gelin."

Kıdemli hemşirelerden biri kenarından baktı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Doktor Marks, masanızdaki evrakları topluyorum."

"Evet, orada, dışarıdaki tepsimde." Bıraktığım yeri işaret ettim.

"Teşekkür ederim." Telefonu aldı ve dışarı çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Wolfie telefonundaki saate baktı. "Biz de gitsek iyi olacak, Küçük hanımefendi uyanmadan önce." Huzur içinde uyumakta olan Florence'a başıyla işaret etti.

Hep birlikte ayağa kalktık ve ben de boş kahve fincanlarını toplayıp çöpe attım.

"Beni görmeye gelip sızlanmalarımı dinlediğiniz için teşekkürler. Özür dilerim, şu anda neyim var bilmiyorum. Yakında bir gece dışarı çıkabilir miyiz? Belki çocuklar yokken bir ara? Bir ya da üç kadeh şarap iyi gider."

"Evet, dengeni bizim üzerimizde kurabilirsin." Emerson beni kucakladı.

"Bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalışın, sadece biraz zaman tanıyın ve her şey yoluna girecektir. Her şeye bir şans verin."

"Evet, haklısın."

Freddie kollarını bana doladı ve beni her daha da sıkı sıktı.

Samson' taşımaktan kasları iki katına çıkmış olmalıydı. "Ne zaman istersen, bebeğim."

Emerson kapıyı açtı ve Freddie ile Wolf'un dev bebek arabalarını dışarı çıkarmaları için kapıyı tuttu.

"Murray ile iyi eğlenceler." Kapının pervazına yaslandım, onlar köşeyi dönüp asansörlere doğru gözden kaybolana kadar el salladım, sonra ofisime geri döndüm.

Kızlar haklıydı. Zaman alacaktı ve sakinleşip buna alışmam, yeni bir rutin ve hem istediğim kariyere hem de bir hayata sahip olmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bir hayattan daha fazlası. İstedğim bir ilişki.

İlişki.

Cep telefonumu masadan aldım ve sesini duymak için kanepeye uzandım. O cevap verirken arka planda insanların bağırıışlarını duyabiliyordum.

"Selam bebeğim! Sabahın nasıl geçti? Ameliyat nasıldı?"

Buna engel olamadan önce gözlerim yeniden ısındı, gözyaşlarım boğazımdan yukarı süzüldü. "Kahretsin."

"Ah, bebeğim. Neden? Ne oldu?" Sesindeki endişe beni soğuk bir Cumartesi sabahındaki sıcak çikolata gibi ısıttı.

Hastanede her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki, günlerimi iş dışında kimseyle ayrıntılı olarak paylaşmamıştım. Ameliyatta kötü bir gün geçirmeniz, başınıza bir iş geldiği ve bir hastanın hayatının kötü yönde değiştiği anlamına geliyordu. Ya da ölmüşlerdi. Ve bunu herkesi üzmeden mesaj yoluyla aktarmak zordu. Bir ameliyatın sizi ne kadar başarısız hissettirebileceğini söze dökmek zordu. Ya da doğrudan bir sonrakine geçmeniz gerektiği için düşünecek zamanınız yoktu.

Bu yüzden cerrahlar bölümlere ayırma konusunda olağanüstüdürler. Ama bugün hiçbir şeyi bölümlere ayıramıyor gibiydim.

Tüm bölmelerim zaten doluydu.

"Bir bacağımı kesmek zorunda kaldım. Bu adam sadece yirmi yaşında ve bir daha futbol oynayamayacak. Gidip ona söylemem gerekiyor." Burnumu çektim.

Keskin bir nefes alma oldu. "Oh Mol, çok üzgünüm, bu gerçekten boktan.

Kahretsin, zavallı

adam."

"Biliyorum."

"İyi misin?"

"Evet, sadece işim bazen berbat oluyor."

"Biliyorum. gece geç döneceğim ama uçaktan sizin eve gelip daha iyi bir hale getireceğim."

"Tamam." Uzun bir saç tutamını tutup düzleştirdim ve bir yay gibi geri çekilmesini izledim. "Lex, seni özledim."

"Ben de seni özledim, Angel. Bu öğleden sonra ne yapıyorsun?"

"Kalça protezi ve laboratuvarda biraz ders."

"Gördün mü? Geleceğin tıbbi beyinlerini şekillendiriyorsun. Bazen işiniz iyidir ve bu işte harikasınızdır. Sana sahip oldukları için şanslılar."

Sözleri yeni bir gözyaşı seline yol açtı ve daha sessiz bir yere doğru uzaklaşırken arka plandaki gürültü daha da sessizleşti.

"Molly, konuş benimle. Neyin ?"

"Bilmiyorum. Birbirimizi pek görmedik." Beni rahatsız eden başka ne olabilir diye dudağımı yokladım. "Lex, Emerson bir vakıf hakkında bir şeyler söyledi."

"Evet, Drew ve ben emekli olursak ne yapacağımız hakkında konuşuyorduk ve aklımıza bir tür vakıf geldi."

"Ne zaman başlıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok, bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Ama yakında, belki."

Tıpkı Emerson'ın yanıtı gibi, çok soğukkanlı ve rahattı ve bana neden söylemediği konusunda endişelenmek yerine, muhtemelen son zamanlarda ne kadar muhtaç ve duygusal olduğum konusunda daha fazla endişelenmem gerektiği kısa bir süre için aklıma geldi. Gerçi kendimi kaptırdığım bu savrulma yakın zamanda sona erecek gibi görünmüyordu.

"Bana söylemedin."

"Üzgünüm Mol, unutmuşum ama eve geldiğinde dikkatimi dağıttın. Ve sen iç çamaşıryından başka bir şey giymeden karşımda durduğunda beyin hücrelerim resmen eriyor. Sadece bazı fikirler üretiyorduk."

"Birbirimizi daha çok görmek ister miydin?"

"Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki biliyorum. Bunu bana neden soruyorsun ki?"

Oturdum, kollarımı dizlerime dayadım, ağlamadan konuşabilmek için daha iyi düşünmem gerekiyordu.

"Molly?"

"Senin beni desteklediğin gibi seni desteklediğimi hissetmiyorum."

Sesi yumuşadı. "Molly, sen beni düzelttin. Birden fazla şekilde. Bana destek oluyorsun."

Burnumu ve burnumun tekrar akmasını engelledim.

"Molly, senin işin önemli, hayat kurtarıyorsun ve insanlara umut veriyorsun. Her gün birlikte olamayabiliriz ama birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendiriyoruz ve bu bana beni desteklemiyormuşsun gibi hissettirmiyor. Birbirimizi her zaman destekledik ve birbirimizi eskisinden çok daha fazla görüyoruz."

Sözleri içime işlerken bile haklı olduğunu biliyordum ama midemdeki çalkantı devam ediyordu.

"Hep mi hissettin?"

Masanın üzerinde, kızların burada olduğu zamandan kalma bir kahve lekesini düşüncesizce ovaladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz birlikte olmadan önce de hep mi hissediyordun?"

Derin bir iç çektim. "Hayır, ama artık durum farklı. Birbirimizi daha çok görmeliyiz."

"'Olmalı' diye bir şey yok. Bizim için uygun olan bu. İkimizin de saatlerimizi alan işleri var. Sana söyledim, nicelik değil nitelik, elimize geçen zamanı en iyi şekilde değerlendirmek. Ve bu her zaman böyle olmayacak."

Sadece olacak. Olacak.

"Ama ya öyleyse? Sen tam zamanlı hokeye geri döndüğünde ve benim burada hala saatlerim olduğunda nasıl olacak?"

"Mol, bunu yapacağımız zaman çözeceğiz ama bunu birlikte yapacağız. Her şeyi enine boyuna konuşacağımıza dair birbirimize söz vermeliyiz. Bunu birlikte yapacağımıza söz verir misin?"

O göremese de başımı salladım. "Söz veriyorum."

"Güzel." Arka plandan bağırışlar duyabiliyordum. "Gitmem gerek, ama seni sevdiğimi unutma."

Endişe girdabı, kaçan kıkırdama ile hafifledi. Bunu söylediğini duymak hâlâ eskimemişti ve eskimeyeceğini de sanmıyordum. "Seni seviyorum."

Birazdan ne olacağını biliyordum, çünkü bu bizim aptalca oyunumuz haline gelmişti. Küçümsedi. "Ve gerisi lütfen, Marks."

"Seni seviyorum."

"Bu daha iyi." Güldü. "Sana sonra mesaj atarım, uçağa binmeden önce." "Tamam, görüşürüz."

Beni her zaman daha iyi hissettirdi. Beni o uçurumdan indirmek için ne söyleyeceğini her zaman bilirdi, o uçurum kendisi olsa bile. Ve sonunda onu gördüğümde, beni öper, bana dokunur ve ben ondan ve bizden başka bir şey hatırlamayana kadar bana sarılırdı.

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

Çocuk ameliyat sonrası gözlemden çıkacaktı ve ona ne olduğunun söylenmesi gerekiyordu. Ailesi yoldaydı ama kimse beni almaya gelmediği için henüz gelmediklerini düşündüm. İşimin en iyi yanları inanılmazdı ama en kötü yanları da kendi cehennem çemberlerini hak ediyordu.

Ve bu zor olacaktı.

Uyandım, susamıştım, yatağın yanındaki su şişesine uzandım ama kalın, kaslı bir önkol tarafından yerimde tutuldum. İçeri girdiğini duymadım, hatta yanıma geldiğini bile hissetmedim, günümün uzunluğu ve stresi belli ki beni en derin uykuya daldırmıştı. Suyu yudumladım ve yüzümü ona döndüm. Bir kez bile kıpırdamadı, gözlerim karanlığa alıştıkça yüz hatları netleşmeye başladı.

Kalın, koyu sarı kirpikleri yanaklarını öpüyor, yumuşak, büzgülü ağzı nefes alırken hafifçe büzülüyordu. Her zaman çok derin uyurdu. Bir tutam saçı alnından uzaklaştırdım, pürüzsüz teni parmak uçlarımda altında sıcacıktı, güzel yüzünün uzunluğunu, elmacık kemiğinden aşağıya, sadece mükemmel kemik yapısını vurgulayan yumuşak kaşlarına doğru izledim.

Daha da yaklaştım, dudaklarımı onunkilere değdirdim, uyuyor olsa bile temasa ihtiyaç ve etrafımı saran kol daha da sıkı, birbirimize sertçe bastırılana kadar kaydırdı. Gözleri kapalı kaldı, eli yukarı doğru hareket etti ve boynumun dibindeki saçlarımı sardı, dudakları dudaklarımı açarken başımı yana yatırdı ve umutsuzca arzuladığım tadı almamı sağladı.

Dili kısık bir iniltiyle benimkinin üzerinde gezindi, uykulu sersemliğiyle beni yutarken beni hareketsiz tuttu, bana ilk öpüşmemizi hatırlattı, uzaklaştırmaya çalıştığım her şeyi, söndüğünü düşündüğüm her şeyi yeniden ateşleyen öpücüğü. Ama sönmemişti.

Dillerimiz birbirlerinin temposuna ayak uydurarak yumuşak ve nazik bir şekilde birbirlerini okşuyor, rüya aleminde sohbet ediyorlardı; ta ki o yavaşça çekilip beni dudaklarının son bir fısıltısıyla baş başa bırakana kadar.

Sırt üstü yatarken beni tutmaya devam etti, kolu yukarı kayarak beni göğsüne çekti. Kalbinin kulağımın dibinde attığını duyabiliyordum, sabit atışı beni sakinleştirip rahatlatıyordu. Gözlerim savaşılmayacak kadar ağırlaştığında, küçük parmağı benimkini buldu ve etrafında dolandı.

"Seni seviyorum, Mol." Uyku onu tekrar ele geçirdiğinde sesi kesildi.

Ertesi sabah uyandıgımda, hala uyuduğumuz gibi birleşmiştik. Her zaman olduğumuz gibi birleşmiştik, on iki yıl boyunca.

Ve bunu istemedim.

FELIX

"Neden öyle sırtıyorsun?"

Huck telefonundan başını kaldırdı, eli kurabiye kavanozuna sıkışmış küçük bir çocuk gibi zıpladı, başkalarının izlediğini fark etmemişti. "Ne gibi?"

"Bir şeylerin peşindeymişsin gibi."

"Neden bilmiyorum." Rahatsız bir şekilde bankta kaydı. "Sadece bir randevum var, hepsi bu."

Drew gülmeye başladı. "Randevu mu? Hayır, çıkmadın. ?"

Huck telefonunu kapattı ve ayağa kalkmadan önce cebine koydu. "Tanıdığın kimse yok."

Drew ve ben onun soyunma odasından çıkışını izledik. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Tarih boyunca Huck'ın kendisi hakkında konuşma fırsatını geri çevirdiği bir durum olmamıştı. Ya da herhangi bir şey hakkında.

Dolabının yanında duran Brogan'a döndüm.

"Randevusu kiminle?"

Omuz silkti, çantasının fermuarını . "Nereden bilebilirim ki?" "Çünkü sen onun en iyi arkadaşısın."

Çantası omzunun üzerinden geçti. "Neden umursuyorsun ki?"

Bana bakması için onu zorlayarak ona yaklaştım. "Eğer Nora olduğunu öğrenirsem, buradan gelecek haftaya kadar kışına tekme basarım."

Boynu geriye doğru kıvrıldı. "Nora da kim? Ve ben ne ?" "Ona izin verdin. Ve ona kışına tekme basacağımı da söyleyebilirsin."

Elini omzuma koydu ve koltuk değneğine bakarken yüzünde alaycı bir gülümseme oluşurken elini sıktı. "Cleves, dinle kimsenin kışını tekmelememelisin."

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Diğer bacağımı kullanacağıma inansan iyi edersin, ukala."

"Öyle mi? Şansımı deneyeceğim." Soyunma odasına doğru ilerledi.

Drew sırtıma bir tokat attı. "Sanırım yeteneğini kaybettin, dostum."

Gözlerimi devirerek Brogan'ın bizim için açık tuttuğu kapıya yöneldim, üçümüz birlikte koridora çıktık ve Huck'ın sondaki duvara yaslandığını gördüm.

"Fazla uzağa gitmedin."

En uçtaki, yönetici sütlerine açılan kapılar açıldığında bize baktı ve Koç, ardından da Nora dışarı çıktı.

"Koç'un yanındaki kim?" Drew mırıldandı.

"O, Nora."

"Akupunktur terapisi bayan?"

Başımı salladım. "Evet, bu sabah onunla bir seans yaptım ama burada kaldığını fark etmedim. Belki de Koç sonunda onu kalmaya ikna etmiştir."

Onlar bize doğru gelirken hareket etmedik.

"Hepiniz burada bir grup sporcu gibi dikilerek ne yapıyorsunuz? Gitmeniz gereken bir yer yok mu?"

Brogan çantasını yukarı kaldırdı. "Evet, efendim. Biz de tam ."

"Güzel."

Nora kollarını Koç'a dolayarak onu yanağından öptüğünde hareket etmeye başlamıştık. "Tamam, gitmem gerekiyor. Hoşça kal baba, sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, bebeğim."

Baba mı? Bebek mi? Bu beklenmedik bir olaydı.

bana gülümsedi. "Sabah görüşürüz, Felix."

O geçerken kaşlarım saç çizgimde kaldı. "Evet, görüşürüz."

Kimse bir şey söylemedi ve Koç da bir açıklama yapmak için etrafta dolaşmadı, kız gözden kaybolur kaybolmaz topuklarının üzerinde döndü.

"Koç'un çocuklarının hâlâ üniversitede olduğunu sanıyordum." Drew şapkasını düzeltti. "Tamam o zaman, hamburger yemeye gitmek isteyen var mı?"

"Baba mı? Baba mı dedi?"

Hep birlikte Huck'ı görmek için döndük, yüzü şoka benzer bir şekilde donmuştu. Ya da belki korku. Hatta biraz da korku. Her iki durumda da kusacakmış gibi görünüyordu.

"Ne yaptın sen?"

Gözlerini kırpmadan hepimize baktı.

"Onun Koç'un kızı olduğunu nasıl bilmezsin?" Bana tısladı.

"Çok fazla konuşmuyor ve o zaman bile sadece alternatif tıp veya Hindistan'da öğrendikleri hakkında konuşuyor. Çoğu şeyi duymazdan geliyorum." Başım arkaya düştü, gülmemi kontrol edemiyordum. "Tanrım. Sen öldün artık. Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim."

"En azından şimdi onun kıcını tekmeleyerek dizini mahvetme konusunda endişelenmene gerek yok." Drew, Huck'ın yüzünü tokatlarken bana sırtıttı. "Çünkü Koç bunu senin için yapacak."

Huck inledi, iki kat eğildi, kıcı duvara çarptı, böylece onu destekledi, elleri dizlerinin üzerindeydi.

"Hepinizden nefret ediyorum."

Eğer ellerinden başını kaldırıp kafasının olduğu yere baksaydı, yüzümde kesinlikle *sana söylemiştim* diyen kocaman, kendini beğenmiş bir sırıtış görürdü.

"Bugünlük bu kadar drama yeter, ben Molly'yi görmeye gidiyorum. Sonra görüşürüz salaklar. Sands, seni tanımak güzeldi."

Kaşlarını çatması kalbimi ısıttı.

"Oh adamım, Koç onu öldürecek." Drew beni koridorda takip edip otoparka doğru kapıdan çıkarken gülmeye devam etti. "Her neyse, onu daha sonra göreceğini sanıyordum?"

"Hayır, şimdi gidip onu görmem ve neler olduğunu anlatmam gerekiyor. Sürprizlerden nefret ettiğini biliyorsun, bu şekilde en azından," saatime baktım, "plan değişikliğine alışmak için altı saati var."

Ralph bizim dışarı çıktığımızı görünce arabayı ön kapıya yanaştırdı ve camı indirirken Drew'a başıyla selam verdi. "Bugün ikinizi de ben mi götüreceğim?"

Drew başını salladı. "Hayır, ben sürdürdüm. Clevs'ten hâlâ sen sorumlusun." Ralph kıkırdadı ve pencere tekrar açıldı.

"Sağ ol dostum, seni sevdiğimi biliyorsun."

"Evet, evet. Tamam, sonra görüşür müyüz? Çift olarak ilk resmi geziniz için her şey hazır mı?"

"Hemen hemen." Alay ettim.

"Coop'un kafasının ilk bir saat içinde patlayacağına elli dolarına bahse girerim." Drew'un kahkahası daha da sertleşti ve beni yeniden ateşledi.

"Evet, sende." Ona yumruk attım. "Sonra görüşürüz, dostum. Akşam 7'de."

O arabasına doğru yola çıktı, ben de Ralphie'nin yanındaki yolcu koltuğuna oturdum ve koltuk değneklerimi arkaya doğru fırlattım. Birkaç haftam daha vardı, sonra onları doğruca en yakın çöp kamyonuna atacaktım.

"Hastane mi?"

"Bunu biliyorsun, Ralphie adamım."

Molly sık sık üzülmezdi, bu yüzden üzüldüğünde etkisi daha da belirgin oluyordu. Bana ağlayarak geçirdiği günün ardından, şu anda taşıdığı stresten uzaklaşması için eğlenceli, keyif alabileceği özel bir şeyler olmasını istedim. Yarın onun otuz üçüncü doğum günü olduğu için çetemizle birlikte küçük bir parti planlamıştım. Büyük bir şey değil, ama onun için tam olarak yeterli.

Ofisinin kapısı aralıktı ve ben de kapıyı tıklatarak etrafına bakındım. Masasında oturmuş, alnını parmak uçlarına dayamış, dikkatle bir belgeye bakıyor ve kaşlarını çatıyordu.

"Bebeğim?" Düzgünce içeri girdim ve kapıyı arkamdan . "İyi misin?"

Başını kaldırıp baktığında kaşları düştü, sanki bir dakikadır orada durup onu izlediğimi fark etmemiş gibi gözlerini kırıştırdı, sanki onu son gördüğümünden bu yana altı saat geçmemiş gibi her şeyi kavırıyordu. Sanki her şeyi ilk kez görüyormuşum gibi. Ve gülümsemesi beni her zaman olduğu yerden, tam kalbimden vurdu, tam isabetle bir hedef tahtası.

Hiç ıskalamadı.

"Selam." Ayağa kalktı, okuduğu şeyin üzerine bazı dosyaları yerleştirdi ve bana doğru ilerledi. Dudakları dudaklarıma değerken gülümsemesi güçlüydü. "Burada ne yapıyorsun?"

Taşıdığım çantaları bıraktım ve koltuk değneklerimi duvara dayayarak kollarımı ona doladım. "Doğum günü arifesinde kızımı görmeye geldim."

"Oh, gerçekten mi?"

"Gerçekten, buraya gel." Burnunu öptüm ve onu kanepeye doğru götürdüm.

Kapının yanındaki çantaları işaret etti. "ne var? O benim hediyem mi?"

"Bir kısmını. Ama önce talimatlarıma uymanız gerekiyor. Ve her biri için bir öpücük istiyorum."

Oturdum ve onu sağlam dizime çektim, sıkıca tuttum, burnumu boynunun sütunu boyunca gezdirdim, her zaman yaptığım gibi onu içime çektim. Sabun ve lavanta gibi kokuyordu, bu da hem nedeni hem de sonucu olduğu kalbimdeki çarpıntıyı yatıştırıyordu.

"Tamam. Öp."

Dudakları dudaklarımı yakaladı, çevreledi, geri çekilmeden ve beni daha fazlasını istemeye bırakmadan önce diliyle bana sadece kısa bir vuruş yaptı.

"Kendinizi bu akşama hazırlamak için altı saatiniz var." "Bu akşam ne var?"

Parmağımı kaldırdım. "Hayır, henüz soru sorma hakkın yok. Öp."

Kaldığı yerden başladı ve bu sefer ben hazırdım, onu daha derine götürebilmek için başını tuttum, tadına baktım, geçen sefer bana verdiğiinden daha uzun süre okşadım.

"Brooke daha sonra senin yerine bakacak çünkü seni dışarı çıkaracağım."

Başımı kaldırdım ve artık ne yapacağımı biliyordu. Bu oyundan zevk alıyordum. A çok.

"Şimdi, çanta. Eve gitmek için vaktin olmayacağını biliyorum, o yüzden bu çantalarda ne giyeceksin?"

Arkasına yaslandı ve çatık kaşlarıyla bana baktı. "Hazırlanmamın altı saat süreceğini mi düşünüyorsun?"

Güldüm. "Hayır, sanırım nöbetçi olmayacağın ve akşamları izinli olacağın gerçeğine alışman altı saatini alacak."

Kollarımda yumuşadı, yüzü hafifçe düştü. "Akşam izin alabilirim; her zaman çalışmıyorum."

"Biliyorum, ama bu şekilde öğleden sonra izin almak için hazırlık yapabilirsin." Ona sırttım. "Ve doğum gününde çalışmak isteyeceğini düşünmüştüm ama doğum günü sabahında seninle düzgün bir şekilde uyanmak istiyorum, bu yüzden Brooke da senin viziteni yapacak."

Gözleri kocaman açıldı, koyu kehribar rengi duygularıyla parlarken altın rengine dönüştü. "Çok şanslıyım."

"Öylesin ama benim kadar şanslı değilsin." Onu tekrar öptüm, bu sefer sonu gelmeyecek şekilde, çağrı cihazı çalana kadar.

Yere baktı ve inledi. Bana gitmek zorunda olduğunu söylemesine fırsat vermeden onu ayağa kaldırdım.

Onun yanında ayağa kalktım. "Tamam, ben eve gidiyorum ve seni harika olmaya devam etmen için yalnız bırakıyorum. Seni için daha sonra geleceğim. Saat tam 7'de. Hazır ol, Marks."

Ellerini enseme gezdirdi. "Teşekkür ederim Lex. Sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum."

Onunla birlikte dışarı çıktım, o hasta birimine giderken asansöre doğru yöneldim ve yollarımız ayrılmadan önce bir öpücük daha çaldım.

"Sonra görüşürüz, bebeğim. İyi günler."

Arkamı döndüğümde Doktor Reyes'in resepsiyonun karşısından baktığını gördüm, çenesini sıkıkmaktan seğiriyordu. Onu selamladığımda hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi .

O herif tam bir pislikti.

Ralphie, Village'da dünyanın en iyi köftelerini sunan küçük bir restoran olan Little Owl'un önünde durdu ve bu gece sadece bize ait olacak şekilde sallanmayı başardım. Pencereleden, her sandalyeyi süsleyen dev balonların alt pencereler boyunca perdelerin üzerinde yükseldiğini görebiliyordum, böylece yoldan geçenler içeri bakamıyordu. Ayrıca Molly'nin içeride ne beklediğini görmesini de engelliyordu.

"Burada mı?" Başını arabadan dışarıya çevirip bana baktı, kalın kirpikleri heyecanla dalgalanıyordu, göz kapaklarına sürdüğü ışıltılı şeyler ışığı yakalayıp parıltıyordu.

Aslında her yeri parlıyordu. Çok güzel görünüyordu.

Ne giyeceğini biliyor olsam da, onun içinde nasıl görüneceğine hazırlıksızdım; Anthony Joshua'nın yapabileceği her şeyden daha sert vuran lanet bir nakavt gibi. Lacivert payetlerden oluşan diz hizasında bir elbise giymişti, alt kısmı bacaklarını sonsuz gösterecek şekilde kabarmıştı ve giydiği gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarla tepesine çıkmak için bir merdivene ihtiyacım olacaktı. Dizleri ve baldırları dışında görünen hiçbir teni yoktu, bu da beni bir parça bulup dokunmak, okşamak, yalamak, tatmak için daha da çaresiz hale getiriyordu. Tadına bakmak.

Freddie seçmeme yardım etmişti ve ona teşekkür etmek için dev bir buket çiçek ya da dev bir fiçı kahve göndermeyi aklıma not ettim, çünkü bu kadar mükemmel bir şey bulmayı asla başaramazdım.

Ama altında ne olduğunu seçmiştim. Altında... Altında ne olduğunu düşünmemeye çalıştım çünkü aksi takdirde akşam yemeği çok rahatsız edici olurdu. Doğum günü olabilirdi ama kendime kesinlikle bir hediye vermiştim.

"Evet." Benim sırtışımda onunkini yansıttı. "Burayı seviyorum."

"Biliyorum." Birbirine bağlı parmaklarımızı dudaklarıma götürdüm ve elini öptüm.

"Hazır mısın?"

Ralphie dışarı fırlayıp onun için kapıyı açarken ben de koltuk değneklerimi kaptım ve zıplayarak onun yanına gittim. Onu kucağıma alamamam gerçekten çok can sıkıcıydı.

Elimi. Küçük giriş kapısından birlikte içeri girdik. "SÜRPRİZ!"

Arkadaşlarımızın bağırışları karşısında vücudu sert bir şekilde irkildi, onun yaşadığı şok karşısında sırtıyordu.

Eli göğsüne doğru uçtu. "Sürprizlerden nefret ediyorum."

Herkes onu karşılamak için öne atılırken kıkırdamamı bastırarak başının tepesini öptüm. "Bu bir sürpriz değil, neler olacağını biliyordun."

"Herkesin burada olacağını bilmiyordum." "Oh, bundan bahsetmemiş miydin?"

"Hayır, o kısmı atlamışsın." Bana sırttı. "Mükemmel, teşekkür ."

"ederim." Dudaklarını tekrar buldum, erkek kardeşinin de dahil olduğu bir topluluğun huzurunda mümkün olduğunca iffetli tuttum.

"Tamam, bu çok garip." Cooper, Molly'yi çekip kucağına alırken mırıldandı. "Mutlu yıllar, Mol."

"Bana elli dolar borçlusun." Drew sırtıma bir tokat atarken kulağıma fısıldadı.

"Hiç şansı yok, kafası hâlâ sağlam."

Molly'yi selamlayan herkesten uzaklaşıp masaya oturdum, böylece koltuk değneklerinden kurtulabilir ve ölüme meydan okuyan bir denge hareketine katılmama gerek kalmadan bir içkinin tadını çıkarabilirdim. Garson birkaç bira getirdi ve ben de bir tane Jasper'inkine vurdum, o ve Coop da bize katıldı. Kızlar odanın diğer ucunda kıkırdamaya başlamıştı bile; Molly elbisesinin içinde dönüyor, kalbim kabarıyordu.

"Hey, Sands'e olanları duydun mu?" Sandalyeleri çekip oturduklarında Drew başını kaldırıp ikisine baktı.

"Hayır, ne oldu?"

Sırttı. "Şu peşinde olduğu kız var ya, hani Clevs'in dizinde çalışan? Koç'un kızı."

Jasper'ın gözleri dehşetle irileşti ve sonra öyle bir gülmeye başladı ki, kısa süre sonra gözyaşları sel oldu. "Kahretsin, Koç çılgına dönecek. Muhtemelen takas edilecek."

"Hayır, sadece sezon boyunca kenara alınacak ve ceza olarak onun pozisyonunda başka birini izlemesi sağlanacak." Garson Cooper'ın önüne düşük alkollü bir bira koydu. "Sağ ol dostum."

Başımı salladım. "Onun numarasını nereden bulduğunu bile bilmiyorum."

"Görünüşe göre ona vermiş, ama bunun nedeni tedavi istediğini düşünmesi için onu kandırması mıydı bilmiyorum."

Neden şaşırdım ki?

"Orospu çocuğu. Hak ettiğini buldu." Yüzüm tiksintiyle düştü. "Birlikte mi yatmışlar?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama 'çıktığı' oydu." "Ne?"

Onunla mı çıkacak?"

"Hayır, iptal etti. Koç'tan çok korkuyor."

Cooper sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir kahkaha attı. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Brog söyledi."

"Dostum, her gün bu boka gelmeyi özleyeceğim." Jasper birasını yudumladı.

"Evet, biz de seni özleyeceğiz. Seninle oynamamak çok garip olacak.

Nasıl hissediyorsun?"

"Pekâlâ, kızlarla birlikte olacağım ve biraz izin yapacağım için heyecanlıyım. Wolf ve ben bir süreliğine İngiltere'ye dönüp orada biraz zaman geçirebileceğimiz için mutluyum, belki onu tekrar hamile bırakabiliriz." Kaşlarını kaldırarak sırttı. "Gelecek sezon başladığında ve ben bunun bir parçası olmadığımnda nasıl hissedeceğimden emin değilim, ama sanırım göreceğiz."

"Siz ettiğinizde Koç'un kimi Kaptan yapacağını biliyor musunuz?"

Sakalını kaşıdı. "Fikrimi sordu ama ne karar vereceğini bilmiyorum."

"Ben demiştin, değil mi?" Ben talep ettim.

Birası dudaklarına değmeden hemen önce durdu, bir köşesinde bir sırtma belirdi.

"Tabii ki, gülmekten altımıza işemeden hemen önce."

"Ben paramı Sands'e yatırmıştım ama Koç onun kızıyla çıkmaya çalıştığını öğrenirse bu gerçekleşmeyecek."

"Tekrar ne zaman buza çıkacaksın?"

Ona orantısız bir omuz silkme hareketi yaptım. "Kontrol için röntgen çektiireceğim ama umarım iki hafta daha atel ve bu lanet olası koltuk değneklerini kullandıktan sonra yüzmeye ve hafif bacak ağırlıkları yapmaya başlayabilirim. Doktor buza adım atmam için yaz başını işaret ediyor, sonra da maça hazır hale gelmem gerekecek."

İyi bir şekilde iyileşiyordum ama önümde hâlâ zorlu bir iş vardı.

"Tam bir baş belası."

Molly'ye baktım, şampanyasını yudumluyor ve kocaman gülümsüyordu, kızlara her ne söylüyorsa hepsi kahkahalarla inliyordu. Müzik, oğlanlar ve Freddie'nin kıkırdamaları arasında bile tek duyabildiğim Molly'nin kahkahalarıydı. Ve bu benim en sevdiğim sestti. Gülüşü en sevdiğim görüntüydü. Her zaman öyleydi ve bundan asla bıkmayacaktım.

"Evet biliyorum ama ne var biliyor musun? Molly geçen hafta bir ameliyat geçirdi ve bu çocuğun bacağını kesmek zorunda kaldı ve çocuk kariyerinin başındaydı. Sakatlık açısından çok şanslıydım ve buzdaki zamanımın sonuna geliyorum ve bu ne kadar baş ağrıtıcı olsa da en azından hala bacağım var. Onu geri getiremezdim."

Ama benim için daha fazlası vardı. Çünkü kaza olmasaydı Molly'yi bu şekilde bulup bulamayacağımı bilmiyordum ve bu da midemin siz fırlatmadan önceki gibi neden oluyordu. Kıl payı kaçırmanın verdiği endişe. Ve ben

Bunun hiç olmayacağını ya da birlikte olmayarak hayatlarımızı daha fazla boşa harcayacağımızı düşünmek istemedim.

"Zavallı çocuk."

"Biliyorum." Drew'a döndüm. "Bu bana vakıf fikrini düşündürdü. Ampute ya da uzuvsız doğan çocuklara hokeyde yollarını bulmaları için yardım eden bir vakıf kursak nasıl olur? Ya da bunun gibi bir şey?"

Bunu düşünürken çenesi bir o yana bir bu yana hareket etti. "Hiç de kötü bir plan değil. Ben beğendim. Mol'den bize bazı uzmanlarla bağlantı kurmasını isteyebiliriz ve bu sadece hokey olmak zorunda değil, herhangi bir spor olabilir. Ama bence bu, aklımıza gelen diğer her şeyden daha iyi."

"Nedir bu?" Jasper garsondan bir bira daha alarak sordu.

"Clevs ve ben emekli olduğumuzda ne yapmak istediğimiz konusunda fikir alışverişinde bulunuyoruz."

"Emekli mi oluyorsun?"

Drew başını salladı. "Henüz değil, sadece zamanı geldiğinde harekete geçmek için bir şeyler ayarlıyorum."

"Akıllıca." Yudumladı. "Bunun ne kadar düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Belki birkaç sezon."

Emekli olacağım günü hiç hayal edemezdik ama şimdi bu gerçek bir konuşmaydı. Jas oyunlardan uzak duruyordu, Cooper'la ikisi de ebeveyni. Son birkaç yılda çok şey değişmişti. Garsonun kızlara daha fazla içki sunmasını, onlarla konuşmasını ve hepsinin masaya ve bize doğru ilerlemesini izledim. Onlar olmadan nasıl olduğunu hatırlamak zordu. Onlar olmadan önceki hayatı. Bizim nasıl olduğumuzu.

"Onları yakalamayı nasıl başardık?" Drew aklımdan geçenleri okuyarak mırıldandı ve görüş alanımı takip ederek bana doğru yürüyen Molly'yi buldu.

"Hiçbir yok."

Eğildi, beni öptü ve elimi çıplak bacağının arkasına kaymasına, hastaneden ayrıldığından beri arzuladığım tenini okşamama engel olamadım.

Ayağa kalkarken Cooper'a kaşlarını çattı, Cooper'ın gözleri şaşkınlıkla bize yapışmıştı. "Ne?"

Dudaklarını yuvarladı. "Yok bir şey, sadece buna alışmaya çalışıyorum. Ama mutlu görünüyorsun, Mol."

Bunu sevdim."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ."

Gece başladığı gibi devam etti, neredeyse her zaman olduğu gibi, erkekler bir uça, kızlar diğer uça, hepsi gürültülü ve mutlu, hava her zaman kahkahalarla doluydu. Kızlarla sohbet ederken gözlerimi Molly'den alamıyordum ve arada bir beni bakarken yakalıyor, kasıklarımın da yakalayabileceğim bir göz kırpması atıyordu, çünkü bunu her yaptığında aletim uyanıyordu. Gerçi o etraftayken hiçbir zaman tam anlamıyla uykuda değildi.

Ve sonra, Happy Birthday'in akortsuz bir yorumundan sonra eve gitme vakti gelmişti. Çünkü başka bir kulübe gittiğimiz günler geride kalmıştı; ulaşmamız gereken daha önemli yerler vardı - bebekler, birbirimiz, yatak.

Jasper bana sarıldı. "Antrenmanda görüşürüz, dostum. Seni almamı ister misin?"

"Evet, teşekkürler, Molly'de olacağım. Sabah mesaj atar mısınız?"

"Tabii, sorun değil."

"Mutlu yıllar, Mol." Wolfie onu bırakırken o da ona . "Teşekkür ederim." Kız ona gülümsedi.

"Bütün hediyelerini buraya koydum," dedi Freddie ona kocaman bir çanta uzatarak, "taşıması kolay olsun diye."

"Sen en iyisisin, teşekkür ederim." Molly onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Emerson ve Drew'un yanına gitti. Cooper kolunu ona doladı ve hepimiz dışarıya, soğuğa ve bekleyen arabalara doğru yol aldık.

Dairesine birlikte girdik ve ayakkabılarını çıkarmadan önce hediye çantasını kapının yanına bıraktı, sonra bana döndü. Kendimi desteklemek için duvara yaslanırken kolları boynuma dolandı.

"Mutlu yıllar, bebeğim."

"Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Daha iyi bir doğum günü dileyemezdin." Yanağıma avuçlamadan önce parmaklarını saç diplerimde gezdirdi. "Seni çok seviyorum Lex. Böyle olacağını asla hayal edemezdin."

Başımı eğip onunla buluştum, onu içime çekerken alnımız birbirine değdi. "Biliyorum. Bu son birkaç ay hayatımda yaşadığım en mutlu dönemdi. Beni her zaman mutlu ettin, ama şimdi, senin sayende tamamen yeni bir seviye keşfetmiş gibiyim. Son birkaç yıldır erkeklerin aşık olduğunu gördüm ama bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Ve bunca zamandır burnumun dibindeymişsin."

Burnunu öptüm, sonra daha aşağıya indim, dudaklarını dudaklarımla yakaladım, bu benim için hala çok heyecan verici bir hareketti, çünkü her seferinde farklı ve yeniydi. Dudaklarının tadı kek, şeker ve tatlılık gibiydi. Yüzünü ellerimin arasına aldığımda koltuk değneklerim yere çarptı, onu sıkıca tuttum, onu her zamankinden daha fazla tüketmeye ihtiyacım vardı. Onun tadına bakmaya, onu içime çekmeye, sanki o benim yaşam gücümüş ve onsuz yaşayamazmışım gibi kendimi ona aşılama ihtiyacı duyuyordum.

Parmak uçlarına doğru hareket etti ve mükemmel kıcını avuçlamamak, onu kaldırmak ve tam durduğumuz yerde sertçe becermek için sahip olduğum tüm gücü harcadım. Onu duvara yaslayarak, masada, yerde, müsait olan herhangi bir yüzeyde sikkem istiyordum ve bunu yapamadığım için sabrım tükeniyordu.

Dilim onunla doğru kaydı ve ağzımın içinde inledi. "Sana içimde ihtiyacım var Ben."

Onu bıraktım. "Yolu göster, bu gece tamamen seninim bebeğim."

Peşinden topallayarak gittim, onu görünce büyülenmişim. Ona aldığım, gözleri kadar altın rengi iç çamaşırı, ikinci bir deri gibi üzerine oturmuş, tüm dikkatimi elbisesini başının üzerine kaldırıp bıraktığında ortaya çıkan sıkı, şeftali gibi kıcına vermemi . Hayatımda gördüğüm en güzel kalçaya sahipti. Ve ben de ona tapabilecek en şanslı orospu çocuğuydum.

Onu en sevdiği koltuğa kadar takip ettim, ona yeni ev hediyesi olarak aldığım Le Corbusier şezlong, tavandan tabana pencerelerin önüne yerleştirilmişti ve henüz seks yapmadığımız tek yerd. Ona kaşımı kaldırdım.

Aşağı doğru işaret etti. "Arkana yaslan." "Mol?"

"Arkana yaslan," diye tekrarladı sesindeki emirle.

Bu yükseklikte kimsenin bizi göremeyeceğinden oldukça emin olsam da, pencerelerin tek yönlü cam olmadığını ve yakındaki binaların oldukça yakın olduğunu biliyordum. Ama siktir , eğer komşulara bir gösteri yapmak istiyorsa, bu onun doğum günüydü ve ben kimdim ki karşı çıkayım? Gömleğimi çıkarmaya başlamamı izledi, her düğmesi açıldığında meme uçları sertleşiyor, aletim hemen tepki veriyordu.

Ardından pantolonum geldi, kalçalarımın üzerinden iterek çoraplarımla birlikte çıkardı. Pantolonumun çıkmasına aldırış etmedi, onun yerine bakışları hâlâ boxer'ımın içinde duran ve olacıkları beklerken pre-cum ağlayan aletimin üzerindeydi.

Dudaklarını yaladı, sinsice sırtıttı ve boxerımı işaret ederek parmağıyla çıkarmamı işaret etti. Normalde yatak odası benim alanımdı, ancak onun iddialı olmasıyla ilgili o kadar ateşli bir şey vardı ki, bana söyleneni yapmak için her niyetim vardı ve boxer pantolonumu yere kadar takip ederken aletim yeni bulduğu özgürlüğünde zıplarken aynı fikirdeydi.

Arkama yaslandım, kığım kıvrıma yaslandı, bacaklarım yana açıldı ve aletim tavanı göstererek bir sonraki hamlesini bekledim. Bacaklarımın arasına diz çöktü, üzerime eğildi ve aşağı inmeden önce bana en kısa öpücüklerini verdi, dudaklarını çenem boyunca ve boynumdan aşağı tüy gibi hafif dokunuşlarla takip etti, bu his çıplak vücudumda sadece daha fazlasına ihtiyaç duymama neden olan bir titreme dalgası etkisi yarattı. Dişlerinin arasında sertçe emmeden önce dili meme ucumun etrafında dolaştı ve taşaklarımın derinliklerinden gelen bir inilti içimden gök gürültüsü gibi çıktı.

"Lanet olsun, Mol... Tanrım."

Dilinin yolculuğuna devam etmesini izlemek için başımı kaldırdım, inanılmaz göğüslerinin karnımı sıyrmasını izledim, duyuşal aşırı yüklenme seğiren parmaklarım için çok cazipti. Uzandım, parmaklarımı sütyenin dantelli kabının içine kaydırdım, kaya gibi sert meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım, o vücudumdan aşağı doğru kayarken serbest kalana kadar, böylece ağız şimdiye kadar bir parçası olduğum en iyi buluşmalardan birinde kendini horozumla yeniden tanıştırebilirdi.

Tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemeyerek saçlarını yana ittim ve bana baktı, gözleri öyle şehvet doluydu ki neredeyse beni yakacaktı. Alt dudağı

Dilinin izlediği yolu aletimin alt tarafı boyunca takip ederek taşaklarımda zaten nükleer seviyede olan basıncı daha da artırdı; bu basınç, uzunluğumu boğazının arkasına alıp beni sihriyle çalıştırmaya başladığında sadece dört katına çıktı. Ucunu emerken başım bir iniltiyle geriye düştü, beni ağzının etrafında döndürdü ve sonra dayanılmaz derecede yavaş bir hareketle yuttu.

Taşaklarım sertçe atıyordu ve patlamama saniyeler kalmıştı, bunu engellemek için çok uğraşıyordum. Onu elimden geldiğince nazikçe üzerimden çektim, ağzının ıslak sıcaklığı yerini soğuk havaya bırakırken aletim itiraz ediyordu.

"Mol, buraya gel. İçine girmem gerek, seninle birlikte."

Başparmağını dudağında gezdirdi ve bana sarılmak için yukarı doğru hareket etti. Avuçlarım vücudunu okşuyor, dokunduğum her ipeksi tenin altında kalp atışlarının nabzını hissediyordum - karın kaslarının üzerinden, sırtının etrafından, kıcından aşağıya ve tekrar yukarıya doğru süzülüyordum. Danteli aşağı çektim, onun bana yaptığı gibi meme ucunu dişlerimin arasına sıkıştırdım, sertçe çekiştirirken diğer elim sıırıslıklam ıslak tepesine ulaşana kadar durmadı.

İki parmağımı içine soktuğumda aletime bir coşku dalgası daha vurdu, alçak sesle ve hırıltılı bir şekilde inleyerek kulaklarıma müzik getirdi. Üçüncüyü eklediğimde öne doğru fırladı, sıcak, davetkar amının içinde olmamayı neredeyse imkansız hale getirene kadar onu elimden geldiğince uzattı. Üzerimde gezinirken külotunu bir tarafa doğru tuttum ve tamamen içine girene kadar kendini alçalttı, kalçalarının her hareketi bir çarpıştırıcıdaki atomlar gibi omurgamda yukarı ve aşağı elektrik cıvataları fırlattı.

Sütyeninin askıları düşmüştü, pembe meme uçları tekrar tutmam için dışarı bakıyordu ve bir elimle yaptım, diğer elimle sütyeninin kancasını ustaca açtım ve yere bıraktım, böylece kendimi tamamen ona kaptırabilir, yüzümü ona boğabilir, varlığımın her lifi ona sarılıncaya kadar onu soluyabilirdim. Sonra bana karşı hareket etmeye başladı, bacaklarımin arasına doğru eğilmeden önce kalçalarını yavaşça titretti, bana kaygan, parıldayan amının sikimi almasının ve ona sahip olmasının mükemmel görüntüsünü verdi, sanki onunmuş gibi.

Ve hepsi . Ben onundum.

Çünkü onunla birlikte olmayı, onu sevmeyi, ona ihtiyaç duymayı bırakmamın hiçbir yolu yoktu. O olağanüstüydü.

Kalçalarını tuttum, o doğru kayarken, ben onu kenara yaklaştırırken kalçaları benimkilerin etrafında sıkılaştı. Göğsünde boncuk boncuk terler oluşmaya başladı, göğüslerinin arasından aşağı yuvarlandı, vücudunda titreme başladığında göbek deliğinde birikti, sallanışının yumuşaklığı çılgınca ve ateşli bir hal aldı.

Onu kaldırıp içime aldığımdaya haykırdı, kucağımda kıvranırken aletimin açısı içinde zonklayan her sinire sertçe çarpıyordu. Aletim tekrar şişti, vücudunun pembe ve açık kızarmış görüntüsü, onun üzerindeki etkim, ona nasıl hissettirdiğim çok fazlaydı.

Miyavlaması gırtlğına dönuştü. "Lex, çok yakınım, ben..."

Kükremem ilkeldi. Cümlesini bitiremedi, sözleri orgazmımın gücüyle içimi parçalayarak devam etti, Mach gücüyle içinde patladığımda içimi parçaladı, ona vermek zorunda olduğum her şeyi tüketen titreşimli bir sarsıntı fırtınasında onu harekete geçirdi.

Göğsüme yığıldı, ikimiz de ciğerlerimizdeki havayı doldurmaya çalışıyorduk.

"Tanrım, yine burada seks yapıyoruz. Her gün."

"Uyum sağlayabildiğime sevindim." Güldüm ve boynunu öptüm. "Mutlu yıllar, Angel. Umarım iyi bir dilek tutmuşsundur, çünkü sen dünyayı hak ediyorsun."

Doğrulup yüzümü avuçladı, gözleri . "Hiçbir şey dilememe gerek yoktu, istediğim her şeye sahibim."

"Güzel, çünkü ben de öyle."

Dudakları tekrar benimkileri buldu ve kendimizi bir kez birbirimizin içinde kaybettik.

MOLLY

Masama oturdum ve önümdeki manzarayı inceledim. Odanın dört bir yanına yayılmış vazoların içinde yüz tane uzun saplı kırmızı gül olmalıydı, parmaklarım onlarla birlikte gelen küçük kartı defalarca çevirdi. Aşağı baktım ve tekrar okudum, buraya geldiğimden beri takındığım gülümseme genişledi.

Sevgililer Günün kutlu olsun, Mol. Sonsuzluğun ilk günü.

Seni seviyorum.

Felix xxx

Not: İnsan kalbinin günde kaç kez attığını biliyor musunuz? Yaklaşık yüz bin ve benim tüm kalp atışlarım senin için <3

Felix takımla birlikte seyahat ediyordu ve son iki gecedir deplasmandaydı ve üç gece daha dönmeyecekti. Birlikte geçirdiğimiz ilk Sevgililer Günü'ydü ve ayrıldık, alışmaya çalıştığım bir şeydi bu. Ona çiçek göndermemiştim ama en sevdiği iç çamaşırımı gizlice bavuluna koymuş, cep telefonuna da iç çamaşırlarımla çekilmiş birkaç fotoğrafımı göndermiştim. Sabah antrenmanı biter bitmez göreceği resimlerdi bunlar, ki zamanlamamı doğru yaparsam her an olabilirdi.

Telefonum çaldığında sııttım, cevap tuşuna bastığımda yüzü ekrana doldu.

"Mol, beni bunlarla öldürüyorsun, kelimenin tam anlamıyla. Takım toplantısına ereksiyon olmuş bir şekilde gitmek zorundayım."

Yüzündeki ifadeye güldüm. "Ciddiyim, ben evdeyken alacaksın."

Bu düşünceyle amım sıkıştı, ona doyamıyordum. "Ooh, umarım öyle."

Kahkahası kirli ve alçakçaydı, tenimi karıncalandırıyordu. ". Ve sen de " ki henüz tam gücümde değilim."

"Ne demek istiyorsun? Bana henüz tam bir Felix Cleverly muamelesi yapılmadığını mı söylüyorsun?"

Başını yavaşça ve kasıtlı olarak salladı. "Hayır. Bu bacakla en fazla yüzde yetmiş çalışıyorum. İşlevlerimin sınırlı olduğunu fark etmedin mi?"

"Bence işleviniz gayet iyi."

Dilinin alt dudağında gezinişini izledim ve en son birlikte olduğumuz zamanı düşündüğünü anladım.

film ve pizza gecesi olabilirdi ama hiç o kadar ileri gidemedik. Ona çok sevdiği brownileri pişirmiştım ya da pişirmeye çalışmışım, çünkü bir şekilde hamuru birbirimize yedirmiştık ve sonuçta mutfak zemininde yapışkan, terli bir karmaşa oluşmuştu.

"Bekleyin, ben yüzde yüzü açıklamadan önce dinlenmeniz gerekecek."

Boğazımı temizledim - ve beynimi, her ikisi de Felix'in vücudumu sahiplendiği, birlikte olduğumuzda yaptığı gibi sahiplendiği düşüncelerle anında buğulandı. En ufak bir dokunuşuyla her yerimi eritmesi karşısında kemiklerimin kalmasına bile şaşırmışım. Ve eğer sadece yüzde yetmişle çalışıyorsa, yüzün ne olduğunu bilmek istediğimden bile emin değildim.

Üstünü çizTabii ki yaptım.

"Lex, çiçeklerim için teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Bir şey değil, bebeğim. İlk Sevgililer Günü'müzde birlikte olamadığımız için üzgünüm ama seninle geçirdiğim her gün benim için bir Sevgililer Günü." Göz kıırttı.

"Aman Tanrım, çok sevimsizsin."

Dışlek bir sırıtışla bana baktı. "Bana bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?" "Sana söylüyorum, sen bir peynir topusun."

"Peyniri sevmen iyi bir şey zaman, değil mi?"

Kapının çalınmasıyla başımı kaldırdım, diğer taraftaki her kimse ben cevap vermeye fırsat bulamadan kapıyı açtı.

"Bebeğim, gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz. Seni seviyorum." "Evet, seviyorsun."

Hastanenin Cerrahi Şefi Doktor Bromley içeri girdiğinde ekran karardı. Ayağa kalkma hızım yüzünden neredeyse takılıp düşüyordum, sandalyem o kadar hızlı geri itildi ki sekerek dizimin arkasına çarptı. Çiçeklerle dolu ofisime baktı, yüz ifadesi her zamanki gibi soğukkanlıydı. Sakinlik ve soğukkanlılık konusunda bir ders niteliğindeydi, asla kırıışmaz ve buruşmazdı. Ve onun bir stajyer olduğunu hayal etmek neredeyse imkânsızdı. Hatta bir asistan bile. Habersizce uğramayı sever, tüm cerrahi personeli diken üstünde tutardı. Ve bu her zaman müdür tarafından ziyaret edilmekle kıyaslanabilirdi.

"Şef Bromley, ? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Doktor Marks, Eros'un sizi ziyaret ettiğini görüyorum," yorumda bulundu.

Tüm bedenimi hızla ısıtan utanç duygusunu zorla uzaklaştırdım. "Evet, efendim."

"Her neyse, bu sabah Doktor Evans'ı gördüm ve Burs mülakatınız hakkında sizden haber alamadığını söyledi."

Birkaç dakika önce hissettiğim mutluluk kara bir umutsuzluk bulutu tarafından yutuldu, midem mektup geldiğinden beri, on gündür ısrarla görmezden gelmeye çalıştığım endişeyle anında sıkıştı. On gün boyunca ona cevap verme, uğruna çok çalıştığım bir şeye cevap verme içgüdülerimi bir kenara itmişim. Kazandığım ve hak ettiğim bir şeye. Uzun zamandır istediğim bir şeye.

Ama en az onun kadar uzun zamandır istediğim başka bir şey verilmişti.

yüzden onu bir kenara ittim ve düşünmemeye çalıştım. Onu çekmecemin en altına koydum ve dosyalar, kağıtlar ve altına saklayabileceğim her şeyle kapladım ve orada değilmiş gibi davranarak masamda, beynimde ve kalbimde bir delik açtım. Hayatımı yeniden değiştireceğini bildiğim, hayatımı paramparça etme potansiyeline sahip olduğunu bildiğim bir şey değilmiş gibi davranırdım.

Yeterince uzun süre görmezden gelirse, bir çözümün kendini göstereceğini düşündüm. Çünkü normalde olan buydu, değil mi?

"Oh, gerçekten mi, efendim? Bir kontrol edeyim. Sanırım bir hafta için onay almıştım."

Beni bakışlarıyla kısırdı ve yalanımı anladığına dair içimde küçük bir panik yarattı.

"Güzel. Ona bir tür yazım hatası olması gerektiğini söyledim. Bu senin için büyük bir fırsat Molly. Bunu hak ediyorsun."

Başımı salladım. "Evet efendim, teşekkür ." "O zaman yakında ameliyathanede görüşürüz."

Başını salladı ve beni kalp krizi geçirecekmişim, felç geçirecekmişim ya da tamamen zihinsel bir çöküş yaşayacakmışım gibi bir hisle baş başa bırakarak çıkıp gitti. En azından bunun için doğru yerdeydim.

Sandalyeme geri düştüm.

Çekmeceye uzandım ve açtım, içine tıktırdığım evrak yığınlarına baktım. Ancak kurşun tabut yeterince derine gömülmemişti çünkü radyoaktivitenin hala üzerinden yansıdığını hissedebiliyordum. Yığının dibini kazdım, parmaklarım aradıkları şeyi bulana kadar altından kaydı.

Önüme koyup tekrar okudum. İhtiyacım olduğundan değil, ezberlemiştim.

Sevgili Doktor Marks,

Columbia Presbyterian Spor Hekimliği Burs Programı için seçildiniz. Burs, Doktor Leo Evans'ın gözetimi altında gerçekleşecektir.

Mülakat değerlendirmeniz 23 Şubat Salı günü yapılacak ve nihai konu başlığınız belirlenip onaylanacaktır.

Bursiyerliğiniz 1 Eylül 2021 Çarşamba günü başlayacak ve 31 Ağustos 2022 Çarşamba günü sona erecektir.

Değerlendirmenizin zamanını teyit etmek için lütfen bu mektubun altını imzalayıp iade edin.

Saygılarımla,

Yazı İşleri Ofisi, Columbia Presbyterian Hastanesi Spor Hekimliği Bölümü

Şef haklıydı. Bu inanılmaz bir fırsattı. Nadir bir fırsat. Heyecandan küplere binmem gereken bir fırsat. Ama bunu her düşündüğümde, sonuçlarının ağırlığından midem bulanana kadar korkuyordum.

Felix'le geçirdiğim her an bir öncekinden daha iyiydi ve ben hala işleri yoluna koymaya, hayatımızın karmaşası içinde bir rutin bulmaya çalışıyordum. Ama bu kadar rağmen dengeyi zar zor buluyordum. İdare etmekle zar zor başa çıkıyordum. Zamanımı, suçluluk duygumu, baskımı yönetmek.

Ve bu her şeyi çöpe atacak.

Doktorların başka doktorlarla evlenmesinin bir nedeni vardı - hastaneden ayrılıp başka biriyle tanışma fırsatını asla bulamıyorlardı.

Burs için laboratuvar çalışmaları, eğitim ve ameliyat arasında bölünmüş, haftada yüz saatlik özel bir zaman gerekiyordu. Bir yıl boyunca haftada yüz saat, buna hazırlanmak için çalışma saatlerimdeki artıştan bahsetmiyorum bile ve onları daha yeni bırakmıştım. Her şeyi istiyordum... ama sahip olamıyordum. On gündür bir yol bulmaya çalışıyordum ama bulamıyordum. Bir şeyler vermek zorunda kalacaktım.

Çiçeklerle birlikte gelen kartı aldım. Tüm Sevgililer Günü'nü istedim. İstemediğim şey, umutsuzca aşık olduğum adamı bütün bir yıl boyunca zar zor görmektir ve ona da bunu yaşatmak istemiyordum. Ama bu fırsatı geri çevirirsem, bir daha elime geçmeyeceğinden emindim.

İki seçeneğim vardı.

Kardeşliği kabul edip hayatımın en iyi ilişkisinin diğerleriyle birlikte mezarlıkta son bulmaması için dua edecektim ya da Kardeşliği reddedip zaten başardıklarımınla mutlu olacaktım. Felix'e söyleyecek cesareti henüz toplayamamıştım çünkü ne yapacağıma henüz karar vermemiştim. Çünkü sonunda ona söylediğimde, beni buna zorlayacağını biliyordum.

Ama buna dayanacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum. Baskıya dayanmak için.

Hayatta kalmazsak olacaklardan kurtulmak için.

Tam kapı açılırken gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Bir mendil almak için masama uzandım.

"Az önce Şef'in buradan çıktığını mı gördüm? Ne istiyordu?" Hunter odaya baktı, dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. Felix'in sevgi gösterisi bazıları için çok fazlaydı ama benim için mükemmel bir miktardı. Bana doğru baktı. "Sorun ne? Neden ağlıyorsun?"

Burnumu sildim. "Ben iyiyim."

Gözleri masaya kaydı. Mektubumu kapmasını engellemek için elimi indirdim ama o çok hızlıydı. Okurken gözleri büyüdü.

"Kahretsin, Molly, bu harika. Tebrikler."

"Teşekkürler." Geri vermesi için elimi uzattım ama . "Görüşmen ne zaman?"

Omuz silktim. "Henüz bilmiyorum. Karar vermedim."

Hâlâ mektubu okuyordu. "Karar vermedim de ne demek? Burada onayladıkları yazıyor. Sana ne zaman verdiler?"

"Bana bir tane vermediler."

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. "Bunu geri mi gönderdin? İşi kabul ettiniz, değil mi?"

Ona bakamıyordum ve defolup gitmesini içtenlikle diliyordum. Kanımda dolaşan suçluluk ve kendini suçlama duygularının her bir parçasını kişileştirmiş ve söze dökmüştü.

"Henüz

bilmiyorum."

"NE?!"

"Bu seni ilgilendirmez Hunter! Neden buradasın ki?" İçeri daldığında açık bıraktığı kapıyı kapattı.

"Eğer almazsan delirmişsin demektir. Bu Kardeşliği kaç kişinin istediğini biliyor musun? Ve sen bundan vaz mı geçiyorsun?!"

", sadece erteleyebilirim."

Avuçlarını masamın koydu ve eğildi. "Bu ertelenecek türden bir şey değil."

Haklı olduğu gerçeği beni daha da kötü hissettirdi.

"Ne oldu sana böyle?" Küçümseme her kelimesinden damlıyordu, neredeyse gözeneklerinden sızıyor ve doğrudan bana yöneliyordu. Gözleri Felix'in kartına kaydı. "Aslında boş ver, sana ne olduğunu çok iyi biliyorum. O lanet olası kazadan beri yumuşadın ve bu acınası bir durum."

Ağzım açık kaldı. Öfke, zaten içimde dönüp duran sefaletle çarpıştı ama sözlerinin acımasızlığı karşısındaki şok, kendi sözlerimi oluşturmamı engelledi ve o da bunu devam etmek için bir işaret olarak aldı.

"Sen bir ameliyat bağımlısısın, Molly! Bu Arkadaşlık'a sahip olabileceğini bilmekle asla başa çıkamayacaksın. Birkaç ay daha dayanabilirsin ama yakında daha fazlası için çaresiz kalacaksın."

Gözlerimi kırıştırdım, adaletsizliğe ve haksızlığa karşı her zamanki çocuksu tepkim olan gözyaşlarımı durdurdum. Çünkü bu adaletsizlik en iyi haliyle karşımdaydı. Bu iğnelemeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Hiçbir şey.

"Burada senin için savaştılar. Stanford ve Hopkins'ten teklifler ve senin için savaştılar. Utanmalısın, onları hayal kırıklığına uğratiyorsun."

Çenemi gıcırdatmanın şiddetinden dolayı çenem ağrıyordu.

"Eskiden benim başarı ölçütüm sendin ama artık seninle rekabet bile edemiyorum çünkü gerilemeye başladın. Eskiden beni zorlardın. Ben olağanüstü bir cerrahım ve senin her zaman üstün olduğunu kabul etmekte bir sorun görmüyorum, ama şimdi..." dudağı daha da kıvrıldı, "Sana ne olduğunu bilmiyorum."

İçine tükürdüğü hava artık nefret ve düşmanlıkla doluydu ve ben patlamaya hazır olana kadar hepsini emiyordum. Şimdi de öyleydi.

"Ne yani? Seni daha iyi bir cerrah yaptığı için özel hayatıma izin verilmiyor mu? Siktir git, Hunt. Seni zorlayacak birini istiyorsan, git Jameson'ı bul."

"James ile hiç seninle rekabet ettiğim gibi rekabet etmedim."

"Tek koşan sen olursan bunun bir yarışma olmadığını biliyorsun değil mi? Benim zavallı olduğumu düşünüyorsun ama karşımdaki, olağanüstü değil ama en iyi gününde bile vasat olan ve arkasında yirmi dört-yedi kişilik bir tezahürat ekibi olmadan işini yapamayan bir cerrahı başka bir şey değil."

Burun delikleri alevlendi ve eğer yapabilseydi, onlardan ateş fışkıracaktı.

"Defol git ofisimden!"

Göğsü öfkeyle kabarıyordu, gözleri daralttığı yarıklardan zar zor görünüyordu. "Benim için zevkti. Lanet Sevgililer Gününüz kutlu olsun."

Çıkarken kapıyı öyle sert çarptı ki, vazolardaki su sarsıntıdan sallandı.

Tekrar oturdum, nefesimi toplamaya çalışıyordum, su bardağıma uzanırken elim yüzleşmeden dolayı titriyordu. Boğazımın arkasındaki safranın tadını alabiliyordum, ancak yudumlarken ortaya çıkan tek şey son hızla yükselen yüksek sesli bir hıçkırıktı. Başım ellerimin arasına düştü ve sıcak, öfkeli gözyaşlarım masaya damlarken, omuzlarım artık nefes alamayacak hale gelene kadar her derin ağlayışta sarsıldı.

Bana ne olmuştu böyle? Hunter haklıydı, yumuşak ve zavallıydım. Üç ay önce asla böyle ağlamazdım, bana davrandığı gibi davranmasına asla izin vermezdim.

"Aman Tanrım, sorun ne?"

Başımı kaldırdığımda Brooke'un dehşet içinde bana baktığını gördüm, yüzü endişe ve şefkatle doluydu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey daha fazla hıçkırık oldu. Elimi tuttu ve beni sandalyeden çekip koltuğa oturttu, kendisi de önümdeki sehpaye oturdu ve elinde bir kutu mendil tuttu.

"Bunu Hunter mı yaptı?"

Gözyaşlarımın arasından odaklanmaya çalışarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bağrıışmalar duyduğum için içeri girdim, sonra hışımınla dışarı çıktı ve kapıyı çarparak neredeyse binayı yerle bir ediyordu." Suyumu doldurdu ve bana uzattı.

Nefesimi tutarken bir yudum aldım. "Bana kızgın. Yumuşadığımı ve acınacak hale geldiğimi, daha iyi bir cerrah olmak için artık ona meydan okumadığımı söyledim."

Brooke'un ağzı açık kaldı. "O !" Başımı salladım. "Ve sanırım haklı olabilir."

"Ne?!" Havladı.

"Gelecek yıl için burs teklifi aldım."

Gözleri tıpkı Hunter'ınki gibi kocaman . "Molly, bu inanılmaz. Tebrikler."

"Teşekkürler."

"Ama bundan memnun değilsin?"

"Onur duyduğum. Tüm sıkı çalışmamın sonunda karşılığını aldığımı hissediyorum ve kadınlara nadiren teklif edilir." Gözyaşları yeniden başladı. "Ama bu haftada yüz saat ve daha fazlası demek. Ve Felix deplasman maçları için seyahat ederken, bir yıl boyunca birbirimizi zar zor göreceğiz, şimdi de zar zor görüyoruz. Yoldaşlığı istiyorum ama Felix'i de istiyorum ve sadece birine sahip olabileceğimi hissediyorum ve hangisini seçersem seçeyim, birini hayal kırıklığına uğratmış olacağım."

Kaşlarını çattı. "Onunla konuştun mu?"

Başımı salladım. "Hayır, henüz değil. Önce bir çözüm bulmaya çalışıyordum, çünkü bana kabul etmemi söyleyecek. Ama bütün bir yılı onunla vakit geçiremediğim için kendimi suçlu hissederek geçirmek istemiyorum, sonra ben çalıştığım ya da uykumu almaya çalıştığım için bensiz bir şeyler yaptığında ona kızacağım ve o da benim alacak. Bu bir ilişki değil. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Seni desteklemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bence o da isterdi. Çalışmamla ilgili her çöküşümde zaten çok iyi davrandı ve bunun sorumlusu benim. Bu onun suçu değil. Ama bu sadece arkadaş olduğumuz zamanlardaki gibi değil; daha fazla yükümlülük var. Hiç görmediğiniz biriyle bir yıl geçirmek pek eğlenceli olamaz."

"Hayır, ama insanlar bunu başarıyor. Silahlı Kuvvetler'deki insanların ortaklarına bakın." Dizimi okşadı. "Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım, ama onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum, özel hayatlarımız hakkında pek konuşmazdık, çünkü zamanımız yoktu, konuyu değiştirmek için her zaman bir şeyler araya girerdi. İlgilenmediğimiz ya da umursamadığımız için değil, iş hayatımız ağır bastığı için.

"Altı yıldır birlikteyiz; ihtisasımın ilk yılında tanıştık. Ve o bir avukat. Aramızdaki ilk dört yıl, düzenli olarak haftada iki yüz saat çalıştık. Bazı aylar seks yapamayacak kadar yoruluyorduk."

Gözyaşlarım gözlerimi kırıştırdım ve ne dediğini anlamaya çalıştım, çünkü artık Felix'le seks deneyimi yaşamıştım ve onsuz o kadar uzun süre geçirmeyi hayal bile edemiyordum. Vücudum onu sıcak bir günde soğuk bir şişe su gibi arzuluyordu.

"Gerçekten mi? Vay canına, çok zor olmalı."

"Öyleydi ve çok şiddetli kavgalarımız oldu çünkü çok yorgunduk ve ikimiz de kendi işimizin diğerininkinden daha önemli olduğunu düşünüyorduk. Ben hayat kurtarıyordum; o ise suçluları sokaklardan uzak tutuyordu."

"Ne yaptın sen?"

"Bunun üstesinden geldik. Günün sonunda birbirimizi her şeyden çok seviyoruz ve birbirimize kendi yöntemlerimizle destek oluyoruz. Bana bu iş teklif edildiğinde benimle birlikte New York'a taşındı. Sen ve Felix birbirinizi seviyor musunuz?"

Burnumu çektim. "Evet. Her şeyden çok."

"O zaman önemli olan da bu. Kardeşliği istemiyorsanız almayın ama sadece istemediğiniz için almayın. İlişkinizin ayakta duramayacağını düşündüğünüz için almayın. Ben yaptım, yapılabilir. Ve eğer Felix'le ilişkiniz sürmezse, belki de hiçbir zaman sürmeyecek demektir." Bana sertçe baktı. "Buna bir son vermeli ve silkelenip kendine . Sen bir cerrahsın, Molly. Hayatın hesaplanmış riskler almak ve sonunda her şeyin yoluna girmesini ummak üzerine kurulu, neden bunu burada yapmayasın ki?"

Derin bir nefes aldım. Haklıydı; ben bir cerrahım ve her zaman bir cerrah olarak kalacağım. Felix bunu biliyordu. O hokey oynadığı sürece ben de cerrahımdım. Ve bu işi başaracaktık. Birkaç gün içinde dönecekti ve ben de ona o zaman söyleyecektim çünkü bu telefonda konuşulacak bir şey değildi. Benim adıma mutlu olacağını biliyordum. beni destekledi, çünkü hep . Bu onun içine işlemiştii.

"Haklısın." Bir mendil daha çıkardım ve nemli yüzümü kuruladım.

"Teşekkür ederim, sinir krizi için özür dilerim. Yine de bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bu saatlerde çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek hiç arkadaşım yok."

"Ben varım, ben senin arkadaşımım."

Ona sarıldım. "Evet, . Teşekkür ."

"Şimdi Hunter konusunda ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor."

Ağzımdan çıkan ses, aynı anda hem gülüp hem de inlediğinizde çıkan sestii. Benzediği en yakın şey büyük bir köpeğin havlamasıydı.

"Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim." Başımı salladım, sesindeki saldırı hala kulaklarımda çınlıyordu, ta ki çağrı cihazlarımızın aynı anda çalmasıyla boğulana kadar. Birlikte ayağa kalktık, kapıya doğru yöneldik ama ben kapı koluna uzanamadan elimi durdurdu.

"Molly, burada çalışmaya senin ünün ve ihtisas yaptığın dönemde başardıkların nedeniyle geldim. Biraz çekindim ve dürüst olmak gerekirse hâlâ da çekingenim. Birlikte çalışmaya geldiğim Doktor Molly Marks, Hunter Reyes'in ona ne yapacağını söylemesine asla izin vermez ya da onun söylediği hiçbir şeyi dikkate almazdı. Bu mesleki kıskançlıktan başka bir şey değil. O adam bir alet."

Yine haklıydı. Acınacak ya da yumuşak biri değildim ve Hunter Reyes tarafından itilip kakılmayacaktım. Doktor Molly Marks buna asla izin vermezdi ve o formu imzalamadan önce tereddüt etmezdi. Aşık olmadan önce. İkisi bir arada var olabilir.

İki hafta önce yapmam gereken şeyi yapacaktım.

"." Masamdan bir kalem ve mektubu aldım, altını yırttıktan sonra cebime attım. "Bu görüşmeden sonra Büro'ya bırakacağım."

FELIX

Arabadan iner inmez aramaya bastım, telefonumu ceplerime yerleştirdim ve koltuk değneklerimi uzatan Ralphie'den alarak ona teşekkür ettim. Ben yaklaştıkça otomatik olarak birbirinden ayrılan hastane kapılarından geçerken zil sesi Air Pod'larımdan duyuluyordu.

Ben büyük avludan geçerken cevap verdi. Onu bu sabah görmemiştim, deplasman maçlarına gitmeden önce de görmemiştim, çünkü birlikte olduğumuzdan beri neredeyse her gece aynı yatakta yatmamıza rağmen, birimiz yatağa girdiğinde ya da çıktığında diğerimiz genellikle uyuyor oluyordu. Ama geceleri ona sarılabildiğim, sıcaklığını üzerimde hissedebildiğim sürece bunu pek umursamıyordum. Ve bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Hatta o kadar da uzun sürmeyecekti çünkü sezon yakında bitecekti.

"Hey."

"Hey, bebeğim, ben de şimdi ."

"Erken çıktığım için özür dilerim."

Ona güldüm. "Dün gece çok geç geldiğim için özür dilerim."

Sessizce inledi. "İşin bittiğinde gelip beni göreceksin?"

"Emin ol yaparım." Asansörün düğmesine bastım ve içeri girdim. "Seni seviyorum."

Kapılar beşinci katta, Molly'nin ofisinin bulunduğu Spor Cerrahisi katında açıldı ama ben Doktor Hunter Reyes'le olan randevum için ters yöne doğru ilerledim. Kapıyı aldım ve iterek açtığında onu masasında oturmuş, her zamanki gibi kendini beğenmiş bir hıyar gibi buldum.

"Hey, Doktor."

Bana zar zor baktı. "Merhaba, Felix. Devam edip yatağa uzanabilirsin. Pantolonunu ıkar."

Derin bir nefes aldım ve beşe kadar saydım çünkü bu adamda kanımı kaynatan bir şeyler vardı ve bunların hepsi Molly yüzünden değildi. O sadece bir pislikti. Ama Molly her gün onunla çalışmak zorundaydı ve yeni bir doktor isteyerek işleri onun için zorlaştırmak istemedim. Yani maalesef iyileşmemden sorumlu olan kişi oydu.

"Elbette." Pantolonumu köşedeki sandalyeye fırlattım ve bacaklarımı yatağa uzatıp arkama yaslandım.

Yanıma geldi, dizliğimi çıkarmadan önce eldivenlerini giydi ve her zamanki rutini olan şişlik, hassasiyet ve hareket kontrolünü yaptı.

"Nasıl bir his?"

Parmaklarını gerektiğinden çok daha sert bir şekilde dizime saplarken yüzümü buruşturdum. "Tamam, daha iyiye gidiyor ve uyluk ağrım neredeyse geçti. Dizim hala

Ama bugün koltuk değneklerini bırakabileceğimi söyleyeceğinizi umuyorum."

Parmakları dizimi bükerken kazmaya devam etti, sonra bacağını ileri geri açtı. "Koltuk değneklerini sevmiyor musun?"

"Hayır, onlar tam bir belası."

"Göreceğiz."

Bana takındığı tavra karşı çıkmamak için tüm içsel gücümü kullanmam gerekti, çünkü daha iyi bilmeseydim, bunu kasıtlı olarak yaptığını ve beni kızdırmaya çalıştığını söylerdim.

"Tamam, otur ve röntgenlerini kontrol edelim."

Kaşlarımı çattım. "Henüz almadım, önce seninle randevum vardı." "Onları buraya gelmeden önce alman gerekiyordu," diye homurdandı.

"Notu almadım. Artık gidebilir miyim?"

Yumruğunu dramatik bir şekilde yumrukladı, gömleğinin kolu yukarı kalktı ve saatine baktı.

"Peki, bir saat burada olduğun sürece seni yine de kabul edebilirim." Bir kâğıt ve üzerine bir şeyler karaladı, en üstteki sayfayı yırtarak bana uzattı. "Bunu onlara ver, seni hemen geçirirler."

geri döndü, formlara kaldığı yerden devam etti, beni pantolonumu giyip röntgen bölümüne doğru yürümeye bıraktı ve ofisten çıkarken beni tamamen görmezden geldi. Ve eğer iyileşmek için tek motivasyonum, ne kadar erken iyileşirsem onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeğiye, bu benim için yeterince iyiydi.

Elli beş dakika sonra tekrar geri döndüm ve röntgenleri ekrana getirdi, onları incelerken başını salladı.

"Bu iyi görünüyor, çok güzel iyileşmiş. İyi iş çıkarmış."

Kalbim o kadar şişti ki, Şükran Günü Geçit Töreni balonlarından biriyle karıştırılabilirdi. "Evet, öyle."

"Dizin de iyi görünüyor. Mükemmel bir iş çıkardım." Bana ters ters baktı ve sırtıtmamak için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirim. "Ama koltuk değneklerinin sende kalmasını istiyorum."

"Neden? Bugünden sonra onlardan kurtulabileceğimi düşünmüştüm." "Çünkü ben öyle dedim."

Cidden, eğer tüm hastalarına karşı böyleyse, bu adamın daha fazla yumruk yememesi nasıl mümkün olabilirdi?

"Tamam."

"Akupunktur iyi çalışıyor, hareket açıklığınız terapiyle büyük ölçüde iyileşti ve fizyoterapistiniz memnunsa, istedikleri şeylere devam edebilirsiniz, yüzme, hafif ağırlıklar, bu tür şeyler."

Huyundaki değişiklik beni biraz yumuşattı, çünkü antrenmanlara geri dönmek istiyordum. "Tamam, teşekkürler doktor. Onlara haber veririm."

Ayağa kalktım, aptal koltuk değneklerimi aldım ve kapıya doğru ilerledim.

"Senin yüzünden daha kötü bir cerrah oldu, biliyorsun. Onu geride tutuyorsun."

Durdum ve arkamı döndüm, az önce ne duyduğumdan tam olarak emin değildim.

Ya da anladığımdan. "Affedersiniz?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Molly, onu aşağı çekiyorsun."

Kızgınlığımı bastırmanın baskısıyla şakaklarım zonklamaya başladı. "Ne?"

"Arkadaşlığı, kabul etmiyor."

Açıklamasını beklerken ağzım sıkı sıkıya kapandı ama açıklamadı. "Ne Kardeşliği?"

"Spor Cerrahisi Bursu. Onu değerlendirmeye davet eden mektubu aldı." Ne dediğini gerçekten anladığımdan emin olmak için her kelimeyi uzattı. Kelimeleri anladım ama bağlamı ya da anlamı anlamamıştım. "Kabul etmiyor. Ve bunun senin yüzünden olduğuna dair hiçbir tahmin yok."

"Sen neden ?"

Daralmış gözleri kocaman açıldı. "Vay canına, sana söylememiş bile. Bu her şeyi açıklıyor. Belki de kız arkadaşına senin yüzünden neleri geri çevirdiğini sormalısın."

Evrak işlerine geri döndü, başını sinsice sallayarak beni başından savdı ve sabrım sert bir şekilde kırıldı.

"Tamam, sorununun ne olduğu ya da neyi ima etmeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok ama Molly'yle ilişkimiz hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirim. O yüzden git kendini becer, seni lanet olası pislik. Bunları da kıcına sokabilirsin." Koltuk değneklerini odanın içine fırlattım ve sandalyeden sekerek gürültüyle yere düştüler.

Kapıyı arkamdan çarpıp koridorda durdum, koltuk değneklerim olmasa bile Molly'nin ofisine doğru yürüme içgüdüm hareket kabiliyetimin azalmasından dolayı hâlâ engelleniyordu. Olduğum yerde kaldım, derin nefesler aldım, savaşa hazırlanır gibi vücudumda fırtınalar koparan öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. Az önce her ne olduysa, bildiğim tek şey Molly'nin benden bir şey sakladığıydı. Kulağa önemli gelen bir şey. Hangisinin beni daha çok kızdırdığından emin değildim, bana söylemiş olması mı yoksa Molly'nin söylememiş olması mı?

Sözlerini tekrar tekrar düşündükçe kan dolaşıma sızan tedirginlik ve endişeye engel olamıyordum. Onu aşağı mı çekiyordum? Onu daha da mı kötüleştirmiştım? Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordum. Çok çalışıyordu ve çalışma saatleri uzun olsa da, son zamanlarda yaptığı işten ne kadar gurur duyduğumu anlamaya başladığını hissetmiştim. Yarattığı farktan.

Topallayarak ofisine gittim ve kapıyı iterek açmadan önce kendime bir dakika daha verdim. Ona gönderdiğim güller neredeyse tüm boş alanı kaplamıştı ve o da

masasının arkasında oturmuş, kolum kadar kalın bir kitap okuyordu. Kapı arkamdan kapandığında gözleri bana parlıyordu.

"Hey, gördüğüm kadarıyla koltuk değneği yok." Ayağa kalktı ve bana sarıldı.

"Nasıl geçti?"

Onu kendime çektim, sıkıca sarıldım ama içimi dolduran o her zamanki sakinlik kaybolmuştu. "Tamam."

Ses tonumu ve vücudumdaki sertliği hissederek başını kaldırdı. "Sorun nedir?"

O kadar güzeldi ki, bana gülümserken yüzü o kadar sevgi doluydu ki, dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak, onun tatlılığını tatmak ve ısırgan otuna düşmüşüm gibi tenimin karıncalanmasına neden olan her neyse onu unutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ne hissettiğimi ifade etmeye çalışırken başparmağımı yanağında gezdirdim ama yapamadım. Hunter'ın sözleri hâlâ kafamın içinde çınılıyordu.

"Nerede o?"

Cevap verirken gülümsemesi değişmedi. "Ne nerede?" "Kardeşlik mektubu."

Gözleri bir yalanın içinde yakalanmış gibi şokla açıldı. Ama bu bir yalan değildi. Ne olduğunu bilmiyordum.

Parmağımın etrafına kalın bir kıvrım sardım. "Ne oldu Mol? Neden Hunter Reyes'ten duymak zorundaydım ki? Çünkü büyük bir olaymış gibi anlattı."

"Hunter mı söyledi? Onu öldüreceğim." Kızgınlıkla yüksek sesle ofladı, dudakları sertçe büzüldü. "Sana bugün söyleyecektim. Bunu yüz yüze yapmak istedim."

Derin bir rahatlama nefesi verdim, çünkü bunu söylemesini umuyordum ve yoktan bir dağ yaratıyordum.

"Evet, bu sabah her zamankinden daha hıyardı. Ama neden senin kabul etmediğini düşünüyor?"

"Geçen gün ofisime geldi ve bunu gördü. Ona henüz karar vermediğimi söyledim." Kollarını tekrar bana doladı. "Çok üzgünüm, sana söyleyecektim."

"değil, sadece senin için önemli olan şeyleri duymak istiyorum, çünkü benim için de önemli." Başının tepesini öptüm, saçlarının çiçek kokusunu içime çekerek içimdeki girdabı hafiflettim. "Nerede o? Görebilir miyim?"

"Elbette."

Masasına geri döndü ve çekmecedan bir kağıt parçası çıkarıp bana uzattı. Kelimelere göz gezdirdim - seçilmişti. Uzun bir aday listesi olduğunu tahmin ettiğim bir listeden özenle seçilmişti. Bunun bir prestiji vardı. Bu etkileyiciydi.

"Mol, bu senin karar vermen gereken bir şeye benzemiyor. Bunun harika bir fırsat olduğunu görebiliyorum ve ne olduğunu bile bilmiyorum."

Ama cevabını duymadım çünkü gözlerim sağ üst köşedeki tarihe takıldı ve ayaklarım kendiliğinden iki adım geri giderek ondan uzaklaştı, aramızdaki mesafeyi bir anda otuz santimden çok bir uçurum gibi hissetmeye . Bu bana yüz yüze söylemek istediğinden daha fazlasıydı, çünkü

Seyahat ettiğim üç gün dışında her gün birbirimizi görüyorduk. Her gece aynı yatakta yatmıştık. İş, hayat ve aradaki tüm aptalca şeyler hakkında konuşmuştuk, her şey hakkında konuşmuştuk... bunun dışında, öyle görünüyordu. Ve kafamda öyle parlak bir ampul belirdi ki gözlerim kamaştı.

"Doğum gününde ofisine geldiğimde okuduğun şey buydu. Bu neredeyse iki hafta önceydi." Mektuptan başımı kaldırdığımda yüzünün suçluluk duygusuyla dolduğunu gördüm. "İki haftadır bunu biliyor muydun? İki haftadır kararsızdın ve bana söylemedin mi? Bunu bana neden söylemediğini anlamıyorum."

Yanağının içini çiğnemeye başladı. "Çok fazla saat Lex, şu anda yaptığımdan daha fazla, bu yüzden bunu konuşmamız gerekiyor."

"Evet, öyle." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve başımı eğerek ona baktım. "Ama görünüşe göre benimle sadece şimdi konuşmak istiyorsun çünkü almaya karar verdin. Ya almamaya karar verseydin? Bana söyleme zahmetine girer miydin?"

"Tabii ki sana söyledim." Başını, söylediklerinin gerçek olamayacağı kadar güçlü bir şekilde salladı, bukleleri de o sırada zıpladı.

"Oh, gerçekten mi? Bana kabul etmeyeceğini söyleyecektin ve yeteneğini boşa harcamanı sorun etmeyeceğimi mi düşünecektin? Sen seçildin, Molly. Hunter haklıydı, bu büyük bir olay."

Burun delikleri savunmacı bir tavırla hafifçe açıldı. "Bu benim hayatım, Felix."

Çok inatçıydı. Her zaman o kadar inatçıydı ki ne yaptığını bile göremiyordu.

"Hayır Molly, bu *bizim* hayatımız. Çünkü sana ne olursa, bana da olur. Ne oluyor lan?" Döndüm ve neredeyse vazolardan birine çarparak ondan uzaklaştım. "Bensiz bir şeye karar vermek için iki hafta harcadın, o kadar önemli bir şeye Hunter Reyes seni engellediğimi ve seni daha kötü bir cerrah yaptığımı söyleyerek bana bağırdı. Belki de öyleyimdir. Ama yine de devam ettin ve her zamanki gibi en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Bütün kararları sen veriyorsun ve benim tek bir söz hakkım bile yok. Tek yaptığım beni düşünmeni istemektir, *bizi* düşünmeni. Söyleyecek bir şeyin olduğunda benimle konuşacağına, bunu birlikte çözeceğimize söz vermiştin, çünkü beni geleceğinin bir parçası olarak görüyorsun ya da görmüyorsun."

"Lex, çok özür dilerim. Hunter bunu asla söylememeliydi. Bu doğru değil." Elimi tuttu. "Kızgın olduğunu anlıyorum."

"Hayır, aslında bildiğini sanmıyorum çünkü kızgınlık şu anda hissettiklerimin yanında hiç kalır. Bunun Hunter'la hiçbir ilgisi yok. Sen de tıpkı ağabeyin gibisin, inatçısın ve hatalı olduğunu kabul etme konusunda berbatsın."

"Lex..."

"Anlamayacağımı mı sandın?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bu Fellowship'in nesini anlamayacağımı düşündün? İki haftayı ne için harcıyordun?"

Ayaklarını halıya sürterken gözleri yere odaklanmıştı, spor ayakkabılarının üzerindeki altın şimşekler ışığı yakalıyor ve bana onları ona verdiğim günü hatırlatıyordu.

"Molly?"

"Çünkü ikisini de istedim!" diye bağırdı, "Hem seni hem de dostluğu istedim."

Yükselen öfkemle gözlerimi kırıştırdım, çünkü beni mantığının içinde kaybetmişti. "Bu da ne demek oluyor? Neden ikisine de sahip olamıyorsun?"

Orada durup bana bakmasını bekledim ama bakmadı ve öfkem yeniden kabarmaya başladı, Hunter Reyes'in ofisine girdiğimden beri hissettiğim o tanıdık kızarıklık tüm gücüyle geri döndü. Çünkü o zaman bana neden söylemediğini tam olarak biliyordum. Saatler. Gece geç saatlere kadar. Eve geleceğini söylediği zaman gelmemesi. Anlaşamadığımız tek konu. Onlarla sorunum olmadığını söylediğimde bana inanmaması, günün sonunda eve bana geldiği sürece tek umursadığım şeyin bu olması.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip uçlarını çekiştirirken şapkam düştü. "Aman Tanrım, Molly. Bu konuşmayı nasıl tekrar yapıyoruz? Ben bunu yapmaya devam edemem ve sen de benimle hiç konuşmadan ikimiz adına kararlar almaya devam edemezsin. Bu bir ilişki değil, bu bir diktatörlük. Bana güvenirsin ya da güvenmezsin, ama sana söylüyorum, o görüşmeye gideceksin, başarılı olacaksın ve sonra da o Bursu alacaksın."

Yüzünden şaşkınlık ve hayal kırıklığı geçti. "Ben alıyorum, sana zaten söyledim."

Şapkamı yerden aldım ve avuçlarımın arasında yuvarlayarak odanın içinde yürüdüm. Bu konuda yaptığımız konuşmaların sayısını unutmuştum ve onları, onun inatçı, dik kafalı beyninden hiçbir şeyin nasıl geçmediğini düşündükçe başım yavaşça sallanıyordu. Ona söylediğim tek bir şey bile etkili olmamıştı. Ve şimdi bile, neden bu kadar kızgın olduğumu anlayamıyor gibiydi.

"Lex, özür dilerim."

Başım döndü, kızgınlık ve öfke iyi bir incinme seviyesiyle birlikte çarpışırken ona patladım. "Üzgün olduğunu söylemeyi kes! Bunu duymaktan bıktım. İşini sevdiğin için özür dilemeyi kes! Ve beni küçümsemekten de vazgeç!"

Kaşlarının arasında derin çizgiler belirdi. "Değilim, Felix. Değilim."

Ona bakmak istemediğim için başımı öne eğdim. "Ama biliyorsun ve bunun farkında bile değilsin. Çünkü bana güvenmiyorsun."

Alay etti. "Sana güveniyorum, tabii ki ."

"Hayır, söz konusu biz olunca değil." Gözlerimi kapadım, tüm bunlardan kurtulmayı diledim, hayatımın son otuz dakikasının tekrar yaşanmasını diledim. Ama sanki derim katman katman soyuluyor, sinir uçlarım havaya maruz kalıyordu; havanın sıcaklığı ilk girdiğim zamankinden çok daha düşüktü ve berraklık dünyaya doğru ilerleyen bir asteroid gibi üzerime doğru geliyordu. "Bize bunu atlatacak kadar güvenmiyorsun, bu yüzden bana söylemedin."

Yere baktı ve tek bir damla gözyaşının burnundan aşağı yuvarlanıp ucundan damlamasını izledim. Ama tek kelime etmedi ve sessizliği çok şey anlatıyordu.

"Hayatımızın senin işin etrafında döneceğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Eve her zaman söylediğin saatte gelmeyeceğini? Çocuklarımız olduğunda, bebek bezi ve okula bırakma işlerini benim yapacağımı? Bunu anlıyorum. Burada hayatları değiştiren ben değilim, sensin."

Kan çanağına dönmüş gözleri beni delip geçti. "Çocuğumuz mu olacak?"

"Evet, öyleyiz! Biz bir aileyiz, lanet olsun ve ben geleceğimizde bunu görüyorum. Sen görmüyor musun?"

Akan burnunu sildi ve yanaklarından aşağı akan rimeli, unutulmaz güzellikte bir Rorschach testine benzeyene kadar lekeledi. "Evet."

"Ama çalıştığın saatler konusunda bana güvenmezsen bu nasıl olacak? Seni herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyordum ama belli ki tanımıyormuşum."

"Lex..."

"Mol, senden hiçbir zaman benimle işin arasında bir seçim yapmanı istemedim. Senden sadece bana ve bize güvenmeni istedim."

"Deniyorum. Başarısız olmayı sevmiyorum ve bizim ilişkimizde de başarısız olmak istemedim. Seni sevdiğim için kalbim her zaman ağrıyor ve eğer yürütemezsek, bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Kalbim onun yüzüne dökülen gözyaşları karşısında eriyemeyecek kadar öfkeliydi; hatta bu öfkem daha da arttı. "Bu saçmalık! Denemiyorsun. Denemekten çok korkuyorsun. Eğer deniyor olsaydın o Kardeşliği sorgulamazdın, bunu benimle paylaşmaktan heyecan duyardın çünkü ne kadar gurur duyacağımı biliyorsun."

Elime uzandı, eli benimkinin yanında çok küçüktü ama o bana dokunamadan ben elimi bıraktım.

"Felix, alacağımı söyledim. Sana söylemediğim için özür dilerim. Ne yapmamı istiyorsun?"

Geleceğimizin, ilişkimizin geri kalanında nasıl olacağının bir anlık görüntüsünü gördüm: Beni ilk dahil etmek yerine boktan şeyler yapıyor ve sonra af diliyordu. Ve eğer dikkatli olmazsam, ona izin verecektim. Ama bu iyi değildi, hayatımızın böyle olmasını istemiyordum ve bizi bu duruma soktuğu için çok kızgındım.

"İkimizin de beyni sensin, bir yolunu bul. Ve bunu yaparken, belki ne istediğine de karar verirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

Kapıya döndüm, kırılmadan önce oradan çıkmam gerekiyordu ve bizi hiçbir yere götürmeyecek olan en başa geri döndük. Elim kapı kolunu kavradı.

"Felix, ne demek istiyorsun? Nereye gidiyorsun?" Sesi daha önce hiç duymadığım bir panikle yükselmeye başladı ve yapmak üzere olduğum şeyden nefret ettim. Ama tek yol buydu. Bunu çözmesi gerekiyordu ve bu sefer ona yardım edemezdim.

Bakışlarını tuttum, gözleri yaş ve acıyla doluydu. "Bence ne istediğine karar vermelisin. Benimle zamanını boşa harcayıp harcamadığına, bunun, *bizim*, zamanını boşa harcayıp harcamadığımıza karar ver, çünkü şu anda hiçbir fikrim yok. Seni terk etmeyeceğim, ama işler zorlaştığında beni terk etmeyeceğini dürüstçe söyleyebilir misin? Çünkü bazen işler zorlaşır."

Kıpırdamadı, yüzü şok içinde donup . Sebep olduğum gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve ben kendi gözyaşlarımı yutmak için çok uğraştım. Çünkü oradaydılar, boğazıma takılmışlardı ve bir gayzer gibi patlamak için bastırıyorlardı.

"Sana bir hafta veriyorum."

"Ne?"

"Bir haftan var."

Göğsü kabardı. "Ne için?"

"Bana güvenmeye istekli olup olmadığına karar vermek için. Mesafeyi aşmaya istekli olup olmadığına. Seni çok seviyorum ama seni yeterince sevebileceğime inanmıyorsan ikimizi de bu duruma sokmayacağım."

"Ne?" Her hıçkırık kalbime saplanan bir hançer gibiydi. "Lex, lütfen. Yoldaşlığı ben alıyorum."

İçimin parçalandığını, fitilini ateşlediğim bir binanın yıkılması gibi patladığımı hissedebiliyordum. Yüzünü avuçladım, yumuşak teni avuçlarımın altında nemliydi. "Biliyorum bebeğim, ama yeterli mi bilmiyorum."

"Lex, lütfen bunu yapma."

"Özür dilerim, Mol."

Dudaklarımı onunkilere bastırmaktan kendimi alamadım, o kadar sertti ki umarım benimkiler morarmıştır, çünkü bunun onu son öpüşüm olup olmayacağını bilmiyordum ve onun üzerimde iz bırakmasını istiyordum. Gözyaşlarının tuzu dilimin ucuna değene kadar kaldım ve sonra geri çektim. Ofisinden çıkarken arkama bakmadım, bakamazdım, aşkımın her yüzeydeki vazolarda aşırı sergilenmesinden kaçmak için çok çaresizdim. Hıçkırıklarının sesi benim için zaten çok fazlaydı, kalbimdeki çatlakları derinleştirdi, ta ki kalbim yarılana, parçaları göğsümde serbestçe düşene kadar.

Asansörün yanında durup gelmesini bekledim. Kardiyoloji bölümü bir kat aşağıdaydı. Belki de orada durmalıydım ama onların bile yardım edebileceğinden emin değildim.

Kurşun yarasına yara bandı yapıştırmak gibi bir şey olurdu. Ve bildiğim kadarıyla kırık bir kalbin tıbbi tedavisi yoktu.

FELIX

Ralph yüzüme bir kez baktı ve beni doğruca Drew'a götürdü, o da yüzüme bir kez baktı ve saat henüz on bir olmamasına rağmen bana büyük bir viski doldurdu.

Başımı ellerimin arasına alıp adaya oturdum.

"Bana kimin öldüğünü söyleyecek misin?"

"Sanırım Molly ve ben yeni ."

Hareket etmeyi bıraktı ve onu göremesem de bana baktığını hissedebiliyordum. "Ne dedin?"

Bardağı aldım ve titreyen ellerimde yuvarladım, sonra kendimi tekrar etmek istemeyerek tezgâha geri koydum. Gerçekleştirmek istemiyordum. Bir saat önce damarlarımda dolaşan öfke ve acı yerini derin, içgüdüsel bir boşluğa bırakmıştı.

Yanımdaki tabureyi çekti, eliyle enseme sıktı. "Ne oldu? Senden ayrıldı mı?"

Başımı yavaşça salladım. "Hayır."

"Ondan ayrıldınız mı?"

Başımı tekrar salladım. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Tamam, anlat bakalım."

Şakaklarımı ovuşturdum. Ne olduğundan emin değildim; hastaneye hiç olmadığım kadar mutlu girmiştim ve göğsümde bir delikle çıkmıştım, kalbim beşinci katın duvarlarına dağılmıştı. Bu bir tanım için biraz dramatik olsa bile. Ya da çok dramatik. Tamam, Drew seviyesinde dramatik.

Her ne kadar tüm suçu Hunter Reyes'e atmak istesem de, bu onun hatası değildi.

"Bu sabah röntgenimi çektirdim ve Reyes bana Molly'nin

Bir çeşit ödül olayı. Bu büyük bir . "Vay canına, gerçekten mi? Bu harika."

"Evet, ama bana söylemedi ve iki haftadır biliyordu."

Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok önemsiz geliyordu. Liseli gençlerin dramına benziyordu. Hissettiğim öfke seviyesine göre çok orantısızdı. Ama sonra neden kızgın olduğumu hatırladım: çünkü kız arkadaşım bana güvenmiyordu. Ve bunda önemsiz bir şey yoktu.

Drew taburede arkasına yaslandı. "Neden olmasın?"

"Çünkü kabul etmek isteyip istemediğine karar vermemişti. Ve düşünüyor gibiydi. Benim yüzümden daha kötü bir cerrah olduğunu söyledi.

onu geride tutuyor."

"Ne oluyor lan?"

"Evet, o A sınıfı bir pislik." İçimi çektim. "Ama çalışma saatleri ve eve gelememe endişesi onu ne kadar strese sokuyor biliyor musun?"

Başını salladı.

"Bu yüzden bana söylemedi. Halihazırda yaptıklarından daha uzun saatler sürecek."

Kaşlarını çattı ve anlamadığını biliyordum, çünkü Molly'den başka hiç kimse için bu dünyanın sonu da olabilirdi.

"O kadar saat çalışarak bunu başaramayacağımızı düşünüyor." "Bu çok saçma."

"Bana güvenmiyor, dostum." Ellerimle yüzümü ovaladım. "Yanında kalacağıma ve bunu başaracağımıza güvenmiyor ve bunu anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Ona milyonlarca kez söyledim, bozuk plak gibiyim ama duymuyor."

"O zaman ne yaptın?"

"Ona bir hafta süre verdim ve bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermesi gerektiğini söyledim.

Sonra da ayrıldım."

Safra boğazımı yakıyordu, ben de viskiden bir yudum aldım. Onun yerine ondan yanabilirdi.

"Molly ne dedi?"

"Ağlıyor ve özür diliyordu. Tek söylediği bu, ama bunu kastettiğinden bile emin değilim. Sadece ortaya atıyor ve her şeyin yoluna girmesini bekliyor."

Cebimden telefonumu çıkardım. Molly'nin yüzü çalıyordu. Çalmayı kesene kadar ona . Gözyaşlarını dinleyemezdim ve telefonu açarsam hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordum. Neden bu kadar kızgın olduğumu hissetmesi, kalbimin neden acıdığını anlaması gerekiyordu ve bunu sadece kendi başına yapabilirdi.

"Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?"

"Hayır, hiçbir fikrim yok. Ama bunu istemesi gerektiğini biliyorum, benimle birlikte olmak istemeli ve hiçbir yere gitmeyeceğimi söylediğimde bana inanmalı. Bunu yapmasına yardım edemem çünkü ona söylediğimde beni duymuyor."

Başımı tekrar ellerimin arasına aldım. Tüm vücudum sıcaktı, kalp atışlarım kafamın içinde yüksek sesle çarpıyordu ve onu susturamıyor gibiydim.

"Onun sana güvenmediğini düşündüğünü biliyorum ama sen kendine güveniyor musun?" "Ne demek istiyorsun?"

"İçgüdüleriniz, acı çekiyor olsanız bile yaptığınız şeyin doğru olduğunu mu söylüyor?"

Endişenin altında ne hissediyordum? Bunu söylemek neredeyse çok zordu. İçgüdülerim şu anda sahip olduğum her duygunun buluşma yeri, ancak yeterince odaklanırsam, diğerlerinin üzerinde bir sesin bana Molly'nin bunu tek başına yapması gerektiğini söylediğini duyabiliyordum.

"Evet, öyle. Ama iyice düşünecek vaktim olmadı, hemen çıktım. Kahretsin, ya yanılıyorsam ve bana geri dönmezse?"

"İşler o noktaya gelmeyecek. Ne kadar inatçı olduğunu, ne kadar bağımsız olduğunu biliyorsun, oraya kendi başına gitmesi gerekiyor. Muhtemelen buna ihtiyacı vardı. Molly seni seviyor, hep sevdi. Bu sadece ilk büyük kavganız, bu bir geçiş töreni gibi ve her çiftin bir tane vardır. Bunu da atlatacaksınız."

Kendimde zerre kadar hissetmesem de onun güveni güven vericiydi. Eskiden her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünürdüm, çünkü on iki yıl boyunca . Ama belki de bu değişim onun için çok fazlaydı. Ve şimdi burada, Drew'un viskisiyle kırık bir kalbe bakıyordum.

"Drew, ben onun güçlü değilim."

"Evet, . Doğru yapıyorsun, bunu biliyorsun."

"Emerson işiyle ilgili olanlardan sonra oradan ayrılıp Kaliforniya'ya geri dönseydi ne yapardınız?"

"Bir sonraki uçakla olurdum."

Kulağa doğru geliyordu. Onu bir kez kaybetmişti, bir daha kaybetmesine imkân yoktu. Ve eğer işleri berbat ettiyse, bunu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ben de bunu yapmaya çalışıyordum, elimdeki azıcık güçle durumu düzeltmeye çalışıyordum, her ne kadar bu benim hatam olmasa da. Sahip olduğum tek güç sevgimdi ve Molly'nin bunu görmesine ihtiyacım vardı.

Elini omzuma koydu. "Özür dilerim, dostum. Ben senin için buradayım. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkürler."

Tezgâhın karşısında duran yarısı dolu su şişesine uzandım ve yudumladım, daha öğle yemeği vakti bile gelmeden viski içmeye devam etmek istemiyordum. Bu beni sadece belaya giden bir yola sokardı. Bugün uyanık olmam gerekiyordu.

Hâlâ bana bakmakta olan Drew'a baktım ve ağzımdaki suyu yuttum. "Gelecek sezonu son sezon yapmaya ne dersin?"

Başını sallamaya başlamadan önce alt dudağı yuvarlandı. "Bir sezon daha mı? Sonra emekli mi olacağız?"

"Evet." Derin bir nefes aldım. "Bacağım kırılmadan önce olduğum yere geri dönebileceğimi kendime kanıtlamak için buzda bir sezon daha geçirmek istiyorum."

"Tamam. Bir sezon daha. Bu bize temeli düzgün bir şekilde kurmak, zemin çalışmalarını tamamlamak için gelecek yıl verir, sonra gelecek yaz başlayabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Elini bana doğru uzattı, yüzünde geniş bir sırıtış vardı. "Ben de ."

Aldım, sonra onu öne doğru çekip sarıldım, yeniden ortaya çıkan duygularla boğuluyordum. "Sen ve ben, dostum."

Uzaklaştığında, sırıtışı düşmüştü. "Ne?"

Şimdiden fikrini mi değiştirdin?"

Başını sallarken ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Mary'ye söylememiz gerekecek." İnledim. Müdürümüzle yapacağım konuşmayı dört gözle beklemiyordum.

Soğuk ve boş yatağıma girdiğimde telefonumun onuncu kez çalmasına izin verdim.

Önemsiz miydi? Muhtemelen. Ama onunla konuşmaya hazır değildim.

Bu ilişki yürüyecekse, her yerde dengeye ihtiyacımız vardı. Buna onun özür dilemeyi ve bunu içtenlikle yapmayı öğrenmesi de dahildi.

Ama aslında bu sadece bir bekleme oyunuydu. Tek oyuncunun ben olduğum bir oyun.

Çünkü yıkılmam an meselesiydi. Yıkıldım ve beni geri alması için ona yalvardım.

MOLLY

Derin bir nefes aldım, camlar buğulandı ve onları sildim.

"Hayat bebekler için çok kolay. Baskı yok. gereken tek şey bir sonraki kakaları ve memeyi mi yoksa biberonu mu alacakları."

O kadar sessizce yanaşmış olan Brooke'a bakmadım, ne kadar zamandır orada durduğunu bilmiyordum. "Evet."

Ayrıca burada ne kadar süredir durduğumdan da tam olarak emin değildim. "Peki, hangisini alacaksın?"

Şaşkınlıkla ona baktım ve o da başıyla uyuyan bebeklerin olduğu odayı işaret etti. "Hangisi?"

"Şuradaki." Çağrı cihazım çaldığı sırada köşede duran, mavi çizgili bir şapka takmış, şişman, kıpır kıpır bir bebeği işaret ettim.

"Ooh, tam zamanında bir suç işlemekten kurtuldum."

Ona gözlerimi devirdim ve sonra çağrı cihazının kodunu fark ettim - 468 - ve kalp atışlarım hızlandı. Bu kod bir ziyaretçim olduğu anlamına geliyordu. Asansörlere doğru koşmaya başladım, her adımda Felix olması için dua ediyordum. O olmalıydı. Kimseyi beklemiyordum ve ailem de şehirde değildi, bu yüzden annem de beklenmedik bir şekilde gelemezdi.

Ofisimden çıkıp gittiğinden bu yana iki gün geçmişti ve hayatım etrafımda parçalanmıştı ve enkazda geriye kalan tek şey her saatin her dakikasını tüketen ezici bir boşluktu. Normalde ameliyatlarıma odaklanabileceğim yerde, yaptığım herhangi bir şeye konsantre olmanın neredeyse imkansız olduğunu fark ettim. Bu da ideal değildi. Ayrıca mülakatım da yaklaşıyordu ve ona odaklanmam gerekiyordu ama ne zaman okumaya başlasam aklım Felix'e kayıyor ve gözyaşlarım yeniden başlıyordu; bu da her iki dakikada bir burnumu silmek zorunda kaldığımda hem görmemi hem de dikkatimi vermemi zorlaştırıyordu.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca hiç iki gün önceki kadar öfkeli olmamıştı ve ben de hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Daha da kötüsü, telefonlarıma çıkmıyor, beni ilk öptüğünde benim de ona aynı şeyi yaptığımı hatırlatıyordu. Çünkü o zaman da benim şimdi hissettiğim gibi hissetseydi? Bunu kimsenin başına getirmek istemezdim.

Ancak, özür dilememi istemediğini açıkça belirtmişti, ama başka nasıl affedebileceğimi bilmiyordum. Yani sıkışmıştım. Sefil ve sıkışmış bir halde, görünürde bir çözüm olmadan.

Asansörün kapıları açıldı ve ben koşmaya devam ederek hastanenin diğer tarafına, ofisimin olduğu yere geçtim ve kapıdan içeri daldım. Ama orada bekleyen Felix değildi ve nefesimi tutarken kalbim sıkıştı.

"Burada ne işin var? "Bok gibi görünüyorsun."

Çenem titremeye başladı, çünkü gözyaşlarımın hücumu asla uzakta değildi. "Hey, sadece şaka yapıyordum. ." Cooper beni tek koluyla kucakladı, Bunu yaparken uyuyan Sam'i ezmeye çalışıyordu. "Gel ve ."

Hıçkırarak kanepeye çöktüğümde kapıyı arkamdan kapattı. "Seni Felix sandım. Bana çağrı bıraktıklarında senin Felix olacağını ve beni affetmeye karar verdiğini düşündüm."

"İşte." Sam'i bana uzattı, kollarıma yerleştirdi ve neredeyse hiç kıpırdamadı. Ciğerlerim onun sarhoş edici bebek kokusuyla doldu ve onun küçük yüzünün burnunu çekişini, minik düğme burnunu ve nefes alırken hafifçe titreyen dudaklarını izledim. Göğsüm onunla birlikte gevşedi, kalp atış hızım düştü ve kendimi anında daha sakin hissettim.

"Sana kahve de getirdim." Masanın üzerinden bana doğru uzattı. "Teşekkür ederim."

Cooper karşıma oturdu, yüzü sertleşti ve benimkine kilitlendi. "Mol, Felix sana gelmeyecek."

Gözlerim yine yaşlarla doldu ve onları kırıştırmaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Berbat durumda." Öne doğru eğildi, kollarını kalçalarına dayadı. "Ama bu sizin yaptığınız bir pislik ve temizlenmesinin tek yolu da sizin temizlemeniz. Ve bunu temizleyeceksin çünkü eğer ikiniz konuşmazsanız gelecekte hepimiz için işleri çok zorlaştıracak."

Bileğimi burnumun altına tuttum ve kokladım. "Ne zamandan beri aşk hayatımı bu kadar önemsiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama Felix Fred'i geri kazanmama yardım etti ve bu bizi eşitliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda taraf tutmak zorunda kalmak istemiyorum, çünkü muhtemelen ben onun tarafını tutacağım."

Kalbim yine sıkıştı. "Komik değilsin, biliyorsun."

"Evet, öyleyim," diye sıırttı. ", bana bunu nasıl düzelteceğini anlat."

Sammy'nin kafasına düşen gözyaşlarını sildim, her ne kadar o bu durumdan habersiz olsa da.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ona güvenmediğimi sanıyor ama güveniyorum. Ona güveniyorum."

Bana kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden ona bu ödül olayından bahsetmedin? Bu arada tebrikler."

Samson küçük bir ciyıklama sesi çıkarırken yere baktım, göz kapakları hayal kurarken titriyordu. Felix çocuk sahibi olacağımızı söylemişti, ben bugünümüzü zar zor idare ederken o geleceğimizi düşünüyordu.

"Çünkü korkuyordum. Bu çok fazla. Bu çok fazla iş, *ben* çok fazla iş yapıyorum ve bunu Felix'in üzerine yüklemek istemedim."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Ciğerlerimi derin bir iç çekişle doldurdum. "Annem ilişkim ve işim arasında bir denge kurmam gerektiğini söyledi, ben de bunu yapmaya çalışıyorum ama haftada yüz saat çalışmak tam olarak bir denge değil."

Cooper inledi. "Mol, sana harika fırsatlar sunulduğunda bunları değerlendirmemen gerektiğini söylemedi, sadece hayatının işinin etrafında dönmek zorunda olmadığını söyledi."

"Bunu biliyorum ve yapmaya çalıştığım şey de bu." Çenem sıkıştı ve dişlerim gıcırdadı. "Ona destek olmak için zamanım olduğundan emin olmaya çalışıyorum. İlişkilerde birbirinize destek gerekir ve bu Kardeşlik benim tüm zamanımı alacak ve o da aynı anda buza geri dönecek. Hiçbir maça gelemeyeceğim."

Bana sanki ona kuantum fiziğini açıklamaya çalışıyormuşum gibi baktı. "Sen hiç maçlara gelmedin. Neden bunun şimdi başlamasını beklediğini düşünüyorsun?"

"Çünkü artık onun kız arkadaşım ve kız arkadaşlar böyle yapar."

En azından öyle olduğumu umuyordum ama telefonlarıma cevap vermediğine göre belki de artık öyle değildim. Zaten batmış olan kalbim daha da battı.

"Hayır, bazı kız arkadaşlar böyle yapar. Neden kendini başkalarıyla kıyaslıyorsun?"

"DESTEKLEYİCİ OLMAYA ÇALIŞIYORUM!" Elimden geldiğince yüksek sesle tısladım ama Sammy'yi uyandıracak kadar değil.

Kahvesini aldı ve yudumladı. "Hayır, değilsin. Kendini olmadığın birine dönüştürmeye çalışıyorsun. Ve bunu yaparak Felix'i kendinden uzaklaştırıyorsun. Senden hiçbir zaman farklı olmanı beklemedi, o halde neden farklı birini istemesini bekliyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. Ne zaman bu kadar bilge oldu ve mantıklı konuşmaya başladı?

"Destek benzersizdir. Bu sadece işe yarayan şey. Sence Freddie onun işine gelmemi ister miydi? Hayır, kıcıma tekme basar. Bunun yerine deplasman maçlarından eve döndüğümde Sam'le takılıyorum çünkü bu ona biraz zaman kazandırıyor. Ve sen Felix'i desteklemeye o kadar takıntılısın ki, bu iş için ihtiyacın olan zamanı sana vererek seni desteklemesine izin vermiyorsun. Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadı, neden buna başlasın ki?"

Beynimde dönüp duran düşünce bulutu arasında göz kırptım, biri diğerlerinden daha yüksek sesle geliyordu. "Bilmek istediğim şey, neden bir ilişki danışmanı gibi konuşuyorsun?"

"Bir şeyler okuyordum." Arkasına yaslandı, kayıtsızca kot pantolonundaki tüyleri fırçaladı. "Bak, sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Hataya karşı inatçı, hırslı,

Bağımsız ve başkalarının ne düşündüğü umurumuzda değil. Ve bunlar çoğunlukla mükemmel niteliklerdir, ancak aynı zamanda insanlara güvenmekte iyi olmadığımız anlamına da gelir. Zayıflığımızı kabul etmekte iyi değiliz. Ve eğer dikkatli olmazsak, bu bizi mahvedebilir. Ben bunu zor yoldan öğrendim ve sizin de öğrenmenizi istemiyorum."

Bu doğrudu; birbirimize çok benziyorduk, ancak ben kesinlikle ondan çok daha az huysuzdum. Kendi inatçılığı yüzünden Freddie'yi neredeyse kaybettiği zamanı ve onu geri almak için ne kadar çok mücadele ettiğini düşündüm.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"İşe yarayabileceğine inandığınızı görmesini sağlayın."

Gözlerimi ona diktim. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Sen bir bilim adamısın, bilimi ya da her neyse onu kullan. Bildiklerini kullan ve buna uygula. İşine yaramasını sağla."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

Ayağa kalktım, el değmemiş kahvemi aldım ve Sam'le birlikte masama taşdım. Masamda her zaman daha iyi düşünürdüm, ki masam şu anda bursumun tüm programıyla kaplıydı. Küçük renkli sekmelerle düzenlemeye başlamıştım, böylece ne zaman ameliyathane zamanım, laboratuvar zamanım, çalışma zamanım olacağını biliyordum. Her şeyi bu şekilde planlıyordum ve öğrenciliğimden beri böyle yapıyordum.

Kapının çalınmasıyla başımı kaldırdım. "İçeri gel."

Kapı açıldığında Hunter elleri paltosunun ceplerinde, kapının önünde duruyordu. İçeri adım attı, sonra Sam'i fark edince kaşlarını çatarak aşağıya baktı.

"Kimin bebeği bu?"

"Benim."

Cooper'a doğru döndü ve bunu yaparken irkildi. Cooper, sıradan bir seyirci için sıradan ve mütevazı görünen bir pozisyona geçmişti, ama aslında hiç de öyle değildi. Kanepenin köşesinde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu ama sol kolunu arkaya doğru uzatmış olması büyüklüğünü daha da vurguluyordu. Ve Hunter'a diktiği delici bakışlar çoğu insanın tir tir titremesine neden olacak cinstendi.

Ve şu anki kurbanı üzerinde çalışıyordu.

"Ziyaretçilerin olduğunu fark etmemiştim. Geri geleceğim." "Doktor Reyes, değil mi?"

Hunter boğazını temizledi. "Evet." "O zaman hayır. Kalacaksın."

Cooper'a gözlerimi devirdim çünkü benimle savaşması için ona ihtiyacım yoktu, sadece bozuk ilişkiyi düzeltmeme yardım etmesine ihtiyacım vardı.

"Ne istiyorsun Hunter?"

Cooper'ın ölümcül bakışlarının farkında olarak ayaklarını sürüyüp duruyordu ve onu daha önce hiç bu kadar rahatsız gördüğümünden emin değilim. Bundan zevk almak beni kötü bir insan mı yapıyordu? Hayır, biraz bile değil.

"Özür dilemek istiyorum."

Sandalyemde arkama yaslandım, Sammy'başını okşadım, parmaklarım onu her gördüğümde buklelerle kalınlaşan yumuşak saçlarının üzerinde gezindi.

"Dinliyorum."

"Söylediğim şeyi söylememeliydim."

Devam etmesini bekledim ama öylece durdu, topuklarının üzerinde sallanıyordu.

Cooper bir kahkaha attı. "Bu kadar mı? Dostum, ben bile bundan daha iyi özür dileyebilirim."

Ona konuşmayı kesmesi için ters ters baktım ama o sadece omuz silkti. Hunter gözle görülür bir şekilde yutkundu ama arkasını dönmedi.

"Kardeşim ."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bence özür dilemesi gereken biri için fazla savunmacı bir tavırla; tam bir pislik olduğu ve ilişkimin bozulmasında suç ortağı olduğu için yalvarması gereken biri.

Çoğunlukla benim hatam olmasına rağmen.

"Kızgındım, sana kızgındım. Her zaman benden bir adım öndeydin ama son birkaç aydır değiştin ve bu hoşuma gitmedi. Haklısın, yarışan tek kişi benim ve sen kayıyorsan ben de kayarım diye düşündüm."

"Kaymadım, Hunter."

"Hayır, biliyorum. Sen sadece farklısın. Cerrahiye her zamanki gibi aşık değilmişsin gibi görünüyordu, çünkü başka bir şey bulmuştun. Sonra bursu bu kadar kolay geri çevirince çok kızdım. Ve ben bunun için düşünülmemiştim bile."

"çevirmedim. Kabul ediyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Güzel, bu iyi. Neyse, her neyse, özür dilerim, tamam mı? Özür diledim, devam edelim."

"Elbette." Çünkü alabileceğim en iyi şey buydu ve beklediğimden çok daha fazlasıydı.

"Pekâlâ, sonra görüşürüz." Hızla döndü ve Cooper'a bakmadan dışarı çıktı.

"Clevs haklı, o adam bir pislik. Ve hiçbir bok için özür dileyemiyor." "Evet."

Bana doğru yürüdü ve masaya baktı. "Hey, bu senin eski çalışma çizelgelerine benziyor."

"Biliyorum. Yoldaşlığım için."

Orada durup ona baktı, sonra parmaklarını şıklattı. "Biliyor musun, Felix için de bir tane yapabilirsin."

"Neden benim çalışma çizelgemi istesin ki?"

"Hayır, aptal. Onun programı için ve sonra senin için. İkiniz için bir program yapın."

"Ne için?"

"Biliyor musun, bir dâhiye göre bazen o kadar da zeki değilsin. Birbirinizi gördüğünüz zamanlar için, ahmak. Gelecek sezonun programı geldiğinde, onu senin Arkadaşlık programıyla eşleştirebilir, nelerin çakıştığını görebilirsin."

Cooper'a son zamanlarda ne olduğunu bilmiyorum ama okuduğu her neyse bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Ya da belki arkasında Freddie vardı.

"İlişki Venn Diyagramı gibi mi?"

"Eh, tabii."

Belli ki neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama her halükarda kötü bir fikir değildi. Felix ve benim için bir program yapabilirdim. Çok romantik bir özür değildi ama doğru yaparsam onu güldürebilir, birlikte çalışmamızı istediğimi ve elimden geldiğince çabaladığımı görmesini sağlayabilirdim.

"Tamam, sanırım buradaki işim bitti. Sam ve benim şimdi ilgilenmemiz gereken erkek işleri var."

Sammy'yi kollarımdan aldı ve sandalyenin üzerinde duran kar kıyafetini tekrar giydirdikten sonra göğsündeki askıya bağlayıp kayışını sıktı. Onu kapıya doğru yürüttüm, Sam'i öptüm ve Coop'u öpmek için uzanmadan önce sallanan şapkasını düzelttim.

"Beni görmeye geldiğin için teşekkürler."

"Bir değil. Her şey yoluna girecek, merak etme." O da bana sarıldı. "Yakında akşam yemeği için bize gel."

"Yapacağım." O uzaklaşırken kapıyı arkasından kapattım ve masama geri döndüm.

Soğuk kahvemi yudumladım ve programa göz gezdirdim, yapışkan bir sekmeyi aldım ve düşünürken parmaklarımın arasında gezdirdim.

Felix'i her şeyden çok seviyordum ve onu kaybetmek istemiyordum. Beynimi kaplayan sis, bakmaya devam ettikçe dağılmaya başladı ve yavaş yavaş bir plan oluşturdum.

Sadece işe yarayacağını umdum.

Felix'in evine yanaştım, arabamın sensörlerini algıladıklarında kapıların açılmasını bekledim. Evde olmadığını biliyordum çünkü Cooper bana kulüpte olduğunu söylemişti. Dönmesine yaklaşık otuz dakika vardı, bu da bana özrümü hazırlamam için yeterli zamanı verecekti.

Her zamanki durdum, arabadan indim ve koşarak bagajı açtım. İki büyük şövaleden birini kaldırıp mutfığa götürdükten sonra diğerini aldım ve yan yana yerleştirdim.

Cooper haklıydı, tek yapmam gereken hayatlarımızı işe yarayacak şekilde birbirine uydurmaktı. İkimiz de katı programlara göre yaşadığımız için zamanımızı bu şekilde planlamam gerekiyordu. Son iki günümü gelecek yılı planlamakla geçirmiştım.

Bulabildiğim otuz altı santime yirmi dört santimlik bir karton. Ne kadar ciddi olduğumu görsün diye lamine bile etmiştim. Çünkü gerçek olmadıkça hiçbir şeyi lamine etmezsiniz.

Havanın incelmesine ve nefesimin sıkışmasına neden olan sinirleri yutmaya çalıştım. Bunun işe yaramayacağına dair sinirlerim vardı. Ve daha önce hiç tartışmadığımız için nasıl tepki vereceğini bilmeme imkân yoktu. Çünkü bu özrü tüm kalbimle dilemiş olsam da içimden bir ses bunun yeterli olmayacağını kulağıma fısıldıyordu. Ve eğer durum buysa, özür dilemek için başka bir yol bulacaktım.

Gerekirse sonsuza dek özür dilerim.

"Yani şimdi de evime zorla , öyle mi?"

Sesiyle irkildim ve arkamı döndüğümde onu kemere yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. Onu son gördüğümde bu yana sadece dört gün geçmişti ve birbirimizi görmediğimiz daha uzun süreler de olmuştu, yine de kalbim sanki diğer yarısına kavuşmak üzereymiş gibi atmaya ve dans etmeye başlamıştı, ki öyle olmasını çok istiyordum. Onu ilk gördüğüm günden beri benim diğer yarımdaydı.

Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, o kadar da emin değildim. Çünkü eğer Cooper'ın ters ters bakabildiğini düşünseydim, şu anda Felix'in eline su dökemezdi. Normalde sıcak olan mavileri buz gibi soğumuş ve şu anda üzerinde durduğum taş zemin kadar sertleşmişti.

Ellerimi kalçalarımaya sürterek avuçlarımda beliren ıslaklığı kurutmaya çalıştım. "Telefonu açmadın ve ben de seni nasıl kaçıracağımı bulamadım." Zayıfça gülümsedim.

Kıpırdamadı. "Evet, birinin seninle konuşmaması gerçekten çok can sıkıcı, değil mi?"

"Tamam," diye salladım, "bunu hak ediyorum, bu adil."

Olduğu yerde kalırken pazuları şişti ve eğer bakışlar öldürebilseydi, bir sağlık görevlisi beni şokla hayata döndürmeye çalışırken acil servise giden bir ambulansın arkasında olurdum.

Ağzı sert bir çizgi halinde kaldı. "Sana çok kızgıyım."

"Biliyorum. Sorun değil."

"Sana söyledim, bir haftan olabilir."

"Biliyorum, ihtiyacım yoktu." Ellerimi birbirine sürterek sinir sistemime dolan adrenalinden titremelerini engellemeye çalıştım. "Hiç zamana ihtiyacım yoktu Lex."

Vücudu biraz gevşedi, kolları göğsünde gevşedi ve umutsuzca onlara doğru koşmak istedim, ama bekledim. Bu onun yapacağı bir hamleydi ve ona ihtiyacı olan zamanı verecektim.

Dilini üst dişlerinin arasında gezdirdi. "Eski çalışma çizelgenizin neden sergilendiğini açıklamak ister misiniz?"

"Evet, evet." Koşum ve ona bir sandalye çektim. "Lütfen, ."

O kadar yavaş yürüyordu ki, ona acele etmesi için bağırmamak için derin bir nefes almam gerekiyordu ama bunu bilerek yaptığını biliyordum çünkü bunu benim için kolaylaştırmasına imkân yoktu. Onu incitmiştim.

"Her şeyi berbat ettim Lex. Hem de çok kötü. Pisliğin tekiydim. Ben bir pislik oldum ve sen çok sabırlı davrandın." Kabul etmesini bekledim ama sadece kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bir nefes aldım ve devam ettim. "Yanılmakta iyi değilim ve kız arkadaş olmakta da pek iyi olmadığım ortaya çıktı ama organize olmakta, ders çalışmakta ve cerrah olmakta iyiyim. Bu yüzden yeteneklerimi aktarmam gerektiğini fark ettim."

Sessiz kaldı ama yüzü hafifçe yumuşadı ve ben de çizelgelere doğru yürüdüm, renkli ve metinlerle dolu olanı işaret ettim. "Bu benim önümüzdeki yıl için Burs programım. Yeşil, laboratuvarda olmam ya da ders çalışmam gereken saatler. Sarı, ameliyat saatleri için. Turuncu şerit molalarım ve boş zamanlarım, pembe ise seks yaptığımız zamanlar."

Sözlerime görünür bir tepki vermemeye çalıştı ama gözlerinin hafifçe seğirdiğini fark ettim ve duvarını yıktığımı anladım. Çünkü olabildiğince çok pembe kutuya sığmaya çalışmışım. Brooke'un yaptığı gibi bir ay seks yapmadan duramazdım.

Başıyla boş tahtayı işaret etti. "Bu ne?"

"Bu sizin, yeni sezon programınızı aldıktan sonra içeri doldurabiliriz. İki ana renk deplasman ve iç saha maçları için. Elimize geçtiğinde benimkiyle eşleştirebilir ve nelerin çakıştığını görebiliriz."

Geri döndüm ve önünde durdum, elini tutup kendime çektim. "Üzgün söylememden hoşlanmadığını biliyorum ama üzgünüm. Çok özür dilerim. Seni incittiğim ve beni desteklemene izin vermediğim için çok üzgünüm... ve bize senin güvendiğin gibi güvenmediğim için."

Ben daha fazla dayanamayana kadar bana baktı. "Felix, lütfen bir şey söyle."

Burnundan derin bir nefes aldı, diyaframı genişledi ve sonra hepsini tekrar dışarı verdi. "Tamam, senin programını deneyebiliriz."

Kalbim iki kez atmaya başladı. "Yapabilir miyiz?"

"Evet. O pembe karelerin zamanı geldiğinde sorumluluğun bende olduğunu bildiğin sürece. Seks yaptığımızda, yetki bende."

Kalın bir şekilde yutkundum, çünkü vücudum bunun ne biliyordu. "Tamam."

Sessizce yanımdan geçip panolara bakıyordu ve ben gergin bir şekilde gevezelik etmeye başladım. "Ve sonra benim bursum bittiğinde ve yeni sezonun başladığında, bir tane daha yapacağız. Her yıl için bir tane yapacağız."

Yavaşça gözlerini kırptırarak bana baktı, hala düşündüğü hiçbir şeyi okumama izin vermiyordu. Ama deneyebileceğimizi söylemişti, yani bu da bir şey olmalıydı. Bu iyi bir başlangıç olmalı.

"Aslında benim için başka bir tane yapmamıza gerek yok. En azından bu şekilde." Adrenalin yeniden pompalanmaya başladı. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalktı, beni yolundan çekerek odadan çıktı ve bir dakika sonra elinde bana uzattığı bir kağıt parçasıyla geri döndü.

FAO: New York Rangers, Başkan, Yönetim Kurulu Üyeleri, Genel Müdür, Koç Campbell.

Lütfen 2021/2022 NHL sezonunun sonunda emekli olma niyetime ilişkin bu resmi duyuruyu kabul edin.

Tüm hokey kariyerim boyunca beni destekleyen bu ekibe en büyük teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Onlar olmasaydı bugün olduğum kişi olamazdım. Ancak artık benim için yoluma devam etme ve yeni nesil oyuncuların benim gibi yetişmesine izin verme zamanı geldi.

*Artık oynamayacak olsam da, her zaman bir Ranger olacağım.
Saygılarımla,
Felix Cleverly*

"Emekli mi oluyorsun?"

"Emekli oluyorum."

Korku tüm adrenalini itti, başım sertçe titriyordu. "Hayır, hayır, .

Benim yüzümden emekli olmak zorunda değilsin. İstedğim bu değil."

Sandalyeye geri oturdu ve beni kucağına çekerek saç bağımдан çözölen saçlarımı taradı. Kolları beni sardı ve ben onun içinde, onun gücü ve sıcaklığında eridim.

Ait olduğum yere.

"Senin yüzünden emekli olmuyorum. Hokeyi seviyorum, kendimi bildim bileli hokey benim hayatım oldu. Beni büyükannem ve büyükbabama bağladı ve beni ailemden kurtardı. Beni sana getirdi. Hokeyi seviyorum ama seni sevdiğim kadar sevmiyorum. Geçirdiğim kaza beni sarstı ama aynı zamanda bana seni getirdi ve bu kaza olmasaydı birbirimizi bulmamız ne kadar sürerdi bilmiyorum. Ve bu beni daha çok sarsıyor. Senin için emekli olmuyorum, sadece benim emekli olma zamanım geldi, ama bu bizim için de emekli olmayacağım anlamına gelmiyor." Elimi tuttu ve avucumu öptü. "On iki yıl önce seni soyunma odalarının dışında ilk gördüğüm andan beri hep sendin Mol. Belki de bu işi yanlış yapıyorduk ya da ben yanlış yapıyordum. Belki de bir şeyleri atlatabileceğimize güvenmedin ya da duygularına yetişmem gerektiğini düşündüğün için burada kalacağıma güvenmedin, bilmiyorum ama ben zaten oradaydım. Ve artık hayatımın geri kalanının nereye doğru gittiğinden eminim ve bunun hemen şimdi başlamasını istiyorum. Hokey benim geleceğim değil, sen benim geleceğimsin. O yüzden hayır, gelecek yıldan sonra o çizelgelerden birine ihtiyacımız yok, çünkü ben senin programına uyacağım."

O yüzümü silene kadar ağlamaya başladığımı fark etmemiştim.

"Umarım bu bursun sonunda iyi para kazanırsın, çünkü eve ekmek getiren sen olacaksın. Tek gelirli bir aile olacağız ve ben ucuz değilim."

Gözyaşlarımla arasından güldüm. "Sanırım idare edeceğiz." Yüzünü avuçladım. "Çok üzgünüm, gerçekten. Her şey için, en başından beri nasıl davrandığım için çok üzgünüm. Ama bilmeni isterim ki, sana asla güvenmedim. Her şeyde iyi olmak için kendime güvenmedim ya da iyi olmama yardım etmene izin vermedim. Sadece bir itkiye ihtiyacım vardı, ama şimdi buradayım. Lex, sen benim de geleceğimsin. Her zaman benim geleceğim oldun. Seni çok seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum."

Hayran olduğum gülümsemesi ortaya çıktı, yüzü mutlulukla buruştu, ağrıyan kalbimi yatıştırdı ve fırtına sonrası güneş ışığı gibi gözyaşlarımı kuruttu. Çünkü fırtına geçmiş ve biz hayatta kalmıştık. Ve bu sayede daha güçlüydük.

Her şey yeniden yoluna giriyordu.

"Biliyorum, şimdi kapa çeneni ve öp beni." İkinci kez sormasına gerek yoktu.

EPILOG

On dört ay sonra

Pak kalenin arkasına çarptıktan bir saniye sonra zil çaldı. Drew'un golüne yaptığım asist isabet etti ve bana doğru kayarken üzerine atladım.

"İlan!"

Drew kaskını benimkine vurdu. "Başardık dostum!"

Kırmızı, beyaz ve mavi flamalar buzun üzerinden fırlıyor, maytaplar arenanın her yerinde parlıyordu. Kalabalığın gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Diğer çocuklar üzerimize atladı ve taraftarlarımızın pleksiglasa sertçe vurduğu panolara doğru hep birlikte hareket ettik. Sezonun evimizdeki son maçıydı. Son maçımız. Playofflara kalamamış olsak da evimizdeki son maçımızı kazanmış ve aramızdaki son golü atmıştık.

Ve hiçbir şey New York'un taraftarlarını yenemez.

Kazadan sonra, bunun son sezonum olacağını bile bile ilk maça çıkabilmek için yaz boyunca daha da sıkı çalışmıştım. Nora beni akupunktur ve rehabilitasyon için zorladı ve antrenmanlara tekrar başlamam için yeşil ışık yakıldığında, antrenörlerle birlikte her şeyi yaptım ve her zamankinden daha güçlü döndüm. Dizim beni bir kez bile rahatsız etmemişti. Hunter Reyes gerçekten mükemmel bir iş çıkarmıştı.

Ben de akupunktura devam ettim. Koç sonunda Nora'yı Ranger'ın doktor ve terapist ekibinde bir pozisyon almaya ikna başarmıştı ve artık akupunktur rutininimizin normal bir parçasıydı ve bu sayede sakatlıklar azalmıştı. Huck , çünkü o hala onu her gördüğünde ters yöne koşuyordu.

Harika bir son sezon geçirmiştik. Drew ve ben gol krallığı tablosunun zirvesinde, ikimiz de elli yedi puanla ayrılıyorduk. Kupayı kaldırmak dışında hiçbir şey bunun önüne geçemezdi. Takımın geri kalanı pisti bize bırakarak buzdan çıkıyordu.

"Son bir elveda demeye hazır mısınız?" Kaskımı çıkardım ve gürültüden Drew'a seslendim.

"Emin olabilirsin."

" "

Eldivenlerimi çıkardım ve teker teker camın üzerinden fırlattım, alttaki taraftarlar onları yakalamak için çırpınıyordu. Drew de aynısını yaptı ve ben de benzer bir tepkiyle kaskımı fırlatarak başka bir bölüme doğru kaydım. Sonra göz ucuyla küçük bir çocuğun el yapımı bir tabelayla Drew ve bana iyi şanslar dilediğini gördüm.

Final maçıyla birlikte boğazımda düğümlenen yumru biraz daha yukarıya doğru çıktı. Cama vurarak dikkatini çektim, babasının tişörtünü çekiştirirken gözleri heyecanla parlıyordu.

"Hey, dostum, sana bir hediyem var." Çubuğumu bardağın üstünden geçirdim, babası çubuğu aldı ve ona uzattı.

"Teşekkür !"

"Bir şey değil." Sırıttım ve Drew'in spor spikerlerinden biriyle konuştuğu yere doğru kayarak geri döndüm.

"Siz ikiniz üniversiteyi, seçmeleri, Rangers'ı birlikte atlattınız ve şimdi de birlikte emekli oluyorsunuz. Planlarınızda sırada ne var? Sakın bana ayrılacağınızı söylemeyin yoksa her zamankinden daha fazla kırık kalp olacağını düşünüyorum!"

Drew'un cevap vermesine izin vererek yüksek sesle güldüm. "Yaz aylarında ampute veya uzumsuz doğan çocukların protez kullanarak sporda yol almalarına yardımcı olmaya odaklanan vakfımızı kuruyoruz, böylece takım sporları da dahil olmak üzere profesyonel sporlarda protezlerin normalleşmesinin önünü açabiliriz."

"Bu harika! Çok değerli bir benziyor."

"Evet, bu ikimizin de tutkuyla bağlı olduğu bir konu ve kız arkadaşım bu yıl protez tıbbi alanında bursunu tamamlayacak ve Vakfın yönetim kurulunda yer alacak." Molly'nin inanılmaz başarılarıyla övünmekten hiç bıkmadım. Ve eğer mümkünse, onunla her geçen gün daha fazla gurur duyuyordum.

Spor spikerinin gözleri büyüdü. "Ama tüm bunlardan önce, şimdi bol bol dinlenmeyi dört gözle beklediğine bahse gireriz, Drew, özellikle de üç aylık iki çocuğun babası olduğun için."

Drew inledi. "Evet, bu konuda haklısın. Son zamanlarda kesinlikle fazla uyumadım."

"Ve hepsi gece burada, seni destekliyorlar mı?"

"Evet, her iki ailemiz de bu gece burada bizimle birlikte." Döndüm ve hepsinin bulunduğu locaya el salladım. Drew ve Emerson'ın aileleri buradaydı, ayrıca Dodgers/Yankees maçı için şehirde bulunan Jupiter de oradaydı. Molly'nin ailesi, Jasper ve Wolf da oradaydı ama Molly ve Emerson'ı göremiyordum.

Büyük ekrandaki görüntü değişti ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü, yüzlerimiz artık orada değildi, onun yerine ikizleri buza taşıyan Molly ve Emerson gösteriliyordu. Drew'un omzuna bir şaplak attım ve görebildiğim kadarıyla başımı salladım ve spor spikerini cümlesinin ortasında bırakıp kaymaya başladık.

Bu mesafeden bile Molly'nin kısaca Ella dediğimiz Gabriella'yı tuttuğunu biliyordum, minik pembe kulak savunucuları onu ele veriyordu, Grey'inkiler ise mavi ve aynı derecede . Her iki bebek de arkasında DADDY'nin altında Drew'in numarasının yazılı olduğu özel Rangers formaları giyiyordu, bunu biliyordum çünkü onları ben almıştım.

Ella'yı kollarından alırken Molly'ye bir öpücük verdim ve Drew'un Grey'i almasını bekledim. Bütün hafta boyunca konuştuğu tek şey buydu, çocuklarını son yolculuğuna çıkarmak.

ve biz yavaşça kayarken gözyaşları akmaya başladı. Yüzlerimiz tekrar büyük ekranda belirdi, kameralar bizi ayakta alkışlayarak buzda kayarken takip etti, kalabalık hala olabildiğince sessizdi.

"Bir devrin sonu, Clevs."

Drew'a baktım, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve benimkiler de başladı. "Biliyorum. Ne yaptığımıza bir bak."

Son on üç yıldır ve ondan önceki dört yıl boyunca üniversitede tek konuştuğumuz NHL'ye girmekken hayatımız buydu. Her şeyimiz ve daha fazlası buydu. Hayallerimiz gerçek olmuştu.

Ve beni bekleyen diğer hayalimin .

Son bir veda eli salladık ve buzdan çıkıp Emerson ve Molly'nin bizi beklediği yere gittik. Ella'yı Emerson'a geri verdim ve kolumu Molly'ye doladım, soyunma odasına doğru yürürken onu uzun uzun ve sertçe öptüm.

"Merhaba, Doktor Marks."

"Merhaba, Bay Cleverly."

Soyunma odalarına dönüş yolumuz her zamankinden daha uzun sürdü çünkü düzinelerce Rangers çalışanı, iş arkadaşı, takım arkadaşı ve spor muhabiri tarafından durdurulduk, hepsi de bize şans dilemek ya da bir ses kaydı daha almak istiyordu. Nihayet oraya vardığımızda, ailelerimiz de gelmiş, bizi dışarıda bekliyorlardı; sarılmalar, öpücükler, gülümsemeler ve daha fazla gözyaşıyla bizi karşılamaya hazırıldılar.

"Harika oyun, dostum. Harika oyun." Jüpiter sırtıma bir tokat attı.

"Geldiğin için teşekkürler, benim için anlamı çok büyük." Ona terli terli sarıldım ve sesimi alçalttım. "Ama eğer söylentiler doğruysa, Amerika'nın bu tarafında kalıcı olabileceğinizi duydum, belki sizi biraz daha fazla görebilirim."

Başını geriye atıp güldü. "Ne duydun bilmiyorum ama artık bir işin olmadığına göre her zaman gelip beni çalarken izleyebilirsin."

"Oof, nasıl da yüzüme
vurdun." "Bunu
atlatacaksın."

"Sabah alarm çalmaz çalmaz." Göz kırptım. "Bu hafta sonu barbekü için geliyor musun?"

Drew'in bakması gereken yeni bebekleri ve Molly'nin de uyması gereken sıkı bir programı olduğu için emeklilik içkilerini gündüze ertelemeye karar vermiştik; Cumartesi günü benim ve Molly'nin evinde tüm ekip ve arkadaşlarımız için bir etkinlik düzenleyecektik.

"Hayır, bu hafta sonu Reds'le oynayacağız. Ama iyi maçlar."

Molly babasından uzaklaştı ve kolunu bana doladı, öpmek için yaklaştı, ben de memnuniyetle kabul ettim. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Tüm ebeveynlerin önünde temiz tutarak onu tekrar öptüm. "Hadi Doktor Marks, eve gitmemiz gerek. Bu gece seks saatim var ve siz de erken kalkacaksınız."

Burnu . "Duş almıyor musun?"

"Evet, evde, seninle. Pembe pencere zamanımı soyunma odası duşlarında harcamayacağım."

Gözlerini devirdi. "Aman Tanrım."

"Hey, ikimiz de pembe pencerelerden benim sorumlu olduğum konusunda anlaşmıştık."

Başını tekrar salladı, yüzünü düşürdü, ama dudaklarının köşesinde sinsî bir gülümsemenin kıvrıldığını görmeden önce değil. Çünkü itiraf etmese de hoşuna gitmişti.

Programının renk tablosu çok iyi çalışmıştı. Geceleri hangi filmleri izleyeceğimiz dışında pek tartışmıyorduk, çünkü benim kaldırabileceğim çok fazla kız filmi vardı. Ayrıca takvimlerimizi telefonlarımızda senkronize etmişti, böylece onlar da renklerle kodlanmıştı. Ve pembe pencereleri *hiç* kaçırmazdım.

"Tamam, bebekleri yatırmamız gerekiyor," diye duyurdu Emerson, ancak Grey'in uyanık, şakacı küçük yüzüne bakınca yakın zamanda uyumaya niyeti varmış gibi görünmüyordu. Drew'u uzun bir gece bekliyordu.

"Ben çantalarımı almaya gidiyorum." Molly'nin kışına hafifçe vurdum ve soyunma odasına doğru yola çıktım, hızlıca eşofmanlarımı giydim ve birkaç dakika sonra herkesin hâlâ sarılıp vedalaştığı bir şekilde geri döndüm.

Drew kolunu bana doladı. "Yarın görüşürüz, dostum."

"Krep yemeye geleceğim."

Emekli oluyor olabilirdik ama yapacak çok işimiz vardı. Yaz başında emekliliğimizi kutlamak için resmi bir gala planlanmıştı ve bu aynı zamanda Vakıf için ilk bağış toplama etkinliği olacaktı. Ve önümüzdeki bir ay, bağış yapacak, katkıda bulunacak ve farkındalık yaratacak listelerimizdeki tüm kişileri arayarak geçecekti. Kesinlikle resmi olarak koca kışımın üzerinde oturmayacaktım.

Fob'a bastığımda araba bip sesi çıkardı ve bagaj kapısı açıldı. Çantalarımı içeri attım, sonra yolcu koltuğuna yerleşmekte olan Molly'ye katıldım. Elim doğruca kalçasına gitti, motoru çalıştırırken sıktım, yavaşça rampayı çıktık ve şehre doğru sürdük, arenanın etrafındaki Rangers formaları denizi hala güçlüydü. Sessizlik içinde, mavi parmaklarını havada sallayan taraftarların yanından geçtik.

Molly elimi kaldırdı ve öptü. "Oldukça şaşırtıcı, ha?"

Gözlerimi bir an için yoldan ayırdım ve başparmağımı yanağına sürttüm. "Evet ama eve gitme vakti geldi."

Kırk dakika sonra motoru durdurdum ve çantalarımı aldım, bana uzattığı elini tuttum ve birlikte eve girdik. Elini elimde tuttum, topuğumla kapıyı tekmeleyerek kapattım ve bir çığlıkla onu omzuma attım, merdivenlerden banyoya koştum, her adımda aletim sertleşiyordu.

"Giysilerini çıkar." Onu yere bıraktım, büyük duş başlıklarını açtım, cam sıcak sudan hemen buharlaştı.

Ben daha gözümü kırpmadan çıplaktı ve ne beklediğini biliyordum. için.

Kapüşonumu yavaşça başımın üzerine çektim, beni içine çekerken meme uçları küçük çakıl taşlarına dönüştü, bakışlarının izi bir alev gibi vücudumu yaladı. Molly'nin gösteriyi sevdiğini uzun zaman önce öğrenmişim, beni soyunurken izlemeye bayılıyordu, beni çıplak görmeye bayılıyordu, nokta. Benim de buna bir itirazım yoktu, çünkü bu şimdiye kadarki en seksi şey değildi.

Kehribar rengi gözleri parladı, ben pantolonumu indirip yana atarken karın kaslarımda gezindi, vücudumun her santimini dolaştı, ta ki aletimin üzerine gelene kadar, tam dikkatle durdu ve ona hayranlık dolu, aç bakışının tadını çıkardı.

Onu tutmak için uzandı, parmağının ucuyla ucundan damlayan pre-cum'u yakaladı, ben onu durdurmadan önce şaftım boyunca ilerledi.

". " Ben emrettim.

Bana sinsi bir sırıtış attı ve içeri girdi, sıcak suyun altında durarak üzerine dökülmesine izin verdi ve şimdi izleme sırası bendeydi. Damlacıklar göğsünden aşağı akıyor, sıkı meme uçlarından sarkıyor, havayı dolduran buharda bile tüyleri diken diken olan vücudunun lezzetli kıvrımlarından aşağı akıyordu. Parmakları saçlarında geziniyor, bukleler düzleşiyor ve sırtından aşağı dökülüyordu. Islak saçlarıyla o kadar seksiydi ki, bir siren, bir tanrıça gibiydi ve üzerimdeki etkisini biliyordu; ona dokunma arzusu çok fazla olmadan önce onu uzun süre izleyemeyeceğimi biliyordu.

Yetki bende olabilirdi ama istediğini elde edene kadar düğmelerime nasıl basacağını çok iyi biliyordu. Ona vermek üzere olduğum şeyi. İlk birlikte olduğumuzda veremediğim yüzde yüzü. Bazen ağırdan alıyorduk, bazen de almıyorduk ama her iki durumda da bir sonraki sefere kadar her bir santimimi hissettiğinden emin oluyordum.

Ona yaklaştıkça aletim karnında zıplıyor, kişisel alanını işgal ediyor, olabildiğince yaklaşıyordum ama asla yeterince yakın olamıyordum; asla yeterince yakın olamazdım. Ellerim omurgasının kıvrımlarında gezinirken, mükemmel kıcını avuçlamadan önce dokunuşumla titrerken, kapüşonlu, şehvet dolu gözlerle bana baktı. Parmak uçlarında yükseldi, bacakları kendi isteğiyle ayrıldı ve parmaklarım yolculuğuna devam etti, dar, ipeksi amının içine kaymadan önce üzerinde bulunduğu yolu zar zor test etti, zaten o kadar ıslak ve benim için açgözlüydü ki pratikte bir hedef işaretliydi.

Boynuna doğru inledim. "Sen ."

Parmaklarım klitorisinin üzerinde dans ediyordu, şeyden çok bir fısıltı gibiydi, çünkü bunun onu çıldırttığını biliyordum; onu delilik noktasına sürüklüyordu ve kalçalarının elime sürtünmesi bana işe yaradığını söylüyordu. İşkenceye devam ederken boynuna doğru kıkırdamam alçak ve karanlıktı, ona istediği şeyi, istediği yerde vermiyordum.

"Felix..."

Dizlerimin üzerine çöktüm, su sırtıma vuruyordu ve bacaklarını daha da ayırdım, ta ki benim için çıplak kalana kadar, minik klitorisi meme uçları kadar sert ve pembeydi. Bir bacağına omzumun üzerinden geçirerek, dudaklarımın kenarlarıyla .

Yarığına uzun bir tur attım ve yavaşça dilimle onu becermeye başladım. Etrafımıza çarpan suyun sesinin üzerinde yüksek sesle inledi, yumruğu saçlarımda sıkıldı, ağzıma öğütmeye çalışarak hala onu inkar ettiğim baskıyı kendine vermeye çalıştı, ama izin vermedim.

Başparmağım dilimin yerini aldı, parmaklarım kıkına doğru ilerledi, çatlağı boyunca ileri geri hareket etti ve dudaklarım klitorisine giden yolu buldu. Parmak uçlarında gerilmişti, bacakları serbest bırakılma ihtiyacından o kadar titriyordu ki onu dik tutmak için daha sıkı kavramak zorunda kaldım. Nefes nefese kalışı arttı ve ben sertçe emdim, parmaklarım kık deliğinin kenarından içeri itmeden önce yolculukları boyunca baskıyı sürdürdü, tıpkı vahşi bir çığlıkla ağzıma patladığı gibi.

Tek bir akıcı hareketle onu kucakladım, taş duvara doğru ittim ve etrafımda orgazm olmaya devam ederken uzun bir hamleyle içine girdim, beni kendisiyle birlikte çekmeden bizi hareketsiz bıraktı çünkü henüz onunla işim bitmemişti, duvarları etrafımda kenetlenirken aletim patlamanın eşiğine kadar şişerken bile, göğüsleri göğsüme bastırdı, çaresizlikle kabardı.

Ona alışması için bir an verdim, onu tekrar inşa etmeden önce yerleşmesini istedim, kendi susuzluğum bir raydaki elektrik gibi omurgamdan yukarı ve aşağı fırlıyor olsa bile.

"İyi misin, bebeğim?"

Bir öpücükle karşılık verdi, ağzı benimkini buldu, dudakları ben ona açılana kadar dudaklarımın kenarlarıyla oynadı. Dili aç ve ısrarcı bir şekilde ağzımın etrafında dolaştı, boynumun dibindeki saçları güçlü bir şekilde kavradı. Ben de ona kalçalarımı sertçe iterek karşılık verdim, dilim hareketi yansıttı, amını becerdiğim gibi ağzını da becerdim, büyüyen pantolonunu yuttum.

Üzerimizden akan ve tenimizi döven sıcak su bile onun yaydığı ısıyla kıyaslanamazdı, onu patlamaya hazır hale getirirken her uzun ve sert itişimde uyarılmışlığı sikimden aşağı damlıyordu. Buna asla doyamayacaktım ve bunun planlanmış zamanlarda seks yapıyor olmamızla hiçbir ilgisi yoktu. Ona, onun içinde olmaya, onun çıplak bedeninin benimkinin yanında, benimkine mükemmel bir şekilde uyduğunu hissetmeye asla doyamayacaktım.

"Ahhhh, Lex, tam orada," diye inledi, ben sertçe iterken, olabildiğince derine inerken, sikimi sıkı, ipeksi duvarlar boyunca ovuştururken, kendimi klitorisine doğru topraklarken g-noktasına çarptı.

Ellerini ellerime aldım, başının üstünde tuttum, onu bana karşı sabit tuttum, beni hissetmekten başka bir şey yapmasına izin vermedim, onu ne kadar çok istediğimi hissettim, içine kaymamı ve onu sevdiğini bildiğim şekilde germemi hissettim. Sırtı kavislendi, meme uçları aç ağzıma giden doğrudan bir yol buldu ve birini emdim, itişlerimi yavaşlatırken nazikçe kandırdım, bunun yerine kalçalarımı tekrar tekrar etrafımda çırpınana ve neredeyse nefessiz kalana kadar ona doğru yuvarladım.

Bacaklarım zar zor hissedinceye kadar titremeye başladı, taşaklarım mengeneye sıkışmış gibi gerildi. İtişlerimin gücü ve hızı arttıkça kalçalarını sıkıca kavradım ve kontrolü kaybetmeye başladım.

"İçine öyle sert boşalacağım ki, hazır olsan iyi edersin." Omurgamın etrafında kıvrılan basınç aşağıya, doğrudan aletime doğru fırlamaya başladı, içindeki her itme daha fazla güç, daha fazla güç topladı, ta ki onun tekrar uçuşunun kenarında sallandığını hissedene kadar, çok yakındı, ama bilerek tam olarak düşmüyordu çünkü ona istediğini yeterince çabuk vermemiştim. Çünkü o da bana işkence etmekten hoşlanıyordu.

"Molly, bırak lan." Sadece bir hırıltı çıkarabildim. "Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Ona son bir kez daha sertçe vurdum ve daha fazla dayanmasını imkânsız hale getirdim. Etrafımda paramparça oldu, yoğun spazmlar o kadar şiddetli şok dalgaları yarattı ki, tam güçle içine girdiğimde bacaklarım altımda büküldü, yıldızlar görüşümü doldururken ikimizi de düşün taş zeminine çekti. Görüşüm geri gelene kadar gözlerimi kırptırdım, nefes alış verişlerimiz bedenlerimiz arasında hâlâ güçlü bir şekilde devam eden nabız atışlarıyla duruldu.

Her seferinde nasıl öldüğümü ve cennete gittiğimi hissettirdi bilmiyorum ama hissettirdi.

Hafifçe arkasına yaslandı, elleri saçlarımın arasında gezinirken aşk dolu bir sisin içinde gözlerini kırptırdı, su omuzlarından sekiyordu. Onu elimden geldiğince çabuk öptüm, gerçi hiçbir zaman o kadar çabuk olmamıştı ama onu üzerimden kaldırıp ikimizi de tekrar ayağa kaldırmadan önce. Ona sabunu uzattım ve o kendi duş başlığının altında yıkanırken ben de benimkinin altında kalıp işi bitene kadar bekledim. Eğer istediği olursa, bir tur daha burada kalacağımızı biliyordum ve ikimizden birinin uyması gereken bir programı ve yetişmesi gereken bir uykusu vardı.

"Sen git ve yatağına gir, ben hemen arkandayım."

Duştan çıktı, açılan kapı beni bir anlığına soğuk havaya boğdu. Suyun altında durdum, dişlerini fırçalamasını ve yatağına gitmeden önce bana bir öpücük vermesini izlerken vücudumdaki oyun terini duruladım, başını yastığa koyduğu anda çökeceğini biliyordum.

Acele etmeden şampuanı saçlarımda gezdirdim, son kabarcıklarına kadar çıkardım, sonra muslukları kapatıp dışarı çıktım ve askıdan sıcak bir havlu aldım. Başımı kuruladıktan sonra belime sardım ve dişlerimi fırçalarken suyun geri kalanının damlamasına izin verdim.

zaman kullanmak üzere fırçasına diş macunu sıktım. Molly'nin beş buçukta hastaneye gitmesi için alarm dört buçukta çalacaktı, ben ise tekrar uyuyacaktım, tabii uyanabilirsem. Önünde on beş saatlik bir iş günü vardı, bu yüzden her gece yatağına girmeden önce, sahip olduğu boş saniyeleri tıraşlamak için elimden geleni yaptım.

Soyunma odasındaki çekmeceleri açarak yoga pantolonunu, temiz bir atleti ve kapüşonlu tişörtü çıkardım, sandalyenin üzerine koydum, çoraplarını, külotunu ve sütyenini yerleştirdim

sonra yatağa girdim ve yatağın benim tarafımda yanık bıraktığı ışığı kapattım.

Uykunun ağırlaştırdığı bedenini kendime çektim ve onu usulca öptüm. "İyi uykular, Angel. Bu gece geldiğin için teşekkürler."

Gözleri kapalı olmasına rağmen elleri boynuma dolandı. "Bunu kaçırmazdım. Çok iyiydin. Bu gece seninle o kadar gurur duydum ki patlayacağımı sandım. Seninle her zaman gurur duyuyorum ama bu gece kendini aştın."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, sanki o benim kişisel güç hattımdı. Dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırdım ve karanlık odaya fısıldadım.

"Evlen benimle, Mol. Evlen benimle ve bebeklerimi doğur."

Gözleri kocaman açıldı. Karanlıkta bile altının parıltısını görebiliyordum. "Ne?"

"Evlen benimle. Seni seviyorum, hem de çok seviyorum. Benimle evlenmeni istiyorum."

Yumuşak, fısıltılı bir iç çekişle elini yanağıma bastırdı. "Evet. Evet, seninle evlenirim ve çocuklarını doğururum. Ama önce uyuyabilir miyiz?"

Böyle bir Molly cevabı karşısında yüzüme yayılan sırıtmayı kontrol edemeyerek kıkırdadım. "Önce uyuyabiliriz."

Onu döndürdüm, her zamanki uyku pozisyonlarımıza getirdim, uykunun onu almasına izin verirken küçük kaşığına içine kıvrıldım.

sürüklenirken son düşüncem ne oldu?

Bu hayat herkese göre değil ama *bizim* hayatımız ve bizim için mükemmel. Bir saniyesini bile değiştirmek istemiyorum.

Bir sonraki bölüm başlamak üzere.

Ve ben sabırsızlanıyorum.

- SON -

TEŞEKKÜRLER

EHJ ve Kutup Tilkileri, tıbbi sorularımın her birini yanıtladıkları, Molly'yi olduğu gibi harika bir cerrah olarak şekillendirdikleri ve Felix'i olabildiğince çabuk iyileştirdikleri için. *"Ama ameliyattan sonra ne kadar çabuk seks yapabilirsin?"* ve *"Ameliyattan sonra hangi pozisyonlarda seks yapabilirsin?"* diye defalarca sorduğumda bir kez bile gözlerinizi devirmediniz.

Köpeklerle ilgili coşku referansları için Alison Shoepe, çünkü onları dahil edemezdim.

Ve okuyucularım. Aman Tanrım, sizler EN İYİSİNİZ. Gerçekten her günümü güzelleştiriyorsunuz. DM'lerinizi, e-postalarınızı ve mesajlarınızı almayı seviyorum, lütfen gelmeye devam edin ve istediğiniz sürece bu çocukları size vermeye devam edeceğim.

YAZAR HAKKINDA

Lulu Ŗu anda Romantizm Diyarı'nda her seferinde bir HEA ile geziniyor ve hangi sosyal medya platformunda paylaşım yapması gerektiğini bulmaya alışıyor.

Sizden haber almak, dűřüncelerinizi, fikirlerinizi ve en önemlisi çocukları ne kadar sevdiđinizi (ya da sevmediđinizi...) duymak ister. Bu nedenle, lűtfen ona @lulumoorebooks adresinden ařađıdakilerden herhangi birinde (artı TikTok) mesaj gönderin

ÇOK YAKINDA

SALI GÜNÜ KULÜBÜ

Pazartesi günlerinin haftanın en kötü günü olarak kötü bir üne sahip olduğunu hepimiz biliyoruz, ancak Salı, T uesday size gizlice yaklaşır. Salı, haftanın en kötü gününün sona erdiğine dair yanlış bir güven duygusuna kapıldığınız için ciddi olayların yaşandığı gündür.

Çünkü buna hazır değilsin.

Çünkü omzunun üzerinden bakmıyorsun.

olarak, Salı günü Pennin ara sınavlarda başarısız olduğunu öğrendiği gündü.

Salı, Rafe'in lise aşkı, bekâretini kaybettiği kız ve üniversitenin ilk haftasında geleceğin avukatı yerine geleceğin profesyonel atletikle birlikte olmayı tercih ettiğine karar veren Bronwyn Chambers tarafından terk edildiği gündü. Bu olaydan sonra bir süre ağladı.

Salı günü ise Murray, altın madalya kazanmak üzere olduğu Ivy League Yüzme Konferansı finallerini, havuzun dışında kayarak bacağına kırmasına neden olan korkunç bir buz fırtınası yüzünden kaçırdı.

Böylece yapabilecekleri tek mantıklı şeyi yaptılar; bir duruş sergilediler.

Ve Salı Kulübü üç kuralla doğdu - kız yok, drama yok, yaralanma yok. Salı günleri Beacon Hill'deki yeni erkekler gecesi idi.

Ve bugün de devam ediyor. Aynı üç üyeyle. Yeterince dikkat etmeyenler.

The Secret: The Tuesday Club Birinci Kitap Ocak 2022'de yayınlanacak

AYRICA LULU MOORE TARAFINDAN

New York Oyuncuları

Jasper

Cooper

Drew

Felix

Huck yakında dönecek.

Sahı Kulübü

The Secret - Ocak 2022'de yayınlandı

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[FELIX](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanmışlık](#)

[Soundtrack](#)

[Prolog](#)

[1. Molly.](#)

[2. Felix](#)

[3. Molly.](#)

[4. Felix](#)

[5. Felix](#)

[6. Molly.](#)

[7. Felix](#)

[8. Molly.](#)

[9. Felix](#)

[10. Molly.](#)

[11. Felix](#)

[12. Molly.](#)

[13. Felix](#)

[14. Molly.](#)

[15. Felix](#)

[16. Felix](#)

[17. Molly.](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında ÇOK](#)

[YAKINDA](#)

[Salı Kulübü Ayrıca](#)

yazan [Lulu Moore](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

